CRUCEA APARTHEIDULUI

Tineretul

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

Crucea Apartheidului

www.virtual-project.eu

V.1.0

ISBN:
973-597-175-5

© Malko Productions – Paris
Les croises de l'Apartheid
Pentru versiunea românească
©TINERAMA
2003

Gérard de Villiers

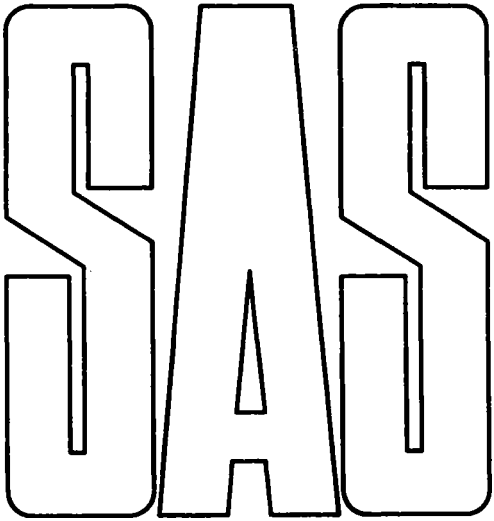

Crucea Apartheidului

În româneşte de:
Cristian Andrei

Tinerama

2003

4

Capitolul I

Un Mercedes bej, destul de şifonat şi prost întreţinut, trase în intersecţia străzilor Marshall şi Rissik, în plin centrul Johannesburgului. Portiera se deschise şi îşi făcu apariţia un negru uriaş ce purta pe capul ras-o bandă din piele de leopard în care era înfiptă o pană albastră. Cu bustul gol, era îmbrăcat doar cu o bucată de pânză ce cobora până la jumătatea coapselor şi în picioare avea sandale. Un colier din dinţi de rinocer îi înconjura gâtul şi purta brăţări de perle multicolore la mâini şi în păr. Cu mâna stângă, scoase din maşină un scut oval de piele, iar cu dreapta, o lance pe care o îndreptă mândru către cer. O bâtă lungă îi atârna la centură.

Depăşindu-l pe Malko, merse pe trotuar într-un pas sacadat, balansând alternativ scutul şi lancea, într-o versiune citadină a dansului tradiţional de luptă al zuluşilor, *amaputho.* Se alătură unei mulţimi de zuluşi, împodobiţi cu pene, cu piei de animale şi înarmaţi cu lănci şi bâte ce bara strada Marshall pe toată lărgimea sa şi avansa lent spre est. În acest oraş modern ce semăna izbitor cu New York-ul, din cauza zgârie-norilor săi şi a străzilor cu unghiuri drepte, această intruziune a Africii violent colorată, zgomotoasă şi brutală, părea halucinantă. Încă de la ora opt dimineaţa, zeci de mii de zuluşi se înghesuiau în centrul Johannesburgului. Întrerupând circulaţia, provocând închiderea magazinelor şi punându-i pe fugă pe albii veniţi la serviciu.

Cu siguranţă, acest „raliu” al zuluşilor nu era îndreptat împotriva albilor, dar starea de spirit a mulţimii se putea schimba rapid. Manifestanţii nu-i acordau nici o atenţie lui Malko, care înainta pe trotuar de-a lungul coloanei.

Din când în când. De după grilajele ferestrelor, se zărea privirea speriată a câte unui comerciant care părea uluit de faptul că vede un alb pierdut în această uriaşă maree neagră, ignorând în acelaşi timp faptul că Malko era nevoit să facă acest lucru. Acesta avea o întâlnire la patru blocuri distanţă, la hotel *Carlton.* Era o întâlnire de la care nu putea lipsi şi care îşi justifica riscul. Zgomotul unei rafale de armă automată urmat de unul mai surd al unui pistol, schimbară brusc atmosfera paşnică din mulţimea de zuluşi. Imediat se auziră strigăte de ură şi vociferări ameninţătoare. Malko îşi simţi pulsul accelerându-se. Toate

intrările caselor şi ale magazinelor erau bine închise. Dacă zuluşii decideau să-i atace pe albi. Trebuia să scape viu. Brusc. În mâinile manifestanţilor apărură pistoale. Strigau acum ameninţări la adresa ANC (partidul lui Nelson Mandela). Unii dintre ei. În afara armelor tradiţionale, aduseseră arme albe sau pistoale automate Kalaşnikov. Continuând să avanseze. Malko ajunse la intersecţia cu strada Elofe. Câţiva şefi zulu, printre care şi cel coborât din Mercedes ceva mai devreme, se desprinseră din mulţime şi imprimară acesteia mişcările agresive ale dansului războinic *amaputho.* Cu ochii ieşiţi din orbite, aceştia păreau cu adevărat cuprinşi de nebunia violenţei.

Malko îşi şterse sudoarea de pe frunte. Deşi se aflau la o mie şapte sute de metri altitudine, soarele amiezii ardea năprasnic. Din nou câteva rafale izbucniră în depărtare.

Tot centrul oraşului era inundat de mareea zulusă. Veniseră vreo patruzeci de mii de oameni, fie din Natal, fie din suburbiile din jurul oraşului. Cu trenul, cu taxiul, pe jos sau cu orice alt mijloc de transport găsit, toţi se îndreptau spre Library Gardens, un spaţiu verde situat între străzile Market şi Prezident. Cu toate acestea, grupul în care Malko se amestecase, se îndrepta mai degrabă spre sediul ANC. Duşmanul declarat, care ocupa Shell House, o clădire de douăzeci şi cinci de etaje. În faţa lor. Se auziră din nou mai multe rafale. Negrii se împrăştiară cu repeziciune. Câţiva arătau spre acoperişuri. Malko înţelese rapid. Trăgători ascunşi deschiseseră focul asupra mulţimii. Strada Marshall se golise. Malko avu un sentiment de insecuritate. Mai avea de mers două blocuri spre vest şi unul spre nord. Când coloana refăcută se puse din nou în mişcare, se ţinu după ea. În depărtare răsună sirena unei ambulanţe. Se auzeau acum rafale din toate direcţiile. Unii zuluşi începuseră să-i arunce priviri ostile. Stomacul i se strânse. Era de ajuns un singur strigăt pentru a fi linşat.

Poliţia era inexistentă. Doar două elicoptere îşi făceau auzită prezenţa deasupra oraşului. Declanşată de regele zulu, Goodwill Zwelitthini, această manifestaţie dorea să sprijine formarea unui stat monarhic zulus cu o largă autonomie în cadrul noii Africi de Sud. Totul fusese autorizat legal. Partidul lui Nelson Mandela dorea subordonarea întregii ţări. Zuluşii tradiţionalişti, adunaţi în partidul Inkatha, deciseseră să boicoteze primele alegeri multirasiale din ţară. Şeful lor, prim-ministrul zulu Mangosuthu Buthelezi a ameninţat cu un război de recesiune, la fel cu Jonas

Savimbi din Angola.

Deodată, chiar în faţa străzii Von Brandis răsună o rafală extrem de aproape, venită dinspre acoperişul unei clădiri. Unul dintre şefii zuluşi ce mersese în fruntea coloanei, zăcea cu fruntea la pământ într-o baltă de sânge. Malko văzu pe terasa imobilului un om înarmat cu un Kalaşnikov.

Primele rânduri se retraseră, strivindu-l pe Malko de o vitrină. Un zulu de peste doi metri îi aruncă o privire cu adevărat rea. Se auziră din nou focurile de armă şi alţi trei zuluşi căzură la pământ.

Totul degenerase. Manifestaţia pacifistă începută într-o manieră folclorică se transformase într-o masă de indivizi dezorientaţi şi înspăimântaţi care fugea în toate părţile, distrugând totul în cale. Neputincioşi împotriva armelor automate, agitându-şi sălbatic bâtele şi lăncile inutile, zuluşii îşi vărsau furia pe maşinile staţionate, pe vitrinele magazinelor, pe orice părea a le sta împotrivă. Alte grupuri se îndreptau spre străzile vecine, prinse de asemenea în focul încrucişat al lunetiştilor.

Deodată, de pe strada Von Brandis apărură doi poliţişti înnebuniţi de teamă, stânjeniţi de vestele antiglonţ kaki. Unul dintre ei, într-un efort disperat de a opri mulţimea, scoase pistolul şi începu să tragă asupra zuluşilor ca într-un poligon de tir. Câţiva căzură, dar restul protestatarilor continua să avanseze, încercuindu-i pe cei doi care încercau să scape de mulţimea în transă. Unul dintre poliţişti. În timp ce încerca să-şi umple din nou pistolul, fu străpuns de o lance. Zuluşii desăvârşiră masacrul strivindu-i capul cu lovituri de bâte. După ce acesta căzuse la pământ. Celălalt reuşi să scape trăgând ca un nebun. Malko îl văzu urcându-se într-un Momba. Un mic vehicul blindat al poliţiei sud-africane, izolat în mijlocul mulţimii de culoare.

Malko se lipi de o poartă pentru a lăsa mulţimea să treacă. Ca prin farmec, zuluşii continuară să-l ignore, considerându-l probabil un ziarist. Încă două sute de metri până la *Carlton,* dar în mulţimea înfierbântată, prezenţa sa era o invitaţie la a fi linşat, în afară de el şi puţinii poliţişti, singurii albi prezenţi în centrul oraşului erau ziariştii. Îşi reluă înaintarea prudentă de-a lungul zidurilor. Trecuse un sfert de oră de când îşi părăsise maşina, dar i se părea că se scursese o veşnicie. Era imposibil de găsit un telefon pentru a modifica ora întâlnirii. Trecuse pe lângă

o mulţime de cabine telefonice, dar acestea fuseseră toate vandalizate de manifestanţi. De mai multe ore, zuluşii se învârteau în cerc în centrul Johannesburgului, fiind ţinta trăgătorilor ANC şi a poliţiei, ripostând cu sălbăticie ori de câte ori li se ivea ocazia. Malko ajunse la intersecţia cu strada Kruis. Ciudat, strada era pustie. Grăbi pasul, încântat de lipsa însoţitorilor săi de până atunci şi străbătu trotuarul din faţa încă unui bloc. Zări în sfârşit silueta de beton cenuşiu a hotelului *Carlton.* De departe, cel mai bun hotel din Johannesburg, acesta va avea de suferit în viitor din cauza nesiguranţei din centrul oraşului. În plină zi o mulţime de vagabonzi pândeau turiştii, ca nişte vulturi, atacându-i la ieşirea din hotel pentru a-i jefui şi a-i ucide.

Africa de Sud se schimbase mult, de la ultima călătorie a lui Malko, din 1985. În acea perioadă, în Johannesburg n-ai fi putut zări nici un negru pe străzi după ora cinci seara. După legile apartheidului trebuiau obligatoriu să locuiască în oraşe-satelit, imense ghetouri ce înconjurau Johannesburgul. Acesta nu trebuia să aibă decât birouri, câteodată ultramoderne, sau magazine. Albii locuiau în vile elegante, într-o imensă zonă verde, la câţiva kilometri de oraş. Elegantele suburbii beneficiau de centre comerciale sofisticate, de proprietăţi somptuoase şi restaurante rafinate. Acest tip de geografie pe criterii etnice s-a schimbat o dată cu sfârşitul Apartheidului. Puţin câte puţin, negrii au ocupat cartierul Hillbrow, situat la mai puţin de un kilometru de hotelul *Carlton,* creând un veritabil oraş african cu emigranţi clandestini din Zair şi Angola. Ghetourile continuau să existe, dar locuitorii acestora se întorceau acolo când voiau, rămânând de multe ori seara în oraş pentru a mai jefui câte un turist. Nesiguranţa devenise atât de mare încât societăţile angajatoare de albi părăsiseră centrul pentru a se instala în suburbiile rezidenţiale din Sandton şi Ilovo.

Urlete. Malko întoarse privirea şi văzu un negru îmbrăcat cu o cămaşă în culorile ANC-ului: verde, negru, galben. Traversa Main Street în fugă, încercând să scape de o gloată de zuluşi porniţi în urmărirea lui. Blocat în faţa unei vitrine baricadate, scoase un pistol şi îl îndreptă spre urmăritorii lui, dar nu avu timp să îl folosească. O cărămidă îl lovi în cap. Căzu în genunchi, atins în acelaşi timp de o ploaie de proiectile formată din pietre şi cărămizi. Zuluşii se aruncară asupra lui cu lovituri de bâte şi pietre până când capul său devenise doar o formă însângerată.

Malko păşea acum pe un covor de sandale abandonate de mulţimea în mişcare. Unul din zuluşii care-l masacraseră pe negrul din ANC se întoarse spre el şi îl ameninţă cu lancea ţipând sălbatic, cu mâinile încleştate pe mânerul acesteia. Malko simţi că stomacul i se strânge. Sfârşi prin a se ruga ca negrul să nu-i implânte lancea în spate. Dar în acea zi, cu siguranţă, zuluşii nu voiau albi. În faţa sa, strada Main era liberă până la *Carlton.* În afara câtorva cadavre care zăceau pe stradă. O oază de calm relativ într-un ocean de furie.

Cum Malko debarcase la Johannesburg dintr-un 747 al liniilor aeriene franceze care venea de la Maputo, capitala Mozambicului, linie redeschisă de puţin timp, era relaxat şi odihnit după cele două ore de zbor în luxul rafinat de la clasa întâi. Nu-şi putea imagina în ce moment se deteriorase situaţia din Africa de Sud. *Star,* cel mai important cotidian din Johannesburg, descria în reportaje ample, pe coloane întregi, agresiunile împotriva albilor, insecuritatea care domneşte peste tot, în ciuda numărului impresionant de agenţi de securitate de la societăţi private ale căror vehicule poartă pe laterale inscripţia „intervenţie rapidă” şi traversează oraşul de la un capăt la celălalt. Africanii cei mai bogaţi, cei care controlează minele de aur sau de diamante şi-au plasat deja enormele capitaluri în străinătate. În acelaşi timp, majoritatea covârşitoare a sud-africanilor nu au mai nimic.

Fermierii din regiunea Transvaal şi viticultorii din Cap nu deţineau nimic altceva decât pământ. Să nu mai vorbim de albii care de multe ori aveau slujbe destul de prost plătite doar datorită culorii pielii lor. Deja unii şomeri căzuseră în patima alcoolului. Foarte puţini africani posedau un paşaport britanic sau aveau posibilitatea să emigreze.

Printre locuitorii ţării se aflau emigranţi nou-veniţi: opt sute de mii de portughezi fugiţi din Angola sau Mozambic, englezi fugiţi din Rhodezia, picioare negre din Algeria sau Tunisia. Toţi aceştia doreau să rămână.

În ciuda promisiunilor ANC-ului viitorul nu părea prea roz. Modul în care fuseseră sărăciţi toţi comercianţii portughezi, proprietari de mici băcănii, era îngrijorător. Echipele de şoc ale ANC ameninţaseră şoferii camioanelor care le livrau marfa. De a doua zi aceştia nu mai aveau ce vinde şi atunci „investitorii” le luaseră pe nimic dreptul de comerţ.

În acest mod, albii erau ameninţaţi de mişcarea „acţiunea

afirmativă", adică la angajare aveau prioritate cei ce fuseseră năpăstuiţi în trecut. Adică negrii. Păcăliţi şi înşelaţi de propaganda şi politica oficială a guvernului De Klerk care le promitea un viitor radios, albii din Africa de Sud practicau politica struţului pentru a pretinde că nu văd tragedia ce se profila sub ochii lor. Doar câţiva reporteri de la *Citizen* îl comparau pe De Klerk cu celebrul conte Andersen din Hamburg care îi conducea pe şobolani la înec doar datorită minunatului său talent de a cânta din flaut.

Când Malko descoperise noua ambasadă americană din Pretoria, aflată în cartierul rezidenţial Arcadia, într-o superbă zonă verde, avu impresia că totul rămăsese neschimbat. Avionul 747 îl lăsase la Jan Smuts după un zbor fără escală de la Paris.

Datorită programului „Frequence plus" avusese posibilitatea să o aducă şi pe Alexandra, eterna sa logodnică. Aceasta însă preferase, să rămână în Austria. Aerogara era la fel de curată ca întotdeauna. *Sandton Sun* semăna cu toate hotelurile de cinci stele din lume. Douăzeci de etaje, situat într-un loc care foarte bine s-ar fi putut găsi şi în California şi cei patruzeci şi cinci de kilometri de autostradă (M1) care leagă Pretoria de Johannesburg. Primul său şoc a fost Kevin Wood, şeful rezidenţei CIA în Africa de Sud.

Americanul venise să-l întâmpine la poarta blindată ce proteja intrarea ambasadei. Chipul acestuia avea o piele îngălbenită groasă, brăzdată de cicatrice, ca o mască îmbătrânită. Ochiul drept era fix, rotund, cu o margine roşie. Deşi chirurgii făcuseră miracole nu putuseră niciodată să-i refacă arcada zdrobită. Într-o misiune secretă pentru CIA, deasupra Angolei, fusese lovit de o mitralieră grea. Avionul luase foc şi se prăbuşise. Kevin supravieţuise, dar îşi pierduse ochiul drept din cauza arsurilor cumplite. Figura sa nu mai era decât o mască rigidă cu o gură răsucită ca un limax. Din fericire, ochiul stâng, de un albastru viu, strălucind de inteligenţă şi mâna întinsă cu căldură şi fermitate, îl cuceriră pe Malko.

— Bine ai venit la Pretoria, zise Kevin Wood, vom merge să mâncăm la *Perla,* cel mai bun restaurant din regiune.

Chiar înainte să comande, Kevin Wood aduse două pahare de scotch cu gheaţă şi-şi desfăcu nodul cravatei sale multicolore. Pentru că se relaxase, privirea sa deveni melancolică. Ceva profund şi patetic ieşea la suprafaţă. Malko îşi spuse că transformarea fizică ar fi putut fi cauza. Kevin Wood fusese un

bărbat plin de farmec, răsfăţatul doamnelor de la Langley. După ce a băut al doilea scotch îi arătă lui Malko o fotografie mare din *Star* ce-l înfăţişa pe Frederik De Klerk într-o călduroasă strângere de mână cu Nelson Mandela.

— Suntem în mijlocul unei poveşti de dragoste, remarcă el cu o undă de ironie.

Malko nu râse.

— Istoria se grăbeşte... Ultima dată când am venit aici, Nelson Mandela era închis la Robben Island şi Boss (vechiul serviciu de informaţii) urmărea ANC-ul.

Kevin Wood lăsă ziarul cu un aer fatalist.

— Dragul meu Malko, trenul istoriei trebuie prins din mers. Nelson Mandela va fi viitorul preşedinte al Africii de Sud, iar ANC deja deţine puterea.

— Ca de obicei legătura de la Viena a fost foarte misterioasă. Aşadar, care este motivul prezenţei mele aici? întrebă Malko.

Kevin Wood scoase un pachet nou de Lucky Strike, îşi aprinse cu gesturi leneşe o ţigară şi începu să explice:

— Misiunea mea este să veghez la buna desfăşurare a alegerilor de la sfârşitul lui aprilie. Pe zece mai, Nelson Mandela va fi întronat Preşedinte al Africii de Sud. Apoi...

Făcu celebrul gest al lui Pilat din Pont îndreptându-şi privirea în jos. Gestul îl stânjeni pe Malko. Nelson Mandela şi Frederik De Klerk primiseră premiul Nobel pentru pace precum odinioară Kissinger şi vietnamezul Le Duc Tho. Voia să spere că soarta Africii de Sud va fi mai bună decât cea a Vietnamului.

— Deci aţi aderat la ANC? trase concluzia Malko.

— Langley mi-a cerut să colaborez cu ei fără rezerve, confirmă Wood Le dăm bani, sfaturi, îi cocoloşim şi spunem tuturor cât sunt de cumsecade, bine crescuţi şi cât îi iubesc pe albi.

— Îi credeţi?

Kevin Wood zdrobi ţigara în scrumieră ca şi cum gestul l-ar fi scăpat de frustrări.

— Nici măcar dumneavoastră nu am dreptul să vă spun ce gândesc. Înaintea alegerilor, m-am îmbătat şi mi-am cerut transferul. În aşteptarea rezoluţiei îmi fac treaba pentru care am fost plătit.

Supărarea sa era de înţeles. Malko ştia bine că ANC era, înainte de orice, un partid revoluţionar, manipulat din interior de comunişti şi că exista pericolul ca acesta să instaureze în Africa de Sud totalitarismul negru şi probabil să ruineze ţara în mai

puţin de zece ani.

Cei doi se priviră intens. Încurajat de tăcerea lui Malko, Kevin reluă.

— De mulţi ani Casa Albă a manipulat ANC contra albilor din ţară. În timpul administraţiei Clinton, acest proces s-a intensificat.

— De ce? întrebă Malko.

— Pentru negrii din ţară, replică americanul. Fără voturile acestora nu poţi fi ales preşedinte. Albii de aici sunt albi, dar nu votează în State.

Un înger trecu, având Declaraţia Drepturilor Omului într-o mână şi un buletin de vot în cealaltă.

— Săptămâna trecută, preşedintele Clinton l-a sunat personal pe Buthelezi, prim-ministrul din Kwozulu, pentru a-l ruga să ia parte la vot, spuse apăsat Wood. Toată lumea trebuie să ştie că noi dorim victoria ANC-ului şi a lui Mandela. Pentru acest lucru, există însă o condiţie.

— Care?

— La data de douăzeci şi şapte aprilie, Nelson Mandela să fie încă în viaţă.

Malko se gândi imediat la Eugene Terreblanche, şeful extremei drepte africane.

— Credeţi că Terreblanche vrea să-l asasineze?

Ochiul lui Kevin se fixă ironic asupra lui Malko.

— Dacă ar putea, ar fi deja mort. Doar că băieţii din AWB (mişcarea de rezistenţă africană) sunt nişte diletanţi, buni doar să arunce în aer stâlpii de electricitate. Dacă am cerut prezenţa unui şef de misiune ca tine. Este din cauză că am o problemă cu adevărat serioasă.

Malko era extrem de atent.

— Sud-africanii au nişte servicii foarte eficiente. Totodată oamenii din ANC sunt la ei acasă.

— Da, dar aceştia nu cunosc universul albilor, îl corectă Kevin Wood. Altfel serviciile secrete au fost bune. Acea perioadă a trecut. Unii au fost epuraţi pentru că erau prea rasişti, alţii au plecat ei singuri, astfel că au rămas cei mai slabi. Nu vă puteţi imagina promiscuitatea ce domneşte în această ţară. Politica este plină de oameni care urăsc ANC-ul, armata vrea să stea deoparte, în timp ce Inkatha şi ANC-ul se sfâşie nestingheriţi. Dar asta nu este cel mai grav lucru. Ai auzit vorbindu-se de „A Treia Forţă”?

Malko îşi recunoscu ignoranţa, iar Kevin, după ce îşi aprinse o nouă ţigară, îi explică:

— „A Treia Forţă” este o organizaţie clandestină care cuprinde membri ai SAP (Poliţia sud-africană), ai SADF (Forţele de apărare sud-africane), oameni politici şi simpli cetăţeni. Toţi sunt uniţi de un obiectiv comun: blocarea procesului de tranziţie şi provocarea haosului.

— Îi cunoaştem?

— Nu. Nu s-au manifestat niciodată în mod oficial. Nu şi-au revendicat niciodată atentatele şi crimele. Bineînţeles că anumiţi ofiţeri superiori din armată şi poliţie sunt arătaţi cu degetul, dar nu există nici o probă împotriva lor.

— Nu au lideri?

— Nu este o organizaţie structurată, ci mai degrabă nişte nuclee foarte strâns unite între ele prin legături caracterizate prin laşitate şi arborând deviza „Swaart Gewahr” (pericolul negru). Sunt oameni ce au dezvoltat simţul secretului, al armelor, al banilor şi pe deasupra o dorinţă sălbatică de a împiedica Africa de Sud să cadă în mâinile ANC. Astfel, aceştia au destui prieteni în toate instituţiile statului, pentru a se simţi invulnerabili. Aşadar, scopul lor – agenda ascunsă – cum se spune pe aici, este clar: asasinarea lui Nelson Mandela, pentru ca într-un timp foarte scurt să creeze haos.

Lui Malko nu îi venea să-şi creadă urechilor.

— Ce planuri aveţi dacă ANC-ul şi forţele de securitate nu reuşesc să vină de hac celei de „A Treia Forţe”.

Kevin Wood comandă un ultim scotch, înainte de a răspunde.

— Până de curând, eram neputincioşi, recunoscu el. Dar, acum câteva zile. Am primit un telefon de la un tip pe care l-am cunoscut în Angola. Un negustor de arme american, Mark Littlefield. Mi-a vândut până de curând ceva material, de pe vremea când Agenţia încă îl ajuta pe Sawimbi. L-am regăsit aici livrând arme partidului Inkatha şi cred că şi AWB-ului. Am băut un pahar împreună şi mi-a explicat că exportă arme uşoare şi în Sudan, arme fabricate de Armcorp, fabricantul de stat de aici. La ultimul telefon mi-a cerut să ne vedem. Ne-am întâlnit într-o parcare de pe autostrada M1. Era cu adevărat îngrijorat. Mi-a explicat că autorităţile sud-africane i-au blocat o scrisoare de credit de cinci milioane de dolari şi i-au confiscat paşaportul. Motivul oficial invocat a fost exportul clandestin de struţi prin Namibia…

Malko izbucni în râs. Corupţia conducea totul. Kevin Wood continuă imperturbabil.

— M-am arătat bucuros să-l ajut când mi-a propus un târg: eu să-i plătesc cauţiunea care-i va permite să-şi recupereze paşaportul, iar el să-mi furnizeze amănunte despre „A Treia Forţă”. Nu teorie, ci informaţii operative despre acţiuni planificate.

Malko, mereu sceptic, obiectă:

— Acest gen de oameni nu se pretează la orice pentru douăzeci de mii de dolari?

— Nu. Răspunse tranşant americanul. În viitor ar putea avea nevoie de mine. Totodată, sud-africanii au fost incorecţi. Voia şi să se răzbune. Am obţinut undă verde de la Langley, care mi-a eliberat fondurile necesare. Mark Littlefield mi-a fixat o întâlnire mâine dimineaţă la *Carlton.* Veţi merge în locul meu.

Malko era uimit.

— Pentru asta m-aţi făcut să vin până aici din Austria?

— Da, preciza americanul. Mai întâi aveam nevoie de cineva pe care serviciile de aici să nu-l poată repera, pentru a merge la această întâlnire. Apoi va fi nevoie să exploatăm la maxim informaţiile obţinute de la Littlefield. Cu mutra mea, m-ar putea repera imediat... şi dacă prietenul meu poate cu adevărat să ne livreze planurile secrete ale celei de „A Treia Forţe” ar merita Medalia Congresului.

Malko se reîntoarse la Ambasadă, luă douăzeci de mii de dolari, în bancnote de o sută şi reveni pe M1. Kevin Wood nu prevăzuse amploarea manifestaţiei zuluse. Nu vorbise nici cu omologii săi sud-africani. Malko nu îşi dădu seama de situaţia în care se afla decât după ce părăsi autostrada şi o luă pe Rissik Street, trezindu-se în faţa hoardelor. Zuluse care ocupau arterele din centru. Un poliţist alb îl sfătui energic să întoarcă, precizându-i că era imposibil de circulat cu maşina prin centrul oraşului. După ce îşi lăsă maşina pe Rissik Street. Malko îşi continuă drumul pe jos. Această impresionantă manifestaţie zulusă făcea parte, probabil, din manipulările celei de „A Treia Forţe”.

*

* *

Malko parcurse ultimii metri ce-l despărţeau de *Carlton,* într-o atmosferă de război civil. Cadavrele zăceau pe trotuar, în mijlocul unei. Grămezi de lănci, macete, scuturi şi sandale. O

duzină de poliţişti IZU (poliţia anti-insurecţionară), înarmaţi cu puşti de asalt şi adunaţi în jurul şefului lor, blocau Main Street. Acum zuluşii se îndreptau spre nord, pentru a da asaltul asupra cartierului general al ANC. În faţa hotelului *Carlton,* un vehicul alb al Naţiunilor Unite, începuse să ardă, degajând un nor de fum gros. Un cadavru acoperit de o prelată verde zăcea în faţa uşilor înalte a ceea ce fusese odată cel mai bun hotel din Johannesburg. Era o femeie bătrână, cu o lance înfiptă în abdomen. Deasupra ei, stâlpul care susţinea pancarta cu interdicţia staţionării mai mult de zece minute, era îndoit până la pământ.

Impozantul portar în uniformă, care de obicei întâmpina vizitatorii, dispăruse. Malko pătrunse în holul pavat cu porfir. O mulţime înnebunită se înghesuia, amestec de albi şi negri, într-o debandadă generală. Paznici înarmaţi cu puşti vegheau scara ce ducea spre exterior prin coridorul subteran. Malko îşi făcu loc până la recepţie şi reuşi să pună mâna pe un telefon de interior.

În camera lui Mark Littlefield nu răspunse nimeni. Încercă de trei ori înainte să renunţe. Situaţia era insuportabilă. Nu dăduse atenţie înfăţişării traficantului de arme şi poate că nici nu l-ar fi putut recunoaşte dacă l-ar fi întâlnit. În ciuda acestor fapte, decise să aştepte o oră înainte de a pleca. După ce pierdu timpul în faţa buticurilor, descoperi barul şi se instala într-un fotoliu. Era un singur barman. Malko privi în jur. Un cuplu îi reţinu atenţia. Bărbatul foarte brunet, cu părul dat peste cap, cu pometii înalţi, bine îmbrăcat, cu un aer pretenţios, discuta cu voce joasă cu o blondă cu ochii cenuşii, îmbrăcată elegant, bine coafată şi cu o siluetă impecabilă. Fusta lungă îi ascundea picioarele până la glezne. În mod ciudat, pe glezna stângă purta un lănţişor de aur, semn de recunoaştere al lesbienelor.

Se ridicară repede de la masă, iar Malko putu să observe că blonda era la fel de înaltă ca bărbatul. Se îndreptară spre uşă, cu o geantă mare în mână şi dispărură imediat.

Malko îşi propusese să aştepte o jumătate de oră înainte de a telefona din nou. De data aceasta i se răspunse imediat. Malko trebui să strige din cauza zgomotului din jur.

— Domnul Littlefield?

— Da.

— Vin din partea lui Kevin. Este vorba despre ceea ce ştiţi.

— Unde sunteţi?

— În hol.

— O.K., aşteptaţi-mă în faţa ascensoarelor. Cobor. Dumneavoastră aţi încercat să mă întâlniţi acum zece minute?

— Nu.

Malko traversă holul pentru a ajunge la ascensoare. Vânzătorii indieni din magazinele hotelului păreau înspăimântaţi. Ei erau primii care plăteau oalele sparte.

O cabină de lift sosi. Un singur bărbat ieşi şi se îndreptă direct către Malko.

— Dumneavoastră? Sunteţi prietenul lui Kevin?

— Da, răspunse Malko. Dumneavoastră sunteţi Mark Littlefield?

— Da.

Era bărbatul pe care îl văzuse la bar în compania blondei. De aproape, Malko observă că avea părul implantat şi o operaţie estetică la nas. În mână purta o servietă grea.

— Aveţi maşină? întrebă el.

— Din păcate nu, spuse Malko, a trebuit să vin pe jos, tot centrul fiind blocat. Dar ştiu ce i-aţi cerut lui Kevin Wood.

Mark Littlefield îl fixă cu un aer absent şi stânjenit.

— Îi aveţi la dumneavoastră?

Malko nu avea nimic în mână, cei douăzeci de mii de dolari fiind într-un plic în sân. Într-o ţară unde eşti ucis pentru un ceas... dacă zuluşii ar fi ştiut...

— Da, zise Malko. Am putea urca în camera dumneavoastră. Pentru mai multă discreţie.

Mark Littlefield schiţă un surâs.

— Ştiţi am o veste proastă. Am recuperat nişte bani de la unul din debitorii mei şi am fost să-mi recuperez paşaportul. Informaţiile pe care le deţin valorează mai mult de douăzeci de mii de dolari. Îl voi suna pe Kevin. Sunt dezolat.

Malko nu putea să-şi creadă urechilor şi reluă mental momentele de teroare pe care le trăise prins în manifestaţia zulusă, riscând în fiecare moment să fie linşat.

— Glumiţi, spuse el destul de sec.

— Nu, răspunse Littlefield cu o voce egală. Sunt dezolat, dar trebuie să mă gândesc mai întâi la propriile interese. Această informaţie valorează de zece ori preţul pe care l-am cerut.

Nebun de furie, Malko îl urmă îndeaproape pe negustorul de arme care se îndrepta spre coridorul din subsol.

— E mai bine să ieşim pe aici, explică Littlefield, sunt prea mulţi curioşi la ieşirea principală.

Malko coborî cu el. Se agăţa de o minusculă speranţă de a-l face să-şi schimbe părerea. La subsol, toate magazinele erau închise, dar galeria comunica cu centrul comercial vecin, printr-o ieşire spre Van Welligh Street.

Câţiva negri priveau prin geamurile pasajului subteran.

— Am putea să-l sunăm pe Kevin. Sugeră Malko, este la Ambasadă.

Mark Littlefield nu avu timp să răspundă. Un negru atletic, îmbrăcat cu o cămaşă portocalie îl depăşi. Se întoarse brusc şi Malko îl văzu smulgând de la centură un pistol automat. Întinse braţul şi deschise focul asupra lor fără ezitare.

Capitolul II

Malko, paralizat de viteza cu care se desfăşuraseră lucrurile, văzu doar flăcările ţâşnind din ţeava pistolului şi, aproape instantaneu, chipul lui Mark Littlefield se crispa de durere. Se auziseră trei împuşcături, atât de apropiate, încât păreau una singură. Vânzătorul de arme se clătină, scăpă servieta şi îşi duse mâinile la abdomen. Malko îl prinse în braţe amortizându-i căderea.

Cu o mişcare scurtă, negroteiul înşfacă servieta şi ieşi din magazin fără a se preocupa de Malko. Livid, Mark Littlefield gemu uşor şi îşi privi mâna plină de sânge. Pe cămaşă avea o pată imensă de sânge. Unul dintre gloanţe îi atinsese fără îndoială o arteră importantă. După privirea fixă, Malko realiză că e pe moarte din cauza hemoragiei interne.

Fără să se gândească prea mult, se ridică şi porni în urmărirea asasinului care se pierduse deja în mulţime, împiedicat de aglomeraţie, acesta fu nevoit să încetinească şi Malko îl ajunse din urmă. Negrul încă mai avea pistolul în mână, dar nimeni nu părea să remarce acest lucru. Coborî repede treptele care dădeau în bulevard fără a privi în urmă. Ajuns pe stradă îşi puse pistolul la centură şi încetini pasul. Malko făcu acelaşi lucru. Nemaiavând armă, se mulţumea acum doar să-l urmărească. Oricum, să ataci un negru în mulţimea asta, ar fi însemnat curată sinucidere. Cei doi ajunseră pe strada Van Welligh, evacuată şi blocată ceva mai sus de poliţişti. O coloană de fum negru se înălţa la capătul străzii. Dinspre strada Hillbrow se auzeau scurte rafale de AK47. O ambulanţă trecu cu sirena urlând. Răniţii zulu zăceau pe trotuare vegheaţi de camarazii lor. Pe străzi nu se afla nici un alb. Malko îşi spuse că este nebun să umble cu douăzeci de mii de dolari asupra lui. Asasinul lui Mark Littlefield se îndrepta către sudul oraşului. În aceea zonă, în afară de incendii şi zgomote de tot felul care aminteau de ceea ce tocmai se întâmplase, situaţia intrase în normal. Aparatele din cabinele telefonice fuseseră smulse şi firele atârnau dezolant. Negrul cu cămaşa portocalie privi de câteva ori în urmă dar nu păru să-l recunoască pe Malko, al cărui puls se accelera brusc de fiecare dată. Acesta putea să-l omoare la fel de uşor ca pe vânzătorul de arme. Începuse să transpire în căldura înăbuşitoare. Elicopterele

poliţiei survolau cerul urmărind grupurile de manifestanţi.

Încă un bloc, apoi omul coti spre dreapta pe strada Marshall mergând mai repede şi strângând servieta în mâna dreaptă. La intersecţia cu strada Rissik Malko ezită. Maşina sa era acolo unde o parcase fără a avea măcar un geam spart. Îşi asumă riscul să meargă să o recupereze întorcându-se apoi pe strada Marshall. Din fericire negrul cu cămaşă portocalie încă se vedea în mulţime. O luase la dreapta pe strada Sauer, patru blocuri mai departe şi se îndrepta iarăşi spre nord. În faţa clădirii cu numărul şaizeci şi şase, o construcţie superbă acoperită în întregime cu sticlă, ce contrasta cu imobilele învechite din cărămidă, se opri pentru a cumpăra un croissant de la un vânzător ambulant, apoi îşi reluă drumul, îndreptându-se către o piaţă. Şoferii microbuzelor aşteptau clienţii în maşini, viaţa decurgând normal aici, deşi în depărtare se auzeau focuri de armă, iar din centrul oraşului se ridicau coloane de fum negru. Asasinul lui Mark Littlefield sări într-un microbuz pe jumătate gol şi se instala confortabil savurându-şi croissantul. Malko se înălţă pentru a vedea mai bine numărul maşinii. Strada Sauer era cu sens unic şi nu dorea să rişte nimic. Toate aceste microbuze asigurau legătura cu suburbiile care înconjurau Johannesburgul.

*

* *

Malko aşteptă douăzeci de minute. Negrul cu cămaşă portocalie era un simplu tâlhar ce jefuise un magazin al albilor sau era un ucigaş plătit. Felul în care Mark Littlefield fusese ucis favoriza mai degrabă cea de-a doua ipoteză. Era extrem de important de aflat cu precizie încotro se îndrepta asasinul.

Microbuzul porni de pe strada Sauer. Trecu peste calea ferată şi intră pe M1 îndreptându-se spre sud. Pe aceste bulevarde periferice se înconjura Johannesburgul, maşina se înscrise pe M3. Şoseaua ce se îndrepta către sud. După câţiva kilometri se îndreptă spre vest pe şoseaua Heidelberg, apoi întoarse la stânga, mergând din nou spre sud pe şoseaua Vereeniging.

Peisajul era deprimant, presărat cu ruine enorme ce marcau fostele mine de aur. Cinci sute de metri mai departe microbuzul părăsi şoseaua şi parcurse câţiva metri pe un drum desfundat presărat cu case în ruină, oprind în faţa unei staţii-service distruse. Malko citi pe un panou strada Kunarala. Pasagerii coborâră şi intrară în interiorul acesteia. Negrul cu cămaşă portocalie plecă cu paşi grăbiţi, balansând în mâna dreaptă

servieta lui Mark Littlefield. Nu putea fi vorba să-l urmărească în interiorul acestei suburbii, unde albii nu se puteau aventura decât sub protecţia poliţiei. Malko întoarse şi căută pe hartă drumul către Pretoria. Mersese cât de departe se putea.

*

* *

Cartierul Waterkloof Ridge, în sud-estul Pretoriei, era un veritabil labirint de drumuri întortocheate presărate cu vile, urcând şi coborând printre coline. Aici nu existau negri. Erau grupaţi într-o suburbie spre vest. Dar pe stradă nu se găsea nimeni pentru a-i cere o îndrumare şi nu existau nici telefoane publice, deoarece albii aveau cu toţii telefoane acasă şi în maşină, iar negrilor nu le-ar fi pus nimeni telefoane în suburbii.

Malko era pe punctul de a se întoarce la ambasadă când nimeri din fericire chiar pe Bulevardul Cless, unde locuia Kevin Wood. Acesta îi lăsase la ambasadă un mesaj, în care îi cerea să vină urgent la el acasă. Malko se opri la numărul 570. O poartă albă şi o vilă imensă. Ieşi din maşină pentru a apăsa pe interfon şi poarta culisă. După coşmarul din Johannesburg acest loc părea ideal. Parcă maşina în faţa casei cu două etaje. Mijlocul grădinii era dominat de o piscină uriaşă. Uşa de la intrare era închisă. Intrigat că nimeni nu îi deschide Malko intră în curte. O femeie era întinsă pe un şezlong, pe marginea piscinei, purtând doar un slip din blană de panteră. Aceasta se întoarse către el făcându-i un semn amical şi se ridică.

Malko simţi adrenalina curgându-i prin vine. Era o roşcată superbă, cu păr bogat, bucle mari, cu sânii plini pe care îi expunea fără nici o jenă şi cu picioare lungi şi musculoase. Când în sfârşit îi deschise, era aproape la fel de indecentă ca şi la prima sa apariţie de la piscină. Un halat din muselină transparentă lăsa să i se întrevadă sânii. Slipul lăsa să i se observe muntele lui Venus vizibil mărit. Expresia ochilor săi verzi care exprimau dorinţă, l-ar fi făcut şi pe cel mai fanatic ayatolah să încalce prevederile Coranului.

Femeia îi întinse lui Malko o mână elegantă şi îngrijită.

— Presupun că sunteţi Malko Linge? Sunt Kim, soţia lui Kevin.

Femeia îl studia cu pofta unei leoaice care trebuie să-şi hrănească puii şi tocmai descoperă o antilopă grasă în apropiere… Malko simţi cum privirea ei îl răscoleşte, dar reuşi, să întrebe cu o voce calmă:

— Kevin nu este acasă?

Kim Wood îi răspunse cu un surâs de o candoare emoţionantă.

— M-a sunat să îmi spună că este reţinut la Johannesburg şi nu se va întoarce mai devreme de două ore. M-a însărcinat să vă ţin companie. Mi-a spus că sunteţi mândria „Companiei”. Trebuie să aveţi multe lucruri pasionante de povestit… Veniţi.

Malko ar fi trebuit să răspundă că îl va aştepta pe Kevin Wood în maşină. Atitudinea intenţionat provocatoare a femeii îl punea în încurcătură şi îl tulbura totodată. După momentele dificile prin care tocmai trecuse, i se părea că ajunsese într-un paradis periculos. Încerca să se convingă că nu este decât un joc. Nu putea fi prea interesant să-ţi petreci timpul pe aici în această perioadă. Din cauza insecurităţii, femeile albe nu prea ieşeau din casă.

Kim nu îi dădu posibilitatea să aleagă. Se întoarse expunându-şi fesele tari, pe care slipul minuscul nu le acoperea aproape deloc. Mersul unduitor spunea mai mult decât toate cuvintele. Doamna Wood era extrem de excitată şi nu ascundea acest lucru. Se aflau într-un living întunecos, cu storurile trase ca să nu pătrundă soarele. Lui Malko îi servi o votcă şi apoi îşi prepară şi pentru ea. Cu meticulozitate, un Cointreau cu gheaţă, într-un pahar mare, pe care îl garnisi cu o felie de lămâie din care bău cu voluptate. Se întinse apoi ca o felină, cu sfârcurile îndreptate spre Malko.

— Ce plăcere să vezi pe cineva, suspină ea. Aici oamenii nu ies deloc. În afara grădinarului negru, nu mai văd pe nimeni. Pretoria este sinistră.

Aplecându-se pentru a-şi lăsa paharul, pe masă, îl atinse cu sânii. Privirea femeii îl fixa insistent. Se ridică cu pretextul de a aranja puţin storurile şi, plasându-se în lumină, îi dădu posibilitatea să o admire. În mod eroic, Malko îşi privi cu. Obstinaţie pantofii. Începea să înţeleagă de ce era Kevin Wood atât de trist. Se simţea cum atmosfera devenea din ce în ce mai încărcată în timp ce Malko şi femeia discutau despre diverse banalităţi… La un moment dat Kim propuse:

— Încă o votcă?

— Nu, mulţumesc, refuză Malko, beau foarte puţin.

Ea oftă cu tristeţe.

— Aş fi preferat să fiu căsătorită cu dumneavoastră! afirmă ea pe un ton condescendent. Kevin bea foarte mult. Şi apoi se duce la culcare, bineînţeles.

— Stresul, sugeră Malko în mod diplomatic. Kim se prefăcu a

nu înţelege.

Malko simţea că femeia emana o sexualitate animalică, brută, care îl tulbura. Ochii verzi, profunzi, nu îl slăbeau nici un moment. Sânii i se ridicau şi coborau în mod ritmic, tentanţi ca nişte fructe coapte. Din când în când, Kim îşi încrucişa încet picioarele, lăsând să i se vadă câteva fire rebele, de un roşu aprins, care se strecuraseră afară din slip... Deodată, ea şopti cu o voce vizibil tulburată.

— Aveţi cea mai vagă idee despre repararea televizoarelor? întrebă ea brusc.

— Nu este cea dintâi calitate a mea, replică Malko prudent. De ce?

— Televizorul meu este stricat şi nu cunosc pe nimeni care să mă poată ajuta. Vă puteţi uita la el?

Femeia se îndrepta deja spre dormitor. Malko o urmă pe scară şi intră în camera climatizată, cu un imens pat pe mijloc. Kim deschise fereastra, se aplecă în exterior şi strigă:

— Ridley! Sunt aici, poţi munci şi în grădină. Se întoarse cu un zâmbet inocent pe buze.

— Este grădinarul! Când eram la piscină venea şi se învârtea pe lângă mine. Aşa că i-am interzis accesul în grădină cât timp sunt eu acolo.

Dacă se purta aşa şi în prezenţa lui, putea fi mulţumită că încă nu a violat-o, se gândi Malko.

Femeia se întoarse şi aprinse televizorul, un Samsung, aşezat pe colţ, cu ecranul spre pat.

— Nu mai are sunet! Este o casetă înăuntru!

— Aprindeţi-l!

Aceasta se supuse şi Malko se aplecă asupra aparatului în timp ce se contura imaginea. Îi trebuiră câteva secunde să discearnă un individ complet gol, care urca pe o scară, afişând o erecţie impresionantă... Intră într-o cameră, unde dormea un cuplu. Femeia îl zări, se îndreptă spre el şi fără să stea pe gânduri înghiţi o parte din membrul înălţat cu mândrie. În spatele lui Malko, vocea lui Kim, un pic forţată, remarcă:

— Vedeţi! Nu se aude nimic!

Malko se ridică şi se întoarse. Primind şocul privirii inocente, avu forţa să spună:

— Nu este nimic de auzit!

Kim Wood ajunsese deja în dreptul lui. Sânii îi împungeau vesta de alpaga, un picior se strecură între ale sale şi simţi

degetele care îi explorau pantalonii. Cu o voce dezolată, tânăra femeie constată:

— Nu mă doriţi foarte tare…

Femeia începu să remedieze această sumbră ipoteză. Malko dori să o îndepărteze, dar ea îi spuse cu o voce plină de reproş:

— Kevin nu se întoarce mai devreme de două ore.. Nu mai rezist! Se face o lună de când nu am mai făcut dragoste. Dacă nu vrei tu o voi face cu Ridley, grădinarul. Ieri l-am surprins în timp ce se masturba în spatele piscinei.

Malko o privi. Părea în transă, cu pupilele dilatate, privirea fixă şi buzele umflate. Sânii i se ridicau cu repeziciune şi părea excitată de propriile ei cuvinte. Îl sufoca pe Malko cu o impetuozitate crescândă. Gura i se strivi de a sa, punând capăt conversaţiei. Se îmbrăţişară în mijlocul camerei, în timp ce imaginile de la televizor erau din ce în ce mai dure. Cu coada ochiului, Malko zări un sex imens ce dispărea între două fese rotunde şi tari, exact ca cele ale lui Kim. Nerăbdătoare, tânăra femeie se năpusti asupra hainelor sale, aruncându-i vesta pe mochetă, smulgându-i centura pentru a-l elibera. Imediat se lăsă în genunchi pe mochetă şi îl cuprinse în gură. În acelaşi timp, îşi plimba mâinile pe pieptul lui Malko, masându-i sfârcurile cu o abilitate diabolică. Nu se mai auzeau decât gemetele lor. Kim se ridică. Sânii nu îi mai suportau ţesătura halatului. Îşi smulse slipul lăsând să se vadă un triunghi roşiatic şi îl îndrumă pe Malko spre pat. Cu picioarele depărtate îl trase spre ea.

— Oh! Dumnezeule!

O penetră dintr-o singură mişcare, având senzaţia că pătrunde într-un vas cu miere. Kim se cabra sub el gemând şi îşi înfipse unghiile în spinarea lui, ţinând ochii închişi.

Malko o pătrunse şi mai adânc. Scrupulele sale se evaporaseră şi începu să o posede ritmic. Întregul bazin al lui Kim începu să tremure fiind zguduită de un orgasm violent şi repetat, întrerupt doar de interjecţiile guturale ale femeii:

— *Fuck me! Fuck me!*

Kim îşi strânse picioarele pentru a-l trage şi mai adânc în ea. Sfârcurile păreau gata să îi străpungă bluza. Când simţi că Malko era gata să explodeze, îşi înfipse unghiile în fesele acestuia şi îl acompanie cu un geamăt prelung. Aventura lor abia durase un sfert de oră.

Kim aruncă o privire către ceas şi murmură:

— Repede, nu va mai întârzia mult.

Malko primi aceste cuvinte ca pe un pahar cu apă rece direct în faţă.

— Credeam că se va întoarce peste două ore.

— Te-am minţit, afirmă Kim cu inocenţă. Dacă nu te minţeam, nu ai fi fost de acord. Data viitoare voi veni să te văd la tine la hotel şi vom avea mai mult timp.

În timp ce vorbea se îmbrăcă. Kim se apropie de Malko şi îşi lipi buzele de ale sale.

— Probabil că mă consideri o târfă ieftină... Pur şi simplu am nevoi sexuale. Kevin este un tip formidabil, dar cu scotch...

— De ce bea?

Kim avea o privire tristă.

— El bea deja când l-am cunoscut, dar avea atâta şarm! Îmi recita poezii, îmi trimitea fără încetare flori. Îmi jurase că va înceta să mai bea... Dar cred că de fiecare dată când se priveşte în oglindă, nu se mai suportă. Doar alcoolul îl mai calmează. Totuşi îl iubesc. Dacă ar face dragoste cu mine. Nu l-aş înşela.

Ceva în privirea ei spunea că nu minţea. Totuşi Malko nu-şi putea alunga gândul că preferase sexul oral după care practic îl violase.

— De ce eu? întrebă el.

— Pentru că tu îl respecţi şi ceea ce a devenit el nu te deranjează. Vino, nu vreau să te găsească aici.

Nu trecuseră nici cinci minute de când cei doi se aflau în living când Fordul lui Kevin Wood apăru în faţa porţii. Când americanul intră în cameră, lui Malko îi fu greu să îi susţină privirea.

— Mark Littlefield este mort, spuse el direct, întinzându-i şefului rezidenţei CIA plicul care conţinea douăzeci de mii de dolari.

Kevin Wood trăgea din ţigara Lucky Strike privind un DE3 al armatei sud-africane, în zbor de antrenament pe deasupra casei.

— Mark Littlefield s-a sinucis, şopti el. Fără să ştie. Trebuia să încercăm să-l facem să vorbească.

Cu un gest automat îşi tampona ochiul drept. Kim dispăruse de la venirea sa. Primul gest al americanului la sosirea acasă a fost să caute în bar o sticlă de coniac Gaston de Lagrange şi să-şi toarne un pahar.

— NIS poate ar fi putut să-l găsească pe negru, sugeră Malko şi prin el să ajungă la cel care a comandat crima. Dacă într-adevăr Nelson Mandela este vizat, guvernul sud-african este interesat să se implice.

— Dacă poate, preciza Kevin. Am din ce în ce mai mult impresia că De Klerk nu mai controlează nici poliţia, nici armata şi cu atât mai puţin serviciile secrete. Dacă o luăm în ordine, sunt toate şansele ca tulburările să se amplifice. Suburbia unde l-ai pierdut pe asasinul lui Mark Littlefield, Tokoza, face parte dintr-un ansamblu de trei suburbii numit Katorus. Acolo locuiesc aproape trei milioane de negri. Voi încerca să aflu ceva prin relaţiile pe care le am.

— Şi blonda care era cu Littlefield?

Kevin Wood îşi trecu mâinile peste obrajii îmbujoraţi.

— După descrierea ta, aduce vag cu o englezoaică ce lucra pentru „Veri” în Inkatha.

— Este uşor de verificat.

— Nu. Locuieşte la Ulundi, capitala regiunii Kwazoulou. Şapte ore cu maşina pe drum sau cu avionul până la Durban şi de acolo cu maşina. Nu vine niciodată aici şi, în plus, nici nu îi văd pe „Veri” să caute un înlocuitor permanent pentru Nelson Mandela. Ţara este plină de albi de un metru optzeci. Deci ideea cu blonda pică.

Kim Wood reapăru şi se aşeză în faţa lor sorbind în tăcere din paharul de Cointreau cu lămâie. Îşi schimbase ţinuta incendiară cu o rochie lungă, foarte pudică.

— Şi apoi serviciile secrete oficiale pot pune la cale sabotaje mai reuşite. Sau şi mai bine, pot întoarce armele. Ce sugeraţi să facem?

*

* *

Kevin Wood trase cu sete din Lucky Strike, ridicându-şi ochii spre cerul care se întuneca.

— Trebuie să profităm de prezenţa ta aici pentru a conduce o anchetă asupra posibililor beneficiari ai crimei. Mie îmi este imposibil, fiind legat de Pretoria şapte zile din şapte.

— Ce vrei să spui?

— Vom cerceta mai întâi pista AWB, Eugene Terreblanche şi prietenii săi. Cunosc o persoană de încredere – Henry Kane, un om de afaceri. Finanţează Radio Pretoria, radioul celor de la AWB şi mă simpatizează. Dacă se întâmplă ceva, el trebuie să ştie. Îi voi telefona. Nu locuieşte departe de aici.

— Crezi că AWB îţi vor încredinţa micile lor secrete? întrebă neîncrezător Malko.

— Sunt nişte fanfaroni. Trebuie aflat dacă au fost în contact cu

Littlefield. Acest lucru ni-l vor spune.

Malko se ridică.

— Aştept veşti de la dumneavoastră.

Se grăbi să părăsească această casă prea primitoare. Dacă Kevin Wood ar fi fost cât de cât realist, ar fi trebuit să i se pară ceva suspect. Americanul îi scrise adresa lui Henry Kane şi îl acompanie după ce Kim îi strânsese protocolar mâna. Afară se lăsase răcoare şi cerul se limpezise.

Malko se afla pe M1, şoseaua ce străbătea lanurile de grâu din Transvaal. Ciudata sa întâlnire cu soţia şefului rezidenţei CIA părea un vis ireal pe care va încerca să-l alunge din minte.

*

* *

— Intră, dragul meu, îl primi cu căldură Henry Kane. Ce mai face Kevin şi încântătoarea sa soţie?

Lui Malko îi fusese destul de greu să găsească casa lui Kane, pe o străduţă liniştită din Sandton. Gazda sa. Un bătrânel şarmant, cu părul alb, locuia singur într-o vilă somptuoasă, protejată de ziduri înalte, li oferi lui Malko un fotoliu din, piele neagră, semnat Claude Dalie şi o siameză superbă veni să se instaleze pe genunchii săi. Malko explică motivul vizitei sale: ar dori să afle dacă AWB era responsabilă de moartea lui Mark Littlefield.

— De ce l-am fi omorât noi? întrebă Henry Kane.

— Poate a fost o problemă legată de bani. Littlefield livra arme pentru AWB.

— Eugene Terreblanche nu este un asasin, chiar dacă mai suprimă din când în când câte un cioroi. Este un tip dur, care aparţine acestor locuri, ca şi mine. Şi-ar fi dat viaţa ca să îl apere. Ca şi mine.

Kane se ridică şi merse până la un sertar de unde scoase un revolver marca Webley, model 1894, pe care îl propti sub nasul lui Malko.

— Pe primii şase răufăcători care îmi intră în casă îi trimit direct în iad, afirmă el pe un ton războinic. Sunt prea bătrân pentru a emigra şi aici este ţara mea. Aş vrea să te ajut, o să te trimit la cineva care o să-ţi spună cu siguranţă adevărul. Dar fii atent! În jurul lui Terreblanche roiesc o serie de demenţi paranoici care se tem de oricine nu este african. Deci fii prudent. Voi lăsa un mesaj la hotelul tău mâine dimineaţă.

*

* *

Telefonul sună în camera de la Sandton Sun la ora unu şi vocea groasă a lui Henry Kane spuse:

— Ţi-am programat o întâlnire la ora patru la Ventersdorp, în mijlocul regiunii Transvaal, fieful lui Terreblanche. La restaurantul *La Lanterne,* de pe strada Van Riebelk. Este vizavi de biserică. Te vei întâlni cu unul dintre oamenii mei, generalul Prinsloo. Este gradat în AWB, însărcinat cu logistica. O să-ţi spună tot ce poate fi spus.

— Adevărul? întrebă Malko mereu sceptic.

— Da, replică bătrânul fără ezitare. Ştie că îi face un serviciu lui Kevin Wood şi ar dori să aibă posibilitatea ca, în cazul unui eşec. Să poată obţine o viză pentru SUA.

După ce închise. Malko privi harta. Ventersdorp se găsea la aproximativ două sute de kilometri vest de Johannesburg. Pe şoseaua R47. În mijlocul regiunii Transvaal. Fieful extremiştilor africani, care reclamau înfiinţarea „Volkstaat”, un stat independent pentru albi şi care-i urau pe negri. Ceva mai la dreapta faţă de Attila, Eugene Terreblanche se distinsese prin înfiinţarea unei miliţii neo-naziste şi pentru ura sa faţă de jurnalişti.

Malko făcu plinul maşinii sale marca Jetta şi porni pe labirintul de străzi ce duceau către vest. Primii o sută de kilometri erau presăraţi cu numeroase incendii, ruine imense ale minelor de aur, în mijlocul cărora fusese ridicat Johannesburgul, oraş total artificial. Apoi, peisajul se modifica şi ruinele lăsau locul culturilor de grâu. Nu era aglomerat, drumul curgând rectiliniu şi pustiu, între silozurile de pe câmp.

Un camion imens care venea din faţă îl trezi pe Malko din starea de somnolenţă care îl cuprinsese. Viră la stânga, auzi o explozie şi Jetta începu să se clatine. Avea pană. Oprit sub soarele arzător, Malko constată că janta stânga faţă era distrusă. În zece minute o schimbă cu o roată mai mică, roata de rezervă, care arăta ridicol, dar care, spera Malko, va ţine până la următorul garaj. După douăzeci de kilometri catastrofa se produse. Roata de rezervă se sparse cu un zgomot înfundat. Era imposibil să mai facă măcar un metru... Într-un târziu, lângă el opri un papuc condus de un african care examina maşina în pană.

— Vă duc cu roata până la Klerkskraad. Propuse acesta. Trebuie să închideţi cu atenţie totul din cauza hoţilor.

Klerkskraad nu era pe drumul cel bun, dar... La garaj, un negru imens se apucă să îi îndrepte janta de aluminiu. Nu mai avea altceva de făcut, decât să aştepte cu răbdare...

*

* *

Cinci ore şi jumătate! Malko se aşează la volan furios. Când ajunse la Ventersdorp, era deja noapte. Acesta semăna cu un orăşel american de acum un secol. O singură stradă principală, în linie dreaptă, presărată cu câteva magazine şi case pe ambele părţi; bisericile se găseau la fiecare intersecţie, dar monumentul cel mai remarcabil era un depozit uriaş care domina toate celelalte clădiri... Malko găsi cu uşurinţă *La Lanterne,* o clădire modestă, ce servea atât ca bar, cât şi ca restaurant. Nu se afla nimeni înăuntru. În afara patronului, ascuns în spatele tejghelei. Acesta ridică privirea către Malko şi încercă un zâmbet.

— Îl caut pe generalul Prinsloo, afirmă Malko.

Omul nici măcar nu mişcă din cap, ci afirmă sec.

— Nu cunosc.

Era încurajator. Aici, în mijlocul regiunii Transvaal, viaţa se oprea la apusul soarelui... Patronul localului tuşi şi afirmă pe un ton ce nu putea da naştere la îndoieli.

— Nu puteţi rămâne, am închis.

Malko. Simţi dintr-o dată oboseala apăsându-i pe umeri. Ce mai era de făcut? Nu vedea cum l-ar fi putut găsi pe general. În afară de a se întoarce la Johannesburg, nu mai vedea altă soluţie.

— Există vreun hotel în zonă? întrebă el.

— Nu.

Americanul avu impresia că şi dacă ar fi existat unul, răspunsul ar fi fost acelaşi. Pentru a se face bine înţeles, bărbatul preciza.

— Nu ar trebui să rămâneţi aici peste noapte. Este plin de răufăcători gata să fure ceva.

Negrii observaţi de Malko prin aceste locuri, erau atât de puţini şi păreau mai degrabă timoraţi şi inofensivi... Ostentativ, patronul începu să tragă grilajul de fier.

Malko nu era binevenit la Ventersdorp.

Capitolul III

Furios, Malko se postă în faţa patronului, blocând oblonul.

— Generalul Prinsloo face parte din AWB, insistă el. Cu siguranţă îl cunoaşteţi.

Cuvântul „AWB” îl transformă ca prin minune. Negustorului îi reveni simţul comunicării. Cineva care cunoştea un membru AWB nu putea fi cu desăvârşire rău.

— Puteţi să-l întâlniţi la cartierul lor general, sugeră el, puţin mai sus, pe Von Riebelk, spre ieşirea spre est.

Malko se trezi în întuneric. Ventersdorp nu avea iluminat public. Câţiva negri dormeau chiar pe trotuar, înveliţi în pături. Zări cartierul general al AWB la lumina farurilor.

Fără zidul de apărare construit din saci de nisip, ar fi părut o vilă obişnuită. Un vultur din fier forjat, ce amintea de cel german, orna faţada. Un drapel uriaş care semăna izbitor cu cel nazist flutura în vânt. Pe fond roşu, un cerc alb înconjura un fel de zvastică...

Malko pătrunse înăuntru. Mai mulţi tineri în cămăşi kaki, cu arme Uzi la centură erau aşezaţi pe bănci. Un radio murmura într-un colţ. O blondă cu ochelari şi părul strâns în cozi. Bătea la maşină. Văzându-l pe Malko, se ridică şi se îndreptă spre el cu o mină serioasă.

— Ce doriţi?

— Am avut programată o întâlnire cu generalul Prinsloo, la *Lanterna,* dar am întârziat.

Blonda rămase încruntată.

— Nu este aici.

— Nu ştiţi unde se află?

— Nu. Aţi avut întâlnire la *Lanterna?*

— Da.

— Atunci va veni cu siguranţă. Nu puteţi rămâne aici, este o zonă militarizată, interzisă străinilor. Mergeţi şi aşteptaţi acolo.

Nu mai era nimic de făcut. În timp ce ieşea, Malko fu îmbrâncit de trei bărbaţi ce pătrunseseră în imobil cu armele în mâini. Unul dintre ei, bărbos, cu trăsături brute, încins în acelaşi tip de uniformă, încărcat de cartuşe, împinse în faţa lor un negru îngrozit a cărui faţă era plină de sânge.

— Acest ticălos i-a permis câinelui său să se împerecheze cu

căţeaua lui Ted Robinson! spuse cel mai rotofei dintre ei cu o privire mânioasă. Ei bine, merită o lecţie...

Mirosea a transpiraţie şi părea rău şi periculos. Cum negrul protesta cu o voce ascuţită, unul dintre ei îi expedie un pumn în stomac, făcându-l să se frângă de mijloc.

Ieşind, Malko observă privirile ostile ale celor din jur. Cel mai în vârstă dintre bărbaţi o chestiona pe fată despre prezenta lui.

Îşi regăsi maşina. Ventersdorp părea că hibernează. Nu se vedea picior de om.

Se întoarse la *Lanterna.* Închis. Parcă în faţă, cu speranţa că „Generalul" va da un semn de viaţă în cele din urmă. Altfel Henry Kane era un prost.

Un 4X4 sosi în trombă, încetini şi întoarse în stradă, în faţa bisericii. Malko observă trei bărbaţi deplasându-se în întuneric, unul după altul. Trecură prin dreptul maşinii sale, părând să-l ignore, dar când îi crezu plecaţi se trezi cu o bătaie în geamul din dreptul şoferului. Întoarse capul şi_ primul lucru pe care îl văzu fu ţeava enormă a unui pistol. În spatele pistolului se contura silueta masivă a bărbosului roşcat. Ceilalţi doi încadrau maşina. Malko coborî geamul. Bărbosul întinse mâna cu o mişcare lentă.

— Actele, spuse el cu un puternic accent al dialectului african.

Malko nu schiţă nici un gest.

— Cine sunteţi? întrebă el în engleză. Sunteţi de la poliţie? Bărbosul îşi agita arma la câţiva centimetri de faţa lui Malko în mod ameninţător.

— Ce faci aici?

Cum Malko nu scotea o vorbă, unul dintre cei trei îl scoase afară, forţându-l să se aplece peste capotă.

Simţi ţeava unui pistol în dreptul rinichilor. Cei trei îi frunzăreau paşaportul schimbând replici agresive în africană. Bărbatul roşcat îi vorbi în engleză.

— Hei, tu, ai o mutră de prieten al negrilor. Celălalt continua să-i examineze paşaportul, îşi ridică privirea, uimit.

— Un austriac! Ce să caute pe aici?

— Am întâlnire cu unul dintre camarazii voştri, generalul Prinsloo, explică Malko.

— Cu Prinsloo, repetă roşcovanul perplex. Din nou discuţii aprinse în africană.

— Te vom duce să-l vezi pe general, decise şeful trioului. Malko schiţă gestul de a se urca în maşină, când o mână îl apucă de umăr.

— Tu vii cu noi, am un „bakki” nou-nouţ!

Îl obligară să se urce în cabina unei camionete, înţesată de antene, înghesuit între cei doi. Mirosul de bere era de nesuportat. Al treilea se aşeză la volan.

Două sute de metri mai departe, maşina încetini. Folosind proiectorul mobil instalat pe camionetă, cel de lângă Malko lumină o clădire trei sferturi calcinată.

Roşcovanul îi dădu un cot lui Malko.

— Era sediul Partidului Naţional al ticălosului de De Klerk. Un adevărat africaner i-a dat foc. Aici noi nu dorim un *Swaartstaat,* stat al negrilor.

Malko avu impresia că se află într-unul din statele din sud ale SUA, imediat după război. Cei trei răpitori degajau la fel de multă ură, cât duhoare de transpiraţie şi de bere.

După un drum de aproximativ douăzeci de minute, farurile luminară curtea unei ferme unde se găseau deja mai multe jeepuri. Cei trei îl conduseră pe Malko până la o sală unde se aflu vreo cincisprezece indivizi în ţinute kaki, vag militare şi purtători ai unui armament amestecat. Sticle goale de Tafel, bere namibiană, garniseau masa şi după ochii injectaţi ai acestora berea nu se evaporase.

Cu un gest sobru, ce păru comic, roşcovanul bărbos impuse liniştea şi se lansă într-o scurtă alocuţiune în africană. Toate privirile se întoarseră spre Malko. Roşcovanul se răsuci spre el interpelându-l. Accentul africaner şi berea băută făcură aproape ininteligibilă engleza ce o vorbea.

— Ai văzut negrul ce n-a ştiut să-şi stăpânească dulăul? Ei bine, suntem pe cale de a săpa o groapă pentru el şi îi vom pune şi câinele alături.

Ce să răspunzi la acest lucru? Cercul se strânsese în jurul lui Malko. Interlocutorul îndreptă degetul arătător spre el.

— Tu eşti un ticălos de prieten al negrilor! Ai venit aici să-ţi întâlneşti prietenii, să ne iei pământurile şi împreună să pregătiţi *Swaartstaat.*

Malko nu putu nici măcar să protesteze. Ceilalţi vociferau.

— *Dis is nei jule land nie!* (Aceste pământuri nu vă aparţin!)

Reluând exprimarea în engleză, îl luă pe Malko şi începu să-l scuture.

— Trei dintre ai noştri au fost ucişi de negri la Mmabatho. O să plăteşti pentru ei. La fel ca negrul de mai înainte şi câinele său.

Ameninţarea proferată dădu semnalul. Toţi cei prezenţi se

năpustiră asupra sa, înghesuindu-se să-l lovească care cu pumnul, care cu piciorul, care cu patul puştii. Chircit la pământ. Malko încerca să se protejeze cât mai bine cu putinţă. Zdrobit, pe jumătate leşinat, simţi că începuseră să-l târască. Îl ridicară şi cu o lovitură violentă de bâtă în piept, îl aruncară într-o celulă neagră ca o mină de cărbune şi mirosind a fum. Glasul namilei roşcate şi bărboase ajunse până la el ca din depărtare.

— O să terminăm cu tine imediat!

*

* *

Uşa celulei se deschise şi fasciculul unei lanterne îl orbi. Pe Malko. Aşezat pe pământ, sprijinit de perete avea impresia că faţa i se dublase ca volum. Probabil că avea o coastă ruptă, pentru că fiecare respiraţie o simţea ca pe un pumn în piept!

— *Komme!*

Vocea răguşită a bărbosului roşcovan, care continua să ţină în mână puşca, îl smulse din gândurile sale negre. Se afla din nou în marea sală de la fermă. Nu erau de faţă decât cei trei africani care îl arestaseră şi un al patrulea individ, un mustăcios în ţinută de camuflaj, cu o şapcă pe cap. Cu ochi foarte albaştri, care nu avea mai mult de treizeci şi cinci de ani. Actele lui Malko erau aşezate în faţa lui pe masă. Se ridică şi întinse mâna.

— Sunt generalul Prinsloo. Sunt dezolat de această greşeală. Oamenii noştri sunt foarte neîncrezători în acest moment. NIS încearcă să se infiltreze printre noi şi sunt de partea keffirilor. Am sunat pe Johannesburg şi ştiu că nu ne eşti duşman.

Ar putea ajunge mareşal la patruzeci de ani în AWB…

Malko îşi recupera actele şi se aşează în faţa unei sticle de Tafel. Înaintea lui, uriaşul roşcovan se clătina ca un urs prost legat, regretând vizibil că nu şi-a dus treaba până la capăt…

— Am putea discuta singuri? îl întrebă Malko pe general.

Acesta îşi concedie brutele cu un gest scurt. Malko merse direct la ţintă.

— Aţi cumpărat arme de la un anumit Mark Littlefield? În privirea albastră nu se zări nici o ezitare.

— Cine este Mark Littlefield?

Malko îl scrută pe cel din faţa lui îndelung cu privirea. Fără îndoială era sincer. Generalul Prinsloo continuă.

— Mă ocup de aprovizionarea cu arme şi muniţii în AWB. Pot să vă spun că nu l-am cunoscut niciodată pe omul despre care vorbiţi. De altfel, aprovizionarea o facem de aici, din ţara noastră

şi ne este suficient.

Deşi îşi dădeau aere războinice, membrii AWB nu erau decât nişte ţărani prea puţin emancipaţi. Malko înţelesese că ajunsese într-un impas.

— Mark Littlefield a fost asasinat, afirmă el. Generalul Prinsloo nu se arătă interesat şi spuse:

— Dacă vindea arme celor de la Inkatha sau cetăţenilor albi din această ţară, căutaţi informaţii la ANC. MK-ul are unităţi de asalt foarte bine antrenate. *Umkhonto we Sizwe,* ramura militară a ANC, a fost oficial dizolvată, dar combatanţii au rămas.

Malko nu asculta decât cu o ureche. Era obsedat de o singură idee: să părăsească acest univers paranoic şi să regăsească lumea din afară. În momentul în care schiţă gestul de a se ridica, generalul îl opri.

— Aşteptaţi, vă rog. Trebuie să vă fie foame. Lansă un ordin în africană şi o femeie acoperită cu o eşarfă şi cu o rochie ce-i cădea până la pământ apăru aducând nişte farfurii şi o cratiţă din care ieşeau aburi.

— O să gustaţi din *boerekos, s*puse Prinsloo mai relaxat.

Femeia răsturnă o parte din conţinutul cratiţei în farfurie şi îi aduse o bere. Malko începu să mănânce. Era un fel de tocană mult prea condimentată cu pili-pili. Între două înghiţituri Malko îşi întrebă interlocutorul cu un ton degajat.

— Cine credeţi că ar fi tentat să-l asasineze pe Nelson Mandela?

Generalul îl fixă pe acesta cu un zâmbet ironic.

— Cred că toţi albii din această ţară şi o mare parte din negri: zuluşii, tswanas, toţi cei care nu doresc un *Swaartstaat* comunist! Dacă aş putea şi eu aş face-o fără ezitare.

Malko nu mai insistă. Nu aici era locul unde să găsească pista care l-ar fi dus la dezlegarea misterului asasinării lui Mark Littlefield.

Îşi termină tocana şi se ridică. Apărură doi bărbaţi tineri, tunşi scurt, în ţinută kaki cu centură, purtând fiecare câte o puşcă cu lunetă. Rămaseră în picioare în spatele generalului. Garda sa de corp... Generalul scoase o carte de vizită pe care scrise câteva cuvinte.

— Pentru a putea pleca, zise, vei avea nevoie de acest permis. Oamenii noştri patrulează frecvent în timpul nopţii. Noroc.

Îşi strânseră mâinile. Malko îşi regăsi maşina cu greutate. Cei trei africani care îl răpiseră se urcară în maşina lor şi porniră în

urmărirea sa. Nu prea ştia care este gradul de disciplină în AWB şi nu se simţea în siguranţă. Din fericire dispărură după câţiva kilometri. Nu întâlni nici un baraj şi ajunse la Sandton după două ore şi jumătate. Era gata să treacă la pasul următor. Asasinul lui Mark Littlefield lucra probabil pentru „A Treia Forţă" identificându-l, ar avea o şansă să descurce întortocheatele căi ale apartheidului, gata să se preteze la orice pentru a ţine în loc istoria.

*

* *

Plantele agăţătoare transformaseră interiorul Ambasadei americane într-un spaţiu californian. Kevin Wood ascultă povestea lui Malko. Trăgând din obişnuinţă din ţigara Lucky Strike şi arborând un aer imperturbabil.

În ciuda orei matinale, singurul său ochi albastru părea deja îmbibat în alcool.

— Prinsloo v-a spus adevărul, conchise el. Aceşti ţărănoi din AWB sunt echipaţi doar pentru a sabota câţiva stâlpi electrici. De asemenea nu au complici în rândul negrilor. L-ar fi putut cunoaşte pe Mark Littlefield oferindu-vă un indiciu. Trebuie să continuăm să-l căutăm pe asasin.

Uriaşă sarcină de rezolvat în mijlocul a trei milioane de negri ce trăiau în jurul Johannesburgului...

— Ce vrei să spui? întrebă Malko.

— Mulţumită filajului nostru, ştim că tipul locuieşte în Tokoza.

— Este grozav, remarcă Malko, probabil primirea de care voi avea parte, va face să pălească pe cea făcută de AWB.

Kevin Wood încercă o imitaţie de surâs. Malko gândi că în ciuda chipului mutilat oribil, acesta avea încă farmec.

— Nu am intenţia să te trimit la tăiere, îl asigură americanul. Cât ai lipsit m-am gândit. Cunosc printre sursele mele una care lucrează acum într-o unitate secretă a Serviciului de Informaţii al Poliţiei, Patricia Piketh. Aceştia încearcă să-i prindă pe toţi militanţii negri, potenţiali primejdioşi şi pentru asta au o reţea de informatori în toate oraşele-satelit.

Malko avu bunul-simţ să nu întrebe de soarta rezervată „militanţilor potenţiali primejdioşi" Speranţa de viaţă a acestora trebuie să fi fost extrem de scurtă.

— Unde pot să o găsesc pe această Patricia Piketh?

— Are un birou aici, la Pretoria, în Arcadia. Am sunat-o. Vă aşteaptă, în jurul orei şase, pentru a vă pune în legătură cu un

„operaţional”. Iată adresa!

Malko îşi pipăi cu prudenţă chipul dureros. Unul dintre pometi inflamat, buza inferioară şi o arcadă sparte, muşchii maxilarului chinuitor de dureroşi... Era plin de vânătăi atât pe faţă cât şi pe corp. Îi plăcea să creadă că „sursa” lui Kevin Wood nu o să-l trimită la dracu’.

Capitolul IV

După orele cinci după-amiază, pe străzile din Pretoria ai fi putut auzi musca zburând. De o jumătate de oră, toţi albii care lucrau în centru erau ajunşi la casele lor. Malko parcă pe Arcadia Street. În faţa clădirii cu numărul zece. Stradă mărginită de arbori şi cu multe sedii de birouri.

Uşierul negru de la intrarea clădirii părea singura fiinţă vie din jur. Îşi înscrise numele în registru şi luă ascensorul până la etajul unsprezece. Pustiu! După ce rătăci câteva minute, sfârşi prin a intra într-un birou cu uşa deschisă. Funcţionara ridică ochii privindu-l întrebător. Era o blondă cu ochii foarte albaştri, păr scurt şi o rochie roşie, al cărei decolteu în formă de romb, lăsa să se vadă pieptul generos.

— Patricia Piketh? întrebă Malko.

— Eu sunt. Spuse blonda. Vă aşteptam. Sunteţi Malko Linge?

— Da.

Ea se ridică. Rochia se mula pe şoldurile largi şi se oprea foarte sus, dezvelind coapsele pline, încorsetate în ciorapi negri. O mică Bărbie cu un corp plin însă de curbe seducătoare.

— Faceţi-vă comod, spuse de ea şi nu vă temeţi de indiscreţii.

Se aşeză în faţa lui, într-o atitudine mai degrabă provocatoare, picior peste picior, aprinzându-şi un Lucky Strike. Privirea i se muta mereu de la Malko la uşă, ca şi când ar fi aşteptat pe cineva.

— Aţi făcut bine că aţi venit. De altfel m-am ocupat deja de dumneavoastră. În cadrul reţelei noastre, avem un băiat extrem de eficient, locotenentul Ryan Thomson. Face parte din Serviciul de Informaţii al Poliţiei şi a creat o reţea de informatori în oraşul-satelit Tokoza.

— În afară de nişte semnalmente care se potrivesc câtorva zeci de mii de negri, nu-i pot furniza alte elemente, obiectă Malko.

Patricia Piketh nu se arătă tulburată.

— Negrii vorbesc mult unii cu alţii, sunt lăudăroşi. L-am cerut lui Ryan să treacă pe aici. Ar fi trebuit să ajungă deja. Pot să vă ofer o bere până vine?

— Cu plăcere.

Se îndreptă către minibar, dându-i prilejul lui Malko să îi

admire din nou corpul superb.

Liniştea era apăsătoare. Din când în când câte o maşină trecea pe stradă în plină viteză. Soneria telefonului îl făcu pe Malko să tresară. Patricia Piketh răspunse, avu o scurtă conversaţie în africană şi închise. Se aşeză din nou în faţa lui Malko.

— Era Ryan, spuse ea, nu poate să vină, dar vă aşteaptă mâine pe terenul de antrenament al ISU la Germiston. Pe Potgieter Road.

Privirea îi alunecă spre echimozele lui Malko.

— Nu vreau să fiu indiscretă, dar ce aţi păţit?

— Am fost ieri la Ventersdorp, explică Malko. Oamenii AWB-ului nu au fost prea prietenoşi.

Ea scoase un mic strigăt.

— Sunt nişte ţărănoi, nişte brute, nişte capete pătrate la fel ca şi keffirii… în orice caz, trebuie să vă fi făcut mult rău!

*

* *

Puteai crede că eşti la Sarajevo sau Beirut. Străzi întregi de case arse, distruse şi jefuite. Locuitorii se simţeau încă legaţi de aceste ruine. Puţin mai departe, un soldat în uniformă de luptă, cu cască şi vestă antiglonţ. Păzea o şcoală. Cea mai mare parte din acoperişurile caselor fuseseră vopsite tricolore, în culorile ANC-ului.

Locotenentul Ryan Thomson era un băiat atletic, cu un păr scurt, roşu şi trăsături energice. Nu avea mai mult de treizeci de ani. Îi arătă lui Malko o zonă abandonată, lipsită de viaţă. Vegetaţia invadase totul, făcând să dispară până şi acoperişurile caselor.

— Este zona tampon dintre Inkatha şi ANC, explică ofiţerul. Patrulăm tot timpul, dar se infiltrează noaptea şi ucid la întâmplare. Aici este deja război civil…

De când intraseră în Tokoza, un enorm oraş-satelit, spectacolul era dezolant.

O luară pe drumul pe care fugise negrul în cămaşă portocalie, trecând prin faţa staţiei de benzină incendiate. Acolo avuseseră loc cele mai violente confruntări dintre negri. Nici un alb nu îndrăznise să rişte. Kasspirul în care Malko luă loc, vehicul blindat în formă de barcă, montat pe roţi uriaşe şi cu lungi antene flexibile, semăna cu o insectă din filmele ştiinţifico-fantastice.

Doisprezece poliţişti aşezaţi pe cele două banchete şi echipaţi

cu veste antiglonţ şi căşti, erau gata să deschidă focul.

— Ne vom opri, explică locotenentul Thomson, vreau să-l văd pe unul dintre cei mai buni agenţi ai mei. Aş putea să-i promit ceva bani?

— Desigur!

Chipul său se lumină.

— O.K.! Cinci sute de ranzi valorează enorm aici. Un kalach valorează cincizeci.

Coborî la intersecţia celor două străzi şi dispăru într-o casă ce părea abandonată. Apăru după cinci minute cu un pachet de Lucky Strike în mână. Cu zâmbetul pe buze îşi aprinse o ţigară, inhalând fumul cu plăcere.

— O să încerce să culeagă informaţii, declară el. L-am dat numărul de taxi şi numele şoferului. Era un zulus, probabil, deoarece a circulat în ziua manifestaţiei.

Parcurseră în continuare, fără grabă, străzile acestui loc de coşmar, adesea interpelaţi de negri zâmbitori. Unul dintre ei îi adresă locotenentului o frază lungă, în africană.

— Spune că aşteaptă douăzeci şi opt aprilie pentru a-şi alege o casă frumoasă din cele ale albilor, traduse Thomson. Sunt mii ca el. Pentru ei alegerile înseamnă începutul îmbogăţirii! Vor fi dezamăgiţi…

— Credeţi că-l vom găsi pe acest negru?

— Dacă există cineva care să poată să facă asta, acela este Titus, informatorul meu, susţinu africanul. Are o reţea dată dracului. Trebuie însă să fie foarte atent. La cea mai mică bănuială, e mort. Înainte le puneau pneuri aprinse în jurul gâtului. Acum folosesc pumnul sau pistolul. Pedeapsa este extinsă la întreaga familie.

— Cum poţi găsi un om în aceste ruine?

Ofiţerul nu păru deranjat de întrebare.

— Dacă persoana este un zulu, lucrul este relativ simplu. Aceştia trăiesc în „hostels”, imense cartiere colective unde toţi se cunosc între ei. Iar negrilor le place să vorbească şi să se laude. Acela a ucis chiar un alb, ceea ce se întâmplă extrem de rar. Trebuie să se laude cu fapta sa pentru a fi respectat şi pentru a i se da importanţa cuvenită, iată cel mai mare „hostel” din preajmă… *Kwessim Hostel.*

Îi arătă lui Malko o clădire care semăna cu un imens coteţ de iepuri, din cărămidă roşie, cu două etaje, construit în formă de arc de cerc. Arăta sinistru. Mai mulţi negri stăteau, ameninţători,

postaţi în faţa clădirii.

— Nimeni nu poate intra, explică poliţistul. Nici chiar noi. Este o lume închisă. Poliţia nu vine aici decât foarte bine înarmată şi prevenindu-i anterior.

O linie ferată ducea către hostel. Liniile de tensiune atârnau lamentabil, iar traversele erau făcute praf.

— Trenul acesta care mergea la Germiston a fost atacat atât de des, încât a fost scos din circulaţie. Militanţii ANC-ului îi făceau pe zuluşi oameni de paie, iar aceştia ripostau orbeşte traversând cartierele ANC-ului. Trib războinic, zuluşii au deţinut întotdeauna supremaţia asupra altor triburi din emisfera australă şi au fost singurii care au dat de furcă coloniştilor britanici cu oarecare succes. Acum, ideea de a se vedea supuşi de Xhosas îi îmbolnăveşte.

Un înger cu aripi de culoarea antracitului se arătă şi fugi oripilat. Rasismul nu învrăjbea numai negrii şi albii.

Când părăsiră Tokoza, Malko nu era convins. Cum să găseşti un negru în acest imens ghetou, fără să-i ştii măcar numele?

De două zile, Malko se mulţumea să exploreze M1, autostrada dintre Joburg şi Pretoria şi să viziteze superba galerie comercială din vecinătatea hotelului, ce abunda în produsele cele mai sofisticate. Un magazin de decoraţiuni interioare propunea ultimele creaţii ale designerului Claude Dalie, mese şi scaune din fier forjat îmbogăţit cu bronz sau frunze de aur.

Urmă priveghiul. Cina la Kevin Wood. Seară penibilă. În ciuda eforturilor sale, americanul adormise la masă. O sticlă de scotch, goală trei sferturi, explica somnolenţa acestuia. Kim, care se purta de parcă nimic nu s-ar ti întâmplat, fusese adorabilă.

Telefonul sună şi recunoscu accentul lui Ryan Thomson. Ofiţerul îl anunţă secretos:

— Puteţi veni într-o oră în acelaşi loc în care ne-am întâlnit ieri? Cred că am noutăţi.

— Imediat.

Malko era deja în ascensor. Drumul până la Tokoza i se păru nesfârşit. Locotenentul Thomson aştepta lângă vehicul împreună cu oamenii săi.

— Titus m-a contactat ieri, zise acesta. L-a identificat pe omul pe care îl căutaţi.

Miracol.

Malko luă loc în Kasspir, care se puse în mişcare de-a lungul Potgieter Road, clătinându-şi lungile antene. În zece minute

ajunseră la intrarea în oraşul-satelit Tokoza, la fel de sinistru, în ciuda soarelui strălucitor.

O negresă bătrână, cu o pătură pe umeri, era aşezată chiar în mijlocul şoselei. Kasspirul trebui să vireze pentru a nu o strivi. În picioare, doar cu capul deasupra blindajului, Malko privea tristul peisaj al caselor distruse, al maşinilor arse, al magazinelor cu grilaje metalice. În ciuda acestui fapt, pe străzi era mare animaţie. O coadă lungă şerpuia în faţa Centrului pentru Tineret din Tokoza. Deodată, toată lumea dispăru. Kasspirul se opri în mijlocul intersecţiei pe care Malko o cunoştea deja. Oamenii care îşi făceau veacul sub soarele ce vărsa plumb topit nu mai erau de găsit. Nici un trecător. Se lăsase o linişte apăsătoare, neîntreruptă nici măcar de cântecul vreunei păsări. Locotenentul Thomson privi în jur cu sprâncenele încruntate.

— Ciudat, spuse el. De obicei e multă lume pe aici.

— Poate a avut loc o operaţiune a trupelor Inkatha? sugeră Malko.

Ofiţerul scutură din cap negativ.

— Nu, ar fi fost morţi şi răniţi. Veniţi cu mine, aţi putea să-mi fiţi de folos.

Coborî din maşina blindată, verifică pistolul şi îşi împrăştie jumătate din oameni printre ruinele din jur, pentru a evita surprizele neplăcute.

Malko îl urmă până în faţa unui imobil cu geamurile sparte ce părea a fi băcănia lui Titus, informatorul. Nările sale fură lovite de un miros greu. Locul era sumbru, prost luminat. Văzu stive de lăzi, o maşină veche pe butuci, un morman de mobile sparte. Clădirea se afla în spate şi pentru a ajunge trebuiau să ocolească un munte de cutii de ambalaje. Ryan Thomson se opri brusc cu mâna încleştată pe mânerul pistolului. Se auzea un zgomot slab, ca geamătul unui pisoiaş, de cealaltă parte a ambalajelor. Locotenentul se opri şi strigă cu voce joasă:

— Titus?

Nici un răspuns. Gemetele continuau în tensiunea care creştea. Ryan îşi scoase pistolul şi îi trase piedica. Îi făcu semn lui Malko să-l urmeze. Puţina lumină ce trecea printr-un geam pe jumătate acoperit cu cartoane, lăsa să se vadă o formă întinsă în mijlocul tejghelei. Mirosul sec de sânge îl acoperea pe cel al legumelor stricate. Malko simţi pulsul crescându-i. Toate astea nu miroseau a nimic bun.

— Titus! repetă încet Ryan.

Omul căzut pe tejghea nu avu nici o reacţie.

Malko şi locotenentul parcurseră cei câţiva metri care-i despărţeau de acesta şi descoperiră oroarea. Negrul era cu faţa spre ei, cu mâinile întinse înaintea lui, partea de jos a capului fiind ascunsă de tejghea. În fiecare mână avea înfipt câte un pumnal, adânc implântat în lemnul tejghelei, ceea ce îi explica imobilitatea. Dar ăsta nu era lucrul cel mai oribil: sângele îi picura de o parte şi de alta a capului formând două bălţi paralele. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde să realizeze că urechile îi fuseseră tăiate de la nivelul craniului! Acestea erau aşezate alături ca două cochilii îngrozitoare.

Chipul ofiţerului sud-african se crispa. Avansa ca o pisică, ţinând pistolul cu mâna dreaptă, iar cu stânga ridică încet capul nenorocitului. Pleoapele acestuia clipiră şi privirile li se întâlniră. Reuşi să pronunţe câteva cuvinte de neînţeles pentru Malko.

— Trebuie să-l luăm de aici, propuse acesta. Locotenentul îi impuse să tacă printr-un gest scurt. Cu urechea lipită de buzele informatorului, asculta ce-i şoptea acesta.

Exceptând, aproape imperceptibilul murmur, liniştea era mormântală. Într-un târziu, ofiţerul înălţă capul. Cu mâna stângă smulse cu grijă unul dintre pumnale. Titus nu reacţiona la această acţiune. În linişte, Ryan îi întinse pistolul lui Malko şi eliberă şi cea de a doua mână a informatorului său. Pe tejghea se formase o mare baltă de sânge, iar muştele îi dădeau târcoale. Unele se aşezaseră pe urechile tăiate înghiţind cu nesaţ sângele încă proaspăt.

După ce îi eliberă ambele mâini, ofiţerul îl luă în braţe, aşezându-l cu grijă pe podea. În această poziţie nu putea vedea ce se afla în spatele celui torturat. Malko observă imediat obiectul rotund, de mărimea unui cartof, de o culoare închisă, ce fusese ascuns până atunci de capul lui Titus.

O grenadă! Cuiul menţinut de greutatea corpului informatorului, urma să se elibereze. Va exploda în mai puţin de şase secunde. Malko simţi sângele fugindu-i din obraji. Grenada urma să-i explodeze chiar în faţă.

Capitolul V

Instinctiv, Malko se aruncă la pământ şi se lungi de-a lungul tejghelei. O fracţiune de secundă mai târziu, grenada defensivă explodă cu un sunet asurzitor, aruncând proiectile mortale în toate direcţiile. Împrăştiind stivele de lăzi de ambalaj ca pe nişte paie.

Apoi se făcu din nou linişte şi auzi vocea lui Ryan întrebând:

— Dumnezeule! Ai păţit ceva?

Ascuns de cealaltă parte a barului, lângă nefericitul Titus, supravieţuise şi el exploziei.

— Merge, răspunse Malko ridicându-se.

— Nu mişca…

Fraza locotenentului fu întreruptă de o rafală. Gloanţele zburau în jurul lor, bucăţi de lemn săreau din tejghea şi un tonomat cu ţigări explodă. Din spatele încăperii, cineva ascuns după nişte cutii trase asupra lor cu un pistol automat. Brusc, rafala trasă de acesta încetă. Malko îndreptase Beretta locotenentului în direcţia de unde se trăsese, zări un cap de negru şi trase.

Nici o ripostă. Doar un zgomot ciudat metalic… trei soldaţi cu R4 în mâini – versiunea sud-africană a pistoalelor Galii – năvăliră în clădire. Cu armele încărcate, se opriră, neştiind asupra cui să tragă.

Locotenentul Thomson se ridică şi strigă:

— Aruncă arma!

Cum trăgătorul nu dădea nici un semn, le adresă oamenilor săi un ordin sec. Cele trei R4 începură să tragă făcând un zgomot infernal, pulverizând totul în jur şi aruncând bucăţi de materiale în toate părţile. Liniştea se lăsă în încăpere şi cei cinci oameni avansară prudent către locul de unde se trăseseră primele focuri de armă. Descoperiră un negru foarte tânăr, cu tricoul îmbibat de sânge. Atins în mai multe locuri, strângea încă în mâini un Kalaşnikov învechit, din care fusese scos încărcătorul. Un cartuş se înţepenise pe ţeava, fapt care blocase arma. Locotenentul Thomson o ridică! O examina şi i-o arătă lui Malko.

— O copie chinezească a cărei ţeava nu are ghinturi. Acest tip de arme se vând la frontiera cu Mozambicul, cu cincizeci de ranzi. Nu valorează mai mult. Unul dintre soldaţi, cotrobăind prin

buzunarele negrului, găsi o legitimaţie ANC pe numele Joel Hoga.

— Credeţi că acest atentat are legătură cu informaţiile pe care i le-aţi cerut lui Titus? întrebă Malko.

Doi soldaţi cărau afară corpul mutilat al informatorului, care gemea înfiorător.

— Sincer, nu am nici o idee. Afirmă ofiţerul de la Poliţia Secretă. Ar fi putut fi descoperit de MK2. Care este foarte bine implantată în zonă.

Malko îi adresă în final întrebarea ce îi ardea buzele.

— Chiar l-a identificat pe asasinul lui Mark Littlefield?

— Într-adevăr. Asasinul pe care îl căutaţi este un zulus pe nume Induna Khuza. Locuieşte la hotelul *Kwessim* unde sunt cazaţi doar zuluşi. Individul se află în şomaj, dar, conform celor spuse de cei care îl cunosc, nu duce lipsă de bani, având în vedere că se deplasează des cu maxi-taxi, ceea ce este considerat un lux aici.

— Aparţine de Inkatha?

— Nu ştiu. S-a lăudat că a primit un contract pentru a ucide un alb. A primit cinci mii de ranzi şi un pistol.

Soldaţii îl aşezară pe Titus cu grijă pe targa. Acesta nu trebuia să mai calce vreodată pe aici.

Ca prin minune viaţa îşi reluase cursul. Oamenii începuseră să circule pe stradă. Malko şi locotenentul Thomson ajunseră la rândul lor la maşina blindată.

— Îl voi trimite pe Titus la infirmeria noastră, spuse ofiţerul. Are şanse să supravieţuiască. Rănile nu sunt grave, dar a pierdut mult sânge. Dacă îl las la spitalul Natal Sprint, va muri până diseară… vor veni după el.

— Mergem la *Kwessim Hostel*? întrebă Malko.

Ryan Thomson îl privi ironic.

— Vreţi să declanşaţi o revoltă? Nici vorbă. Am avea nevoie de jumătate de batalion. Oricum ar fi imposibil să-l arestăm pe tip. Nici nu am apuca să punem mâna pe arme.

— Părăseşte hotelul?

— Da, dar în taxi. Cum să-i supraveghezi pe toţi?

— În acest caz, tot ce am descoperit nu serveşte la nimic, remarcă Malko dezamăgit.

Locotenentul râse cu subînţeles.

— Nu v-am spus încă totul. Titus a auzit că acest Khuza e un tip în călduri. Se laudă în stânga şi în dreapta cu nenumăratele sale cuceriri. Aproape zilnic se duce lângă gara Germiston să-şi

cumpere stimulente pentru a fi la înălţime. Aici sunt ieftine, dar acolo costă destul de scump. Probabil va încerca să profite de cei cinci mii de ranzi. Cunosc numele magazinului. L-aţi recunoaşte pe individ?

— Cred că da, spuse Malko.

— Atunci nu mai aveţi timp de pierdut. Magazinul se numeşte *Kwasiza Bantou.* Se află chiar în faţa staţiei de maxi-taxi de la gara Germiston.

Ieşiră din ghetou pe Potgieter Road. Kasspirul acceleră. Rănitul gemea, întins chiar pe podeaua blindatului. Fusese pansat sumar, la cap şi la mâini. Ryan Thomson îi aruncă o privire plină de milă.

— Veneam aici prea des, începuse să dea de bănuit. Va trebui să-l ţin în tabăra noastră până la vindecare. După aceea, îl voi trimite în Natal, cu un mic venit. La Joburg nu se va mai ocupa de vechile…

Se întoarseră la punctul de întâlnire. Thomson îi strânse mâna lui Malko.

— Noroc. Şi ţine-mă la curent.

*

* *

În biroul lui Kevin Wood, domnea o răcoare minunată. În sfârşit, o instalaţie bine reglată. Şeful reţelei CIA din Pretoria ţinea o ţigară între buze, fără să o aprindă, doar pentru a-i savura aroma. Citea o listă adusă de secretară.

— Induna Khuza nu figurează pe listele brigăzilor speciale ale Inkatha, alcătuite de NIS. Anunţă el. Că sunt zuluşii, că este ANC-ul. În această ţară. Pentru cinci mii de ranzi, orice şomer ar ucide un alb. Mai ales dacă i se furnizează şi arma…

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că ar putea fi angajat de oricine. Numai el ne poate spune de cine anume.

— Care este pasul următor?

Ochiul albastru îl fixă brusc cu răceală.

— Nu sunt prea multe soluţii. Dacă mă adresez oficial poliţiei, spunându-le că ştiu numele asasinului lui Mark Littlefield, în cel mai rău caz o să trateze faptul cu indiferenţă, iar în cel mai bun caz, vor încerca o pândă. Chiar şi atunci, pentru că discreţia nu este punctul lor forte, sunt toate şansele ca acel Khuza să-i simtă şi să-şi procure afrodiziacele din altă parte. Dacă l-ar prinde, pentru ei, un negru care a ucis un alb, nu merită un proces… Prin

urmare, trebuie să acţionăm noi. Pe cont propriu.

— Cum adică „noi”?

— Dumneavoastră. Bineînţeles. Cu ajutorul Patriciei Piketh. Împreună cu amicii ei, controlează încă o mână de askari.

— Ce este un askar?

— O specie pe cale de dispariţie, nici măcar protejată. Acum câtva timp. Poliţia Secretă, a recrutat de prin oraşele-satelit, membri ANC muritori de foame şi i-a deturnat împotriva foştilor camarazi. E vorba de perioada anilor de dinainte de ’90, când ANC-ul era încă o mişcare clandestină ce trebuia eliminată. De când Frederik De Klerk a început să se giugiulească cu Nelson Mandela, grupările de askari au fost abandonate. Această soartă au avut-o şi harkişii din Algeria: au fost decapitaţi, arşi de vii, sfârtecaţi, spânzuraţi împreună cu familiile lor. Poliţia sud-africană i-a abandonat cu sânge rece. Doar câţiva mai dezgheţaţi şi care puseseră ceva deoparte, au fost lăsaţi să se retragă la mici ferme care să le asigure strictul necesar supravieţuirii. Desigur că erau supravegheaţi şi controlaţi. Dacă deveneau neascultători… Pentru tigrii, o răpire era o joacă de copii.

— Şi apoi?

— Patricia Piketh dispune încă de câteva case conspirative, nişte ferme unde am putea să-l interogăm… Askarii fac asta foarte bine. Au o asemenea reputaţie. Încât rezultatele nu se vor lăsa prea mult aşteptate.

Un înger trecu, puţin inflamat în jurul gâtului şi dispăru, lăsând în urmă o dâră neagră, greţoasă.

Malko aspiră cu nesaţ fumul ţigării Lucky pentru a reuşi să alunge senzaţia rămasă în urma viziunii. Lăsând ţigara deoparte. Kevin Wood scoase din toc un Colt 11.43 automat care avea mici găurele în vârful ţevii şi i-l întinse lui Malko.

— Acesta va fi dădaca dumneavoastră. Ultimul model, cu surdină. Nu ratează nici o muscă de la douăzeci de metri. Cu atât mai puţin un zulu.

Americanul îşi turnă primul whisky din ziua aceea. Faţa sa semăna cu o mască de piele ce nu exprima nimic, dar privirea singurului său ochi căpătase un aer amuzat.

*

* *

Magazinul pe a cărui firmă luminoasă scria *Kwasiza Bantou* avea încă gratiile trase. În vitrină se putea vedea un amalgam de prafuri, rădăcini, fetuşi, animale mici, ierburi uscate ce puteau

vindeca orice boală, chiar şi SIDA. Medicina tradiţională africană… Malko îşi privi ceasul. Ora zece fără zece.

Patricia Piketh, purtând blugi şi un pulover negru, arăta mai puţin sexi decât la prima întâlnire, dar privirea ei era la fel de provocatoare. În interiorul dubei Volkswagen se găseau doi askari scunzi şi solizi, cu mâinile ca nişte lopeţi. Stăteau cu privirea aţintită în podea, fără să scoată o vorbă. Duba era parcată ceva mai departe de magazin, lângă staţia de maxi-taxi. Acestea nu plecau decât pline până la refuz. Împrejurimile gării Germiston, situată la marginea Johannesburgului, erau extrem de animate, aici ajungând cea mai mare parte din trenurile ce soseau din oraşele-satelit. Altele îşi continuau parcursul până la Faraday, staţia din oraş. Trotuarele erau pline de negustori ambulanţi ce făceau concurenţă centrelor comerciale. Mulţimea era alcătuită în proporţie de 90 % din negri.

Apăru un indian durduliu care ridică grilajul ce proteja magazinul. Patricia Piketh se întoarse către Malko, privindu-l cu subînţeles.

— Dacă doriţi să cumpăraţi o poţiune pentru sex…

În spatele lor, cei doi askari stăteau muţi. Cu privirea goală, cu părul rar, fiecare purta sub cămaşă, la centură, câte un pistol. Patricia Piketh se întoarse către ei şi le adresă câteva cuvinte în dialectul lor.

— Asta e xhosa? întrebă Malko.

— Nu, e zulu, dar aici milioane de negri vorbesc zulusa.

— Ce le-aţi spus?

— Din momentul în care li-l veţi arăta pe Induna Khuza, vor coborî şi-l vor încadra. Chiar dacă va fi înarmat nu va avea timp să reacţioneze. Sunt obişnuiţi. Îl trag în interiorul maşinii şi demarăm.

— Nu riscăm să intervină cineva?

— Nu, aici e prea primejdios ca cineva să se amestece în afacerile altora, spuse tânăra sud-africană cu un surâs crud.

Un grup masiv de negri izvorî din gară. Sosise un tren. Patricia Piketh deschise portiera.

— Să ieşim, cred că este mai bine.

Trecură de-a lungul tarabelor aşezate pe trotuar. Accesul spre gara Germiston era barat de garduri, iar poarta turnantă avea un singur sens… în spatele ei veghea un negru înarmat cu o puşcă. Aici, cei ce nu aveau dreptul să treacă, sfârşeau la cimitir. Erau singurii albi din preajmă.

Patricia Piketh îi arătă lui Malko o a doua clădire, mult mai cochetă, la cincizeci de metri de prima.

— Acolo, pe vremea apartheidului. Era gara pentru albi, interzisă negrilor. Acest lucru s-a sfârşit, dar aproape nimeni nu îndrăzneşte încă să calce acolo...

Malko privi mulţimea ce se înghesuia la poarta turnantă. Deodată, apăru printre ei un negru îmbrăcat într-o cămaşă portocalie. Omul ajunse în faţa porţilor turnante câteva clipe mai târziu.

— El este? întrebă Patricia Piketh.

Malko fixă faţa acestuia, cu trăsături ferme şi părul tuns scurt. Ca impresie: în ciuda prodigioasei sale memorii, nu era sigur! Negrii semănau toţi între ei. Se baza doar pe cămaşă, dar era un indiciu minor. Statura corespundea. Omul, în jur de treizeci de ani. Se îndepărtă. Pulsul lui Malko se acceleră. În loc să se îndrepte spre vehiculul care aştepta, individul se întoarse de-a lungul tarabelor şi intră în magazin. Patricia Piketh îşi încetini mersul şi îşi ocupa locul în dubă. Malko sosi în faţa vitrinei. Ucigaşul lui Mark Littlefield era pe cale de a cumpăra nişte pudră gri, pe care vânzătorul o scoase dintr-un vas.

— Este „bangalala” îi şopti Patricia. Trebuie amestecată cu lapte...

Malko se întoarse intrigat.

— Aţi încercat-o?

Ea pufni:

— Eu nu, dar unul dintre colegii mei, da. A avut o erecţie de mai multe ore. Este un fel de cantaridă, nerecomandată persoanelor cardiace.

Induna Khuza nu părea să aibă probleme de acest fel. Negustorul îi împacheta o mare cantitate de „bangalala”.

În vitrină, Malko îi văzu pe cei doi askari coborând din furgon şi apropiindu-se de magazin.

Khuza scoase un pachet gros de bancnote. După culoare, Malko recunoscu bancnotele de cincizeci de ranzi, preţul crimei.

Negrul părăsi magazinul cu pachetul în mână. Malko trebui să se retragă, asasinul putând să-l recunoască. Dar cum asta nu era de ajuns, negrul privi rapid în jurul său şi îi observă pe cei doi askari care înaintau în formaţie. Nu ezită nici o secundă. Mâna sa alunecă sub cămaşă şi apăru înarmată cu pistolul care îl ucisese şi pe traficantul de arme.

Cu braţul întins, el îi ochi pe cei doi oameni. Primul încasă un

glonte în piept, cel de-al doilea avu timp să scoată pistolul, dar, lovit la cap de tirul celuilalt, se prăbuşi pe trotuar. Zulusul se îndreptă spre staţia de taxiuri, rapid ca o antilopă.

Omul îl recunoscu pe Malko. Acesta, revenit în viteză, îi bară drumul. Negrul trase, dar îl rată. Malko scoase Coltul cu surdină, pe care i-l dăduse Kevin Wood şi se lansă în urmărirea lui. Trecătorii negri fugeau care încotro. Indianul ridică cu discreţie pachetul căzut pe trotuar şi reintră în magazin. Făcuse un profit bun...

Induna Khuza fugea în direcţia gării albilor, al cărei acces nu era supravegheat. Apoi dispăru. Malko sărea câte patru trepte pe scările ce duceau către peron...

Garnituri lungi de vagoane verzi şi bej, staţionau pe diferite linii, dar nici un tren nu era gata de plecare. Zulusul se întoarse pe la intrarea negrilor, trecând în trombă pe lângă paznicul înarmat. Acesta nu se sinchisi nici când îl văzu pe Malko alergând cu pistolul în mână. Incredibila apatie a negrilor... îmbrâncindu-i pe cei aşezaţi la coadă, Induna Khuza se îndreptă spre un maxi-taxi. Cu o mişcare energică, făcu să alunece portiera laterală, sări în maşină, iar aceasta demară.

Malko nu îndrăzni să tragă orbeşte. Un claxon îl făcu să întoarcă privirea. Patricia Piketh sosise la volanul furgonetei VW. Sări înăuntru. Microbuzul în care se urcase Khuza rula deja de-a lungul gării Germiston şi tânăra femeie avu mult de furcă să remonteze handicapul. Acesta trecu pe roşu la un semafor, lucru rarisim în Africa de Sud, unde doar femeile, când conduceau noaptea, aveau voie să nu respecte culoarea semaforului din cauza nesiguranţei ce domnea în oraş. Era evident, conducătorul microbuzului dorea să scape de urmăritori. În timp ce Patricia Piketh conducea, Malko notă numărul vehiculului: înmatriculat în Transvaal.

După zece minute ajunseră la un important nod rutier. Vehiculul pe care îl urmăreau se angaja pe N12 în direcţia sud. Traficul era liniştit, nu exista riscul de a-i pierde. Oare unde avea să-i ducă?

Capitolul VI

Colonelul Hernus du Preez, pentru cunoscuţi Hennie, aşezat pe una din banchetele furgonetei. Îl privea pe Induna Khuza prăbuşit pe scaunul din faţă.

Zulusul. Transpirând abundent, nu îndrăznea să-l privească în faţă. Colonelul asistase din microbuz, fără să priceapă nimic, la uciderea celor doi askari, apoi la urmărirea lui Khuza de către un alb înarmat. Avea întâlnire cu acesta, fost membru Inkatha, care lucrase pentru el ca informator sau asasin plătit de mult timp. Un alb conducea şi un altul ocupa locul vecin.

— Linişteşte-te, îl apostrofă colonelul pe Khuza. Îl cunoşti pe urmăritor?

Cunoştea mai multe dialecte africane la perfecţie şi acum se exprima în zulusă pentru a face lucrurile mai uşoare. Cu o faţă fină, alungită, cu părul negru şi bogat, cu mâinile îngrijite, nu avea aerul unui african, nici al unui militar.

Cu toate astea, Hennie Preez îşi desfăşurase întreaga carieră în Forţele de Apărare a Africii de Sud. Părinţii săi erau de loc din Vryburg, un mic orăşel pierdut în imensitatea Transvaalului. Africana fusese limba sa maternă şi nu vorbea engleza decât în situaţia în care era obligat. Nu uitase războiul burilor şi aspra înfrângere suferită la începutul secolului.

Colonizarea britanică era simbolul infernului. Nu cunoştea decât un stăpân, Dumnezeu, care era pios. Muncitor, cinstit şi neapărat de partea africanilor. Codul moral era reprezentat de biserica olandeză reformată, iar Papa era considerat un fel de agitator comunist situat între Stalin şi Diavol. Născut în 1946 la Vryburg, nu cunoscuse altceva decât apartheidul pe care îl considera un fel de lege divină.

Astfel, cariera militară a venit firesc, mai ales că micul paradis construit cu sudoarea africanilor era înconjurat de duşmani. Energia sa l-a făcut să fie repartizat ia Serviciul de Informaţii al Armatei, dar se plictisea de moarte în birourile din Vermeer Street, la Pretoria. Aşa a ajuns să ceară participarea la misiuni operative. A lucrat câţiva ani buni împotriva ANC-ului şi a Partidului comunist sud-african, dar mai târziu, în nişte operaţiuni mai delicate a eşuat în sprijinirea clandestină a partidului Inkatha cu scopul de a slăbi ANC-ul. Pierduse numărul atentatelor

comandate, al manifestanţilor antiapartheid ucişi, al afacerilor de trafic puse pe picioare pentru aceeaşi cauză justă şi totul fără cea mai mică remuşcare.

Credea cu tărie că Dumnezeu făcuse pe keffiri inferiori albilor şi că menţinând această situaţie, îi respectau voinţa.

Cu un an în urmă, nori negri întunecaseră cerul universului său. Batalionul 13 al Forţei de Apărare Sud-Africane fusese desfiinţat. Batalionul său. O unitate secretă instalată prin fermele din jurul Pretoriei, în care oamenii nu umblau decât în civil şi care executa toată gama de acţiuni clandestine posibile într-o ţară cu o situaţie atât de complexă: trafic de arme, atentate şi bineînţeles sprijin masiv pentru Inkatha.

După aceea, lui Hennie Preez i se propusese să vină în Vermeer Street, cu grad de general, pentru a se ocupa de probleme administrative.

Acest ultim şoc îi strică echilibrul interior. După eliberarea lui Nelson Mandela şi dorinţa afişată a lui De Klerk de a stabili o democraţie multirasială, deja Preez era crucificat. Cei cărora li se încredinţase apărarea Africii de Sud albe, politicienii din Partidul Naţional, trădaseră cauza, aruncând ţara în braţele ANC-ului, a comuniştilor negri împotriva cărora Hennie luptase toată viaţă. Declasarea sa dovedea că politica guvernului nu era doar de faţadă. Era dezgustat. Înainte de a lua o decizie, se retrăsese pentru un lung weekend la mica sa fermă de lângă Erasmia. Într-un cartier al Pretoriei. Discută îndelung cu soţia sa de origine germană, discută şi la telefon cu toţi cei care gândeau la fel. Din armată, din poliţie, din lumea politică. Ridică o rugă fierbinte către Dumnezeu, implorându-l să-i arate drumul cel bun.

Lunea următoare îşi înainta demisia generalului comandant al Serviciului de Informaţii al Armatei. Nu avu parte de ceremonii sau onoruri. Generalul spuse doar atât: „Vă înţeleg!”

Nu i se ceru să înapoieze nici armele pe care le avea în dotare, nici paşapoartele false utile activităţilor clandestine, nici banii din conturile bancare, cu largheţe aprovizionate de stat, pe care Hennie du Preez le deschisese sub diferite nume, pentru finanţarea diverselor sale activităţi.

În toate acestea, colonelul văzu un semn de aprobare tacită a comportamentului şi convingerilor sale. De asemenea, doi dintre cei mai buni adjuncţi ai săi demisionară şi ei.

În câteva săptămâni crease un „nucleu dur” de profesionişti ai acţiunilor clandestine devotat unui singur scop, unei obsesii:

oprirea cu orice preţ a procesului care în accepţiunea lui ducea la distrugerea definitivă a Africii de Sud albe.

Colonelul îşi părăsise ferma pe care o adora în favoarea unor adrese clandestine, cu soţia se vedea doar ocazional, cât despre condiţii, nici nu se gândea la aşa ceva. Îşi consacrase tot timpul îndeplinirii „misiunii”. Conducătorii ANC-ului bineînţeles că recunoscură repede stilul său într-un număr de atentate şi se plânseră lui Frederik De Klerk. Preşedintele dădu ordine ca Hennie du Preez să fie găsit, sperând să-l convingă să renunţe la războiul său personal. Căutat cu foarte puţin zel de foştii săi camarazi, care în taină îi admirau acţiunile, nu avea de ce să se plângă.

Când căutarea a fost ordonată oficial, nu mai era nimic de făcut. Tot stabilimentul militar se ridică în bloc pentru a-l apăra împotriva acestei măsuri. De altfel, pe plan politic avea încă susţinători puternici în sânul „Broederbund”-ului, nomenclatura care conducea Africa de Sud de mai bine de jumătate de secol.

Era o francmasonerie africană ocultă şi atotputernică, strângând laolaltă factori de decizie din toate ramurile, care controlau totul, de la industrie la poliţie.

Hennie du Preez ignora însă faptul că „Broederbund” şi bogaţii săi membri puseseră cruce Africii de Sud albe. Lăsându-l în mod cinic pe Frederik De Klerk să lichideze trei secole şi jumătate de dominaţie albă. Oameni ca Du Preez le permiteau acestora să joace la două capete.

Acesta ignora şi faptul că lupta sa se apropia de sfârşit. ANC-ul pusese un premiu pe capul său. Brigăzile speciale ale MK îl căutau, iar el le ucisese acestora mai mulţi comandanţi. Nu avea nici o îndoială despre soarta ce-l aştepta dacă ANC-ul ar fi câştigat…

Cu siguranţă, dispunea încă de mijloace puternice, bani, arme şi îşi cunoştea meseria foarte bine. Avea prieteni la cel mai înalt nivel care îi admirau curajul şi dezinteresul şi care s-ar fi lăsat tăiaţi în bucăţi pentru el.

Părea că nimic nu are destulă forţă să-l oprească pe acest om care se simţea învestit cu o misiune superioară, deopotrivă militară şi morală, de când, sub presiune internaţională, duşmanii săi deveniseră stăpânii ţării sale.

Cu privirea aţintită în ochii lui Induna Khuza, aştepta răspunsul acestuia.

— Da, l-am mai văzut, bâigui negrul. Era la *Carlton* cu cel de la

care am luat servieta.

— *Deur die kerk wees!* Ticălosule! De ce nu l-ai împuşcat şi pe el?

— Nu mi-aţi spus nimic despre el.

Inutil să crezi că un keffir ar putea avea cea mai mică iniţiativă.

Hennie Du Preez privi prin lunetă furgoneta care îi urmărea. Trebuie că beneficia de o reţea serioasă dacă ajunsese până la el. Îşi cercetă memoria dar nu văzu pe nimeni, nici din NIS, nici din MK care să-i semene. Trebuia să treacă prin Vermeer Street, dar pentru moment avea de rezolvat altă problemă.

— Revenim pe M611 ordonă el omului de la volan. Apoi reveni la zulus.

— Cum a dat de tine? îl întrebă. Induna Khuza îl fixă cu o privire idioată:

— Nu ştiu, Boss…

Cuvântul folosit de negri când se adresează unui alb, în Transvaal. Induna Khuza transpira abundent. Cu adevărat nu înţelegea cum îl găsiseră la Germiston.

— Ai fost imprudent… spuse Hennie Du Preez. Era mai mult o constatare decât o întrebare. Cu negri trebuia să fie prudent: pălăvrăgeau tot timpul. Creierul colonelului lucra cu toată viteza, în timp ce maşina intra pe M61. Chiar dacă acest necunoscut nu era sud-african, acesta lucra cu siguranţă pentru un serviciu local. Doar sud-africanii erau interesaţi să afle ce ştia Mark Littlefield. Oricum, nimeni nu trebuia să afle.

Induna Khuza îşi frământă mâinile nervos. În ochi îi apăruse o undă de teamă.

— Ce vreţi să fac, Boss?

Ignorând că acesta nu mai făcea parte, de mai multe luni, din armată, avea o încredere oarbă în şeful său. Hennie Du Preez îi adresă un surâs liniştitor.

— În zece minute vom fi la intrarea în Kathlehong. Vei coborî şi vei intra în oraşul-satelit. După aceea nu vei mai părăsi hotelul pentru un timp. Acolo nu va îndrăzni nimeni să te caute.

Zulusul îşi rostogoli ochii, înspăimântat.

— Dar, Boss, urmăritorii mă vor prinde.

Cel ce fusese un criminal cu sânge rece, avea acum un scâncet ca de copil.

— Mă voi ocupa eu de ei. Am nevoie de tine şi pentru alte misiuni. Mai ai bani?

— Da, Boss.

— Bine, dă-mi pistolul.

Induna Khuza avu o tresărire.

— Cu ce mă voi apăra?

— Am să-ţi dau altul. Acesta este „fierbinte”. Dacă te prind cu el pot deduce că tu eşti cel care l-a ucis pe Littlefield la Carlton.

Zulusul scoase pistolul din centură şi i-l întinse lui Preez. Acesta îl puse alături şi liniştea se instala.

*

* *

— Încetinesc!

Patricia Piketh frână brusc. Vehiculul pe care îl urmăreau viră la stânga, împiedicând circulaţia.

— Unde suntem? întrebă Malko.

— În apropiere de Kathlehong şi Tokoza. Am impresia că vor să-l lase la hotelul său. Trebuie să ne mişcăm repede, înainte să apuce să intre acolo. Altfel... Nu putem scăpa de linşaj.

Dubiţa rula pe banda de oprire de urgenţă. Încetini şi frână. Patricia făcu acelaşi lucru. Portierele din spate se deschiseră simultan. Îl văzură pe Induna Khuza îndoit de mijloc, se pregătea să sară pe şosea.

*

* *

— Dă-i drumul!

Vocea seacă a colonelului Du Preez tună în spatele lui Induna Khuza. Frica îi dăduse acestuia o culoare cenuşie. Privind spre dreapta, unde părea să fie o potecă ce ducea la Kathlehong, îşi făcu vânt. La douăzeci de metri mai jos începea cartierul numit „Beyrouth”, unde pe un kilometru pătrat locuiau treizeci de mii de suflete.

Sări pe pământ sprijinindu-se în mâini.

În spate, Du Preez ridică un Uzi, aflat până atunci la picioarele sale. Cu arma lipită de şold, lansă prima rafală. Mai multe gloanţe îl loviră pe Induna Khuza în spate. Cu calm, colonelul îşi regla tirul celei de-a doua rafale, puţin mai sus. Două dintre proiectile pătrunseră ţeasta zulusului ucigându-l instantaneu. Căzut pe burtă, pe banda pentru opriri de urgenţă, era cât se poate de mort...

Du Preez, ridică uşor arma şi viză parbrizul vehiculului ce era oprit la doar câţiva metri.

De când observaseră Uzi-ul, Malko şi Patricia se aruncaseră

sub nivelul parbrizului. Doar după câteva secunde, acesta zbură în cioburi la impactul cu gloanţele. Oglinda retrovizoare fu pulverizată de un proiectil. Alte două se înfipseră în scaune.

Pipăindu-şi pistolul, Malko ridică capul. Dubiţa demarase în trombă şi acum se pierdea în trafic. Patricia vru să facă acelaşi lucru, dar motorul nu-i dădu ascultare. Ceva în interiorul acestuia fusese atins de gloanţe.

— Dumnezeule, cel care a tras asupra noastră era un alb! exclamă Malko.

Ipoteza uciderii lui Mark Littlefield de către „A Treia Forţă” începea să prindă contur.

— Da, admise Patricia, descumpănită.

Sări din maşină şi alergă spre omul întins la pământ. Malko îl percheziţiona, dar nu găsi vreun act sau vreo armă.

— Cine ar putea fi acela? întrebă Malko.

— Vom verifica, spuse scurt, tânăra femeie.

*

* *

— Dubiţa a fost înmatriculată pe numele lui Lourens Vasloo de Wet. Anunţă Kevin Wood. Domiciliul este în Pretoria pe strada Swemmer, numărul 17.

— De necrezut, spuse Malko.

Ochiul albastru al americanului îl fixă ironic.

— Nu, Lourens Vasloo de Wet nu există. Nu există nimeni cu acest nume în Swemmer Street. Mai mult, acesta este unul dintre numele false utilizate de cel mai periculos om din Africa de Sud: colonelul Hernus Du Preez, comandantul unităţii speciale C1. S-a volatilizat de aproape un an.

Malko era năucit.

— Cine este Hernus Du Preez? întrebă el.

Kevin Wood îşi îngădui o pauză pentru a-şi aprinde o ţigară, înainte de a-i răspunde. Whiskyul îi înroşise trăsăturile moarte.

— Unii îl consideră un criminal, alţii un erou.

Malko ascultă povestea colonelului, noua variantă a „soldatului pierdut”. Kevin trase concluziile, zicând:

— Acum trei luni, Frederik De Klerk i-a cerut generalului Du Plessis, comandantul poliţiei, să-l prindă pe Du Preez. Voia să-l dojenească. Du Plessis i-a găsit, dar i-a telefonat înainte de a-şi trimite oamenii… de atunci nimeni nu l-a mai văzut pe Du Preez, până azi-dimineaţă. Dispune de mai multe conturi bancare în Africa de Sud şi în străinătate. Asta fără să mai punem la

socoteală nenumăraţii prieteni din armată şi poliţie, până la cele mai înalte grade.

— Îl cunoaşteţi?

— Am dejunat cu el de mai multe ori. Pe vremea când avea încă o funcţie oficială. Un om cu un psihic rigid, foarte drept, naţionalist, intransigent şi dotat cu o carismă ieşită din comun. Un protestant african până în vârful urechilor, convins că deţine adevărul suprem, pios până la bigotism.

— Nu ştie nimeni unde se află?

Kevin Wood surâse.

— Nu poate fi prea departe… Cu toate astea, singurii cărora le pasă sunt tipii de la ANC care îi vor pielea. Nu există nici un poliţist sud-african care să-şi asume riscul de a-l aresta, iar la Kwazoulou se simte ca acasă. Să nu uităm că a înarmat Inkatha. Mai mult, are obişnuinţa operaţiunilor clandestine şi e foarte viclean.

— Aşadar, el se ascunde în spatele uciderii lui Mark Littlefield?

Faţa americanului se încruntă.

— Mi-e teamă că da. Altfel nu l-ar fi eliminat pe negru.

— Pentru un om cu frica lui Dumnezeu, să ucizi un negru pe la spate…

Surâsul trist îşi făcu din nou apariţia.

— Ştiţi, explica americanul, pentru boers, keffirii, aşa cum îi numesc ei, nu sunt creaturi ale Domnului. Într-o zi o cunoştinţă, un african mi-a spus cu seriozitate: „Ce păcat că, pe perete, capul unui keffir nu arată la fel de frumos ca acela al unui leu, altfel am avea aici cea mai importantă rezervă de trofee din lume…”

— Cred că misiunea mea se apropie de sfârşit, remarcă Malko. Nu mai aveţi altceva de făcut decât să vă preveniţi omologii.

Kevin Wood schiţă un rânjet.

— Glumiţi. Nu mi-am sfârşit povestea. Hennie Du Preez a luat conducerea ramurii armate a ceea ce noi numim aici „A Treia Forţă” O mişcare care-i regrupează pe toţi cei ce nu vor ca ANC-ul să vină la putere. Au destui prieteni în rândul structurilor de informaţii pentru a bloca cercetările. Aşadar, dacă vrem să acţionăm, trebuie să o facem noi, nu ei.

— Ce înţelegeţi prin a acţiona?

— Mark Littlefield a fost ucis pentru că deţinea informaţii precise despre ceea ce pregătesc Du Preez şi amicii lui. Pentru a bloca procesul alegerilor democratice şi a declanşa revolte

sângeroase. Armata şi poliţia…

— Anul trecut a fost asasinat unul din conducerea ANC-ului, Chris Hani, remarcă Malko. Ucigaşul a fost un alb şi nu au fost reacţii.

— Nu toţi sunt cântăriţi cu aceeaşi măsură, afirmă americanul. Chris Hani era cunoscut în ANC şi printre simpatizanţii tineri, dar nu avea statura morală a lui Mandela şi nici aura internaţională a acestuia. El este Dumnezeul negrilor, cel ce le va reda libertatea şi care întrupează un fel de identitate colectivă, iar lumea întreagă a început să creadă în el.

Malko asculta tulburat.

— Sunteţi sigur că vă aflaţi în tabăra corectă, mergând pe mâna ANC-ului? întrebă el.

Kevin Wood îşi turnă trei degete de whisky pe care le bău dintr-o suflare, ca pe un medicament ce ar fi trebuit să-i amorţească unele gânduri ce nu-i dădeau pace.

— Este o problemă, spuse el cu o brutalitate involuntară. Nu sunt om politic. Eu am o misiune: să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru ca aceste alegeri să se desfăşoare bine. Este voinţa preşedintelui Statelor Unite.

— Şi dacă acesta se înşală?

— Istoria o va spune, zise Kevin Wood.

Malko îl simţi pe şeful rezidenţei CIA sfâşiat între convingerile proprii şi misiunea sa.

ANC-ul avea toate şansele să facă Africa de Sud să ajungă în rândul ţărilor din lumea a treia. În doar câţiva ani. Până în prezent, nu exista nici un exemplu de stat african prosper. Chestiune de cultură…

— Vă înţeleg poziţia.

Kevin Wood întări:

— Viitorul prefigurat cu ANC-ul la conducere nu este cu siguranţă strălucit… Cu toate acestea, dispariţia lui Mandela ar fi o variantă mult mai rea: oroarea imediată. Să zicem că între sifilis şi SIDA, aleg sifilisul. O alegere nu prea entuziasmată…

Kevin Wood îşi turnă scotch. Privirea i se umezi. Lui Malko îi fu milă de el. Faţa mutilată, Kim, aceste alegeri cruciale, erau prea mult pentru un singur om.

— Vă voi ajuta în continuare, spuse Malko. Ce pot face însă, în mod concret, împotriva unui om care în ţara sa este protejat de toţi cei care contează.

Sesiză o licărire de uşurare în privirea lui Wood.

— Încercaţi, zise americanul. Chiar dacă există o şansă de 1%. V-am citit dosarul. În ’85 aţi fost în legătură cu omologii mei din acea vreme.

— Exact.

— Aceşti oameni au părăsit agenţia, dar au rămas în legătură cu cei nou-veniţi. Toţi sunt africani şi sunt prieteni cu Du Preez. Am putea să-l găsim cu ajutorul lor.

— Voi încerca asta, zise Malko. Admiţând că voi ajunge să-l localizez, ce vom face în continuare?

— Vom încerca să-l convingem să-şi reia funcţiile oficiale, spuse fără convingere Kevin Wood. Transmiţându-i un mesaj personal din partea preşedintelui Statelor Unite.

— Nu credeţi că aveţi o criză acută de „angelism”? Colonelul sud-african îşi râdea probabil de Bill Clinton, aşa cum râdea şi de premierul său… Kevin îşi frecă ochiul mort.

— Am putea folosi de asemenea şi politica de rotire a cadrelor. Ştiţi vreunul din foştii amici care v-ar putea da o mână de ajutor?

Malko se gândi.

— Aţi auzit vorbindu-se de un anume Carl Van Haag? Un colonel din Boss?

— Nu.

— Dacă îmi procuraţi adresa şi telefonul său, voi încerca să-l găsesc pe Hennie Du Preez.

*

* *

Mesageria vocală de la *Sandton Sun* îl anunţă pe Malko cu vocea sa metalică:

— Aveţi un mesaj: „Luaţi legătura cu domnul Kevin Wood. Urgent.”

Malko abia sosise de la Pretoria. Kevin Wood trebuie să fi fost lângă telefon, pentru că ridică imediat.

— Sună la 012-433481, spuse el. E domiciliul său. Este pensionar.

Malko formă numărul de Pretoria. La cel de-al patrulea apel, o voce de bărbat răspunse: „Alo!”

— Aş dori să vorbesc cu domnul Carl Van Haag, spuse Malko.

— La telefon.

— Sunt Malko Linge.

— Malko?

Memoria sa făcea eforturi vizibile.

— Vă amintiţi de Ferdi. De Botswana?

După o scurtă pauză, vocea izbucni în receptor, cu mult mai multă căldură.

— *God verdomt!* Sunteţi în Africa de Sud?

— Da. Sunt la Johannesburg. Aş dori să ne vedem.

— Şi eu! Acceptă cu entuziasm bătrânul colonel din Boss. Sunteţi de acord să luăm prânzul mâine împreună?

— Cu plăcere.

— Atunci la *Perla* în Skinner Street. La ora 13. *Bock graat!* (Să ne facem criţă!)

Malko închise. Dacă Carl Van Haag, colonel cu state vechi în serviciile secrete sud-africane, ar fi ştiut că i se va cere să trădeze un camarad, ar fi fost probabil mai puţin entuziast.

Capitolul VII

Carl Van Haag nu se schimbase. Capul chel, bărbia dublă şi cearcănele de sub ochii cenuşii îi dădeau aerul unui funcţionar la sfârşitul carierei. Îl aştepta pe Malko într-un separeu de la *Perla,* restaurant aflat pe Skinner Street, cu chelneri atenţi şi atmosferă elevată, unde Malko mai mâncase de câteva ori.

Membrii NIS din vecinătate îşi tratau invitaţii, iar atmosfera era impregnată cu secrete de stat. Aproape toate mesele erau ocupate de persoane importante. Fostul colonel se ridică şi îi strivi falangele lui Malko în mâna sa de ţăran.

— Nu credeam să vă mai revăd vreodată! spuse el. În meseria noastră… Cum eu vin atât de rar în Europa…

Se aşeză şi îi oferi lui Malko un pahar de vin roşu dintr-o sticlă deja desfăcută.

— Pentru Africa de Sud! spuse el.

Îşi ciocniră paharele. În ochii sud-africanului curgeau lacrimi. Şi Malko era emoţionat de asemenea. Se gândeau amândoi la acelaşi lucru.

— Soţia lui Ferdi s-a recăsătorit, îl anunţă Van Haag.

Ferdi luptase cot la cot cu Malko împotriva teroriştilor din ANC, acum opt ani, înainte ca acesta să fie asasinat în Botswana. Cei doi rămaseră tăcuţi câteva momente, amintindu-şi de pericolele înfruntate împreună.

Şeful de sală veni să le ia comanda. Cari se aplecă la urechea lui Malko.

— Vin des aici pentru că peste drum. La 239. Îşi au sediul cei de la NIS. În felul acesta menţin contactul…

Mai băură un timp discutând despre vremurile de altădată, apoi, când sosi momentul, Carl Van Haag întrebă:

— Ce vă aduce în Africa de Sud?

— În misiune, răspunse Malko. Nu chiar acelaşi lucru ca ultima dată…

Atunci trebuise să depisteze terorişti ai ANC-ului!

ANC-ul era acum aproape la putere, Nelson Mandela îşi părăsise închisoarea din Robben Island şi sosise la Johannesburg, iar MK-ul braţul armat al ANC-ului şi al partidului comunist, urmărit odinioară de serviciile de securitate africane, era pe punctul de a constitui noua armată multirasială. Membrii ANC

defilau prin Johannesburg, cu arma la centura, cu telefoane celulare în mâini, în BMW-uri ultimul model. În câteva săptămâni urmau să se afle în mod oficial la putere...

— Şi dumneavoastră? întrebă el. De ce nu mai sunteţi în Agenţie?

Van Haag îi adresă un zâmbet melancolic.

— Sunt doi ani, mi-am exercitat dreptul să mă retrag. Lucrez în domeniul economic în prezent. O firmă care produce soft pentru calculatoare. Ce credeţi despre situaţia de aici?

— Este dificil, explică Malko. Oamenii dau impresia că nu prea se îngrijorează pentru viitor.

Carl Van Haag scoase un fel de nechezat.

— Cunoaşteţi gluma care circulă zilele astea? Vestea bună şi vestea rea... Vestea rea este că în curând vom locui cu toţii la Soweto. Vestea bună este că mobila este deja acolo. Nu vă imaginaţi nivelul de insecuritate din prezent: ambuscade, atacuri, violuri. Negrilor nu le mai este frică de poliţie. Oamenii nu mai sunt în siguranţă pe stradă. Dar nu au altă soluţie. Vom fi supuşi de către keffiri! Vom deveni atunci o ţară africană săracă şi coruptă.

— Nu sunteţi prea optimist, remarcă Malko.

Carl Van Haag se aplecă către el şi îi spuse cu voce joasă:

— Nu mi-e frică de „urechi". Ştiu ce se întâmplă cu adevărat. Ne-am infiltrat oameni în mijlocul ANC-ului care continuă să producă. Nu doar informaţii operative, ci şi analize politice. Deci ştim ce se va întâmpla. Acum. Spuneţi-mi pentru ce sunteţi aici?

— Este oarecum dificil, spuse Malko.

Fostul colonel ridică mâna conciliant.

— Am înţeles! Nu sunteţi obligat să-mi spuneţi. Oricum, sunt mulţumit că v-am revăzut.

— Într-adevăr, spuse Malko, am să vă mărturisesc totuşi ce fac aici. Acesta este şi motivul pentru care v-am căutat.

Nu era cazul să se mai joace cu colonelul Van Haag. Acesta încruntă sprâncenele.

— Nu înţeleg, eu nu mai sunt în Agenţie...

— Îl cunoaşteţi pe colonelul Hernus Du Preez?

Chipul sud-africanului se lumină instantaneu.

— Hennie! Bineînţeles. Şi el a părăsit Serviciul. De ce?

— Aş dori să-l întâlnesc.

O umbră trecu peste ochii cenuşii ai lui Van Haag. Acesta îşi turnă un pahar de vin.

— Cu ce motiv?

Îşi reluase tonul incisiv de fost comandant. Malko nu ezită şi îi spuse tot ceea ce ştia. Pe măsură ce acesta vorbea, colonelul se închidea în el. Lăsă chelnerul să îi ridice farfuria fără să se fi atins de friptură.

— Dacă oricine altcineva mi-ar fi vorbit de această problemă, m-aş fi ridicat de la masă şi aş fi plecat. Toţi prietenii noştri îl admiră foarte tare pe Hennie Du Preez. Să-l trădez ar fi ca şi cum m-aş trăda pe mine însumi.

— Nu se pune problema de a-l trăda, argumentă Malko. Vreau doar să mă întâlnesc cu el. Aveţi cuvântul meu. Fostul colonel al Boss făcu un gest hotărât.

— Vă cred. Am luptat împreună. Dar nu văd utilitatea acestei întâlniri. Ce doriţi să obţineţi?

Malko se pregătise pentru această întrebare.

— Doresc să îi transmit un mesaj de la preşedintele Statelor Unite. Şi să-i atrag atenţia asupra a ceea ce se va întâmpla dacă îşi va pune proiectele în execuţie. Soluţia sa riscă să fie mult mai rea…

Carl Van Haag nu părea să fie convins.

— Dumneavoastră nu trăiţi aici, nu realizaţi ce se întâmplă. Eu nu am mai vorbit cu Du Preez. Dar cunosc ţelul său: să blocheze desfăşurarea alegerilor. Eu încerc să ignor acest lucru, dar cred că are dreptate şi istoria va arăta acest lucru. El acţionează pentru binele ţării sale.

Malko ar fi vrut să-i răspundă că drumul spre Iad este pavat cu intenţii bune… Se mulţumi să răspundă:

— Cari, nu am pretenţia să-i dau lecţii colonelului Du Preez. Eu vreau doar să-mi îndeplinesc misiunea. Aceea de a opri în mod paşnic „A Treia Forţă” pentru a evita ce e mai rău. Du Preez poate foarte bine să nu mă ia în considerare. Mai întâi, ştiţi unde îl pot găsi?

— Astăzi, nu, dar aş minţi să spun că nu pot să îl contactez. Are încredere în mine. Eu nu pot să vă promit că va accepta să vă întâlnească.

Atmosfera devenise încordată între cei doi bărbaţi, în ciuda tonului liniştit pe care îl avea conversaţia. Malko nu simţea agresivitate în atitudinea colonelului sud-african, ci doar multă reticenţă. Trebuia să-l convingă cu orice preţ.

— Carl, continuă el, am luptat alături de dumneavoastră. Împotriva comunismului şi a celor de la ANC toată viaţa. Ştiţi că

nu pot fi de partea lor. Vreau doar să-i transmit colonelului Du Preez un mesaj.

Pentru a mai destinde atmosfera, îi ceru şefului de sală un coniac. Acesta reveni cu o sticlă de cristal plină cu Gaston de Lagrange XO şi le turnă cu grijă în două pahare speciale.

Carl Van Haag privea gânditor lichidul arămiu. Restaurantul se golea, „vecinii" acompaniindu-şi vizitatorii. La Pretoria se încheia lucrul devreme.

Ofiţerul sud-african, după ce îşi înmuie buzele în coniac, oftă îndelung.

— Vreţi într-adevăr să-l întâlniţi pe Hennie Du Preez?

— Da.

— Dacă acest lucru se întâmplă, îmi daţi cuvântul de onoare că nu va fi supus nici unui risc?

— Nu din partea mea, afirmă Malko şi mă voi asigura că nu sunt manipulat de cineva în acest sens. El va alege locul şi circumstanţele întâlnirii…

— Foarte bine, voi încerca. Nu pot să vă promit nimic. Dar dacă acceptă, veţi fi anunţat în ultimul moment. Din clipa în care veţi primi vestea, nu mai vorbiţi cu nimeni, nu mai daţi nici un telefon, veţi merge imediat acolo unde vi se va spune.

— Evident, aprobă Malko.

Van Haag adăugă cu o voce îngrijorată:

— Există oameni care ar da orice pentru a-l prinde pe Hennie Du Preez. Ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să fiţi subiectul unei manipulări…

— Nici nu îi voi vorbi lui Kevin Wood despre întâlnirea noastră, replică Malko. Dacă îl voi întâlni pe Du Preez. Îi voi spune ulterior. Dar spuneţi-mi, credeţi că sunt urmărit de oamenii din NIS?

Fostul ofiţer din Boss rămase câteva momente tăcut, apoi spuse:

— Nu cred, dar este o ipoteză pe care trebuie să o luăm în calcul. Mă voi interesa în acest timp.

— Dar de către ANC?

— Nu. Aceştia au alte prăzi de prins. În afara faptului că ar şti că vă întâlniţi cu Hennie…

Mai rămaseră câteva minute să-şi savureze coniacul, apoi Malko salută şi se ridică.

— Aştept veşti de la dumneavoastră, Cari.

Ieşiră împreună din restaurant, iar Malko se îndreptă către, parcarea restaurantului pentru a-şi căuta maşina. Carl Van Haag

se îndepărtă pe jos, cu umerii lăsaţi. Nu intenţiona să-l urmărească pe Malko.

*

* *

Trei zile fără să se întâmple nimic. Malko îşi ţinuse promisiunea. Pentru Kevin Wood, el nu îl găsise încă pe prietenul său Cari, care se presupunea că este în provincie. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului admirând obiectele expuse în galeriile vecine şi întrebându-se dacă nu ar trebui să trimită la Liezen aceea masă joasă din fier forjat cu frunze de aur, de Claude Dalle, care ar fi mers foarte bine cu mobila sa stil din bibliotecă.

Murind de foame (era prânzul), decise să mănânce un sandviş la cofetăria de la ultimul, etaj.

În momentul când deschise uşa, telefonul sună.

— Malko Linge? întrebă o voce necunoscută de bărbat, cu accent african.

— Da, spuse Malko.

— Coborâţi la recepţie. Este un mesaj pentru dumneavoastră.

Necunoscutul închise imediat.

Malko se îndrepta deja către ascensor. Un plic sigilat aştepta în compartimentul său de la recepţie. Îl deschise. Nu conţinea decât o foaie albă cu câteva cuvinte: *„The Mole Cottage.* Inanda Club. Forest Street. Inanda.”

Îi trebuiră câteva minute până găsi strada pe planul oraşului şi coborî pe Rivona Avenue. Cu pas grăbit, ajungeai imediat de la hotel, dar el făcu în mod voit un mare ocol, pentru a se asigura că nu este urmărit. Un negru îi indică intrarea în *Inanda Club.*

Doi stâlpi albi. Maiestuoşi, marcau începutul unei alei pe care erau presărate mai multe clădiri. Era întretăiată de indicatoare care semnalau *The Mole Cottage.* Se găsea într-o mică parcare, în faţa unui complex încântător. *Inanda Club,* cel mai şic din Johannesburg, era compus din mai multe restaurante distincte. Intră în primul dintre ele. Sala era goală, în afară de două mese, una ocupată de patru bărbaţi, iar la cealaltă stătea un singur individ. Şeful de sală avansa către el.

— *Meneer?*

— Un prieten mi-a dat întâlnire aici, anunţă Malko, dar...

— Urmaţi-mă, spuse şeful de sală, Domnul Riley a sosit deja. Îl conduse pe Malko până la masa din capătul restaurantului, în faţa clientului solitar. Privirea ca tăişul unei lame de cuţit, ochii

afundaţi, bărbia proeminentă, un costum în dungi cu o cravată stil club, părul negru cu cărare într-o parte… Doar umerii, mult prea largi pentru silueta sa, arătau un om de acţiune. Se ridică şi îi întinse mâna lui Malko.

— Cu mine aveaţi întâlnire, spuse el în engleză, cu un pronunţat accent african. Sunt colonelul Hernus Du Preez.

Malko îl studie. Era într-adevăr cel pe care îl văzuse ucigându-l pe Induna Khuza din microbuz. Dar în această ţinută semăna mai degrabă cu un bancher elegant…

Se reaşeză, invitându-l pe Malko să facă acelaşi lucru.

— Prietenul meu Carl Van Haag mi-a transmis solicitarea dumneavoastră, adăugă el. Sunt aici. Avem o oră să luăm masa şi sunteţi invitatul meu:

— Mulţumesc, spuse Malko, puţin emoţionat.

Pentru un individ căutat şi insesizabil, Du Preez nu se ascundea foarte tare. S-ar fi aşteptat la o întâlnire undeva la ţară sau într-un loc izolat, nu în cel mai la modă club din Johannesburg. Africanul păru să-i citească gândurile, căci preciza imediat:

— Vă înţeleg mirarea. Vi s-a spus că sunt un om urmărit… Este oarecum adevărat, dar îmi iau măsuri de precauţie. Aţi fost urmărit de la hotel. Dacă nu eraţi singur, nu m-aţi fi găsit aici. Cei patru oameni care se află la masa vecină sunt garda mea personală. Mai sunt şi alţii afară. Acest club, are mai multe ieşiri. Şi nimeni. În afară de dumneavoastră, nu ştie de prezenţa mea aici, astăzi.

Exista o oarecare ameninţare în vocea sa. El nu precizase că *Inanda Club* se afla în inima unui cartier rezidenţial al albilor, unde ANC-ul nu avea cu siguranţă mare trecere.

— Din partea mea, îl asigură Malko, nu riscaţi nimic.

— Atunci să începem.

Malko ceru o salată şi o friptură de struţ, la care adăugă un vin roşu de Cap. Du Preez părea foarte destins. Lui Malko îi venea greu să creadă că îl ucisese cu sânge rece pe Induna Khuza, câteva zile mai devreme. De abia sosiseră aperitivele, că sud-africanul îl şi întrebă:

— Ce doriţi de la mine?

— De ce l-aţi asasinat pe Mark Littlefield?

Interlocutorul său nu făcu nici un gest.

— Nu pot să vă răspund la această întrebare, afirmă el calm. Nu bănuiam că m-aţi chemat pentru un interogatoriu…

— Nici nu este unul, îl corectă Malko. Doar încerc să înţeleg.

Chipul, până atunci mai degrabă palid al lui Du Preez. Se coloră.

— Nu ne aflăm aici pentru a discuta detalii operative, afirmă el cu răceală. Carl Van Haag mi-a spus că doriţi să-mi expuneţi un anumit punct de vedere. Vă ascult. Dacă nu mi-ar fi fost Cari un foarte vechi prieten, nu m-aţi fi întâlnit niciodată. Vă pot încredinţa că Frederik De Klerk însuşi m-a rugat să ne întâlnim. L-am refuzat. Nu avem nimic să ne spunem, urmăm drumuri diferite. El nu are nimic să-mi ofere, eu nu am să-i dau nimic…

Vorbea cu o voce calmă, sigură, accentuându-şi cuvintele. Ochii săi negri îi fixau privirea lui Malko. Acesta se decise să meargă drept la ţintă.

— Credeţi că acest demers este cel mai bun?

Privirea deveni şi mai intensă, iar vocea tună ca un trăsnet.

— Evident! Noi suntem singurul trib alb rămas şi nu vrem să dispărem.

— Credeţi că puteţi opri procesul în curs de evoluţie?

Colonelul Du Preez ezită câteva secunde.

— Nu sunt sigur că voi reuşi, dar voi face totul pentru acest lucru. Şi nu vă imaginaţi că sunt singur. Că am rămas doar o mână de soldaţi rătăciţi. Eu nu sunt decât vârful aisbergului. Dacă nu era aşa, ar fi trebuit de mult să fug din ţară. Din păcate, în acest moment, nu vă pot spune mai mult.

— Ceea ce aş dori să vă comunic este simplu, spuse Malko. Vorbesc în calitate de reprezentant al punctului de vedere oficial american. Preşedintele Statelor Unite, Departamentul de Stat şi CIA, consideră că o destabilizare a ţării prin violenţă, ar fi contrar scopului dumneavoastră, care este de a salva albii din Africa de Sud.

O lumină ironică aprinse ochii colonelului Du Preez.

— Ah, bun!

— Haosul va provoca manifestaţii care vor conduce la alungarea albilor, continuă. Malko; la fel ca în Zair, în 1960. Vă jucaţi de-a ucenicul-vrăjitor. Dar, nu mai aveţi foarte mult timp. Îl urâţi pe Nelson Mandela, dar dacă va dispărea, îl veţi regreta. Asta, deoarece oamenii care îl vor înlocui sunt mult mai periculoşi decât el.

Hennie Du Preez nu protestă. Implicit, recunoscu că îi pregătea liderului ANC-ului, o înlocuire permanentă. Se mulţumi să spună:

— Acesta este mesajul pe care doreaţi să mi-l transmiteţi?

— Da, în mare măsură.

— Vă mulţumesc. Răspunsul meu este nu. Camarazii mei şi cu mine ne vom continua eforturile. Nu ne-a mai rămas foarte mult timp. Dar aţi remarcat foarte bine, Mandela nu este singura noastră problemă… De altfel, nu trebuie să vă faceţi griji pentru el. Este foarte bine protejat.

Chelnerul aduse friptura de struţ şi, ca pentru a mai destinde atmosfera, colonelul îi preciza lui Malko.

— Puteţi mânca din friptura de struţ atât cât doriţi. Carnea aceasta nu are colesterol.

Dându-i exemplu, tăie cu poftă din friptura sa. Cei doi bărbaţi mâncară în linişte câteva minute. Sud-africanul îşi tăie friptura în bucăţi mici pe care le înghiţea, aproape fără să le mestece. Îşi goli farfuria, privi ceasul şi-şi ridică privirea către Malko.

— Cred că nu mai avem nimic să ne spunem, domnule Malko Linge, concluziona el.

— Îmi pare rău, spuse Malko. Sunteţi un om pe care îl respect…

Privirea colonelului sud-african se lumină uşor şi o umbră de surâs îi apăru pe chip.

— Şi eu vă respect, Malko Linge. Acum patru zile, am ignorat că vă aflaţi în acel vehicul care m-a urmărit, altfel aş fi folosit o altă metodă de a scăpa de filaj… Ştiu că sunteţi un om curajos şi că, la un moment dat, aţi luptat alături de noi! Avem o datorie de onoare faţă de dumneavoastră. Mi-ar fi făcut plăcere să vă întâlnesc în alte circumstanţe, deoarece nu vă consider un duşman.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Fraza următoare pronunţată de Hennie Du Preez îl atinse în plin, ca o lovitură în figură.

— Cu toate acestea, continuă colonelul sud-african, mă văd obligat, date fiind motivele prezenţei dumneavoastră în Africa de Sud, să vă consider drept un adversar.

Privirile li se întâlniră.

— Adică? întrebă Malko.

— Vă cer să părăsiţi republica sud-africană, concluziona colonelul Du Preez. În cel mai scurt timp. Consider că este perfect normal că aţi încercat să mă contactaţi şi să mă convingeţi. Acest lucru dovedeşte buna dumneavoastră credinţă. Dar misiunea dumneavoastră eşuând, nu din vina

dumneavoastră, nu mai aveţi, după părerea mea, nimic de făcut în Africa de Sud.

Malko acceptă cuvintele fără să riposteze.

— Nu sunt decât un pion pe o mare tablă de şah, obiectă el. Chiar dacă eu mă supun sugestiei dumneavoastră, Rezidenţa CIA nu se va închide. Poziţia guvernului american şi a preşedintelui Bill Clinton va rămâne aceeaşi.

Colonelul Du Preez făcu un gest dezinvolt, care arăta cât de mult îi păsa.

— Statele Unite s-au remarcat întotdeauna prin încăpăţânarea lor stupidă, replică el. Este mai bine să le fii inamic, decât aliat. Amintiţi-vă: L-au asasinat pe preşedintele Diem al Vietnamului, au contribuit la prinderea prinţului Sihanouk al Cambodgiei, l-au lăsat pe Anouar El Sadat, preşedintele egiptean, să fie lichidat, l-au ajutat pe Komeiny să-l alunge din Iran pe Şah, cel mai bun prieten al lor, i-a abandonat pe israelieni celor mai răi duşmani! … Lista este mult mai lungă. Atât vă este de ajuns?

Malko nu dori să răspundă, ştiind că. În mare măsură, colonelul sud-african avea dreptate. De asemenea, acesta fusese mult timp singurul sprijin împotriva comunismului. Ca şi cum Du Preez i-ar fi citit gândurile, continuă:

— Nu credeţi că este absurd că, după ce au luptat contra comunismului toţi aceşti ani, Statele Unite se străduiesc să aducă la putere acum, în această ţară, unul dintre ultimele partide comuniste din lume? Unul dintre cele mai doctrinare?

Malko rămase mut: Şi el credea că nu poate fi terminat apartheidul, fără a lăsa ţara pe mâna ANC-ului.

— Nu glumesc, continuă colonelul Du Preez. Vreau să părăsiţi ţara în cel mai scurt timp cu putinţă. Asta, deoarece de dumneavoastră mă tem şi nu de CIA în general. Dovada: fără dumneavoastră, ei nu m-ar fi găsit nici până azi. Deci, să rămâneţi, echivalează, pentru mine, cu o declaraţie de război. Or, eu sunt în război şi sunt obligat să-mi elimin adversarii. Aş fi dezolat să se ajungă la acest caz extrem, dar ştiu foarte bine ce am de făcut.

Se ridică şi îi întinse mâna lui Malko, arborând un surâs puţin forţat.

— Sper din toată inima că îmi veţi urma sfatul. Şi că ne vom revedea mai târziu, de aceeaşi parte a baricadei.

Privirile le rămaseră încrucişate secunde în şir, ca şi cum ceva ar mai fi putut interveni între ei pentru á le schimba poziţia. Apoi.

Colonelul Du Preez adăugă cu o voce neutră:

— Vă rog să mai rămâneţi aici câteva minute după ce eu voi fi plecat.

Malko se îndrepta către hotelul *Sandton Sun* mut de uimire. Ideea de a se lupta cu un om precum colonelul Du Preez îl tulbura. Dar nu avea de ales.

Abia reîntors în camera de hotel, se pregătea să-l sune pe Kevin Wood, când telefonul sună.

— Malko Linge? întrebă o voce de femeie.

— Da.

— Air France vă sună. Vă anunţ confirmarea zborului dumneavoastră, de mâine seară, către Paris. V-am rezervat un bilet la clasa întâi şi am vrea să ştim dacă doriţi un loc în compartimentul pentru fumători sau nefumători. Se va decola la 20.30. Nu are oprire până la Paris. De asemenea, vă semnalez faptul că la bord va rula un film care cuprinde diverse măsuri de relaxare, pentru ameliorarea confortului.

Malko rămase câteva minute tăcut.

— Mulţumesc, răspunse el. Dar mi-am schimbat planurile. Nu mai plec. Vă voi comunica ulterior data plecării mele, închise. Hennie Du Preez nu glumea. Viteza cu care îi aranjase plecarea lui Malko, spunea totul despre determinarea sa. Războiul fusese deja declarat între cei doi bărbaţi. Nu mai erau necesare avertismente. Malko, din vânător, ajunsese vânat. De către un om care nu ezita nici un moment în faţa eliminării fizice. Era ceea ce îşi doreau şi unul şi altul: un duel pe viaţă şi pe moarte.

Capitolul VIII

— Dădaca dumneavoastră, vă va fi indispensabilă.

Şeful rezidenţei CIA nu avu nevoie de mult timp pentru a trage concluziile despre întâlnirea lui Malko cu colonelul Hennie Du Preez. De acum. Războiul fusese declarat între CIA şi „A Treia Forţă" asocia ţie clandestină reprezentată de Ofiţerul fugar.

Cel puţin, situaţia era clară. Kevin Wood îşi privi ceasul.

— Am o întâlnire urgentă cu amiralul comandant al NIS, anunţă el. Apoi, trebuie să vorbesc cu Langley pe o linie protejată. Aş dori să ne vedem apoi, pentru a stabili unele detalii.

— Vă voi aştepta, propuse Malko.

— Mergeţi mai degrabă la mine, veţi putea profita de piscină, va fi mai plăcut decât aici. Vă voi da o cheie şi un cod pentru poartă. Kim nu cred să se fi întors de la Joburg. Aici, termin imediat.

Încurajat că nu se va afla faţă în faţă cu incandescenta soţie a şefului său, Malko acceptă. Kevin Wood îi deschise uşa şi îl conduse până la parcare. Înainte de a-l părăsi, americanul îi spuse lui Malko:

— *Take care!*

Hennie Du Preez ştia deja că Malko nu luase cursa către Paris. Instalat la volan, acesta deschise servieta pe locul de alături şi îşi armă Coltul, lăsând un glonţ pe ţeava. Privi oglinda retrovizoare. Nici un vehicul suspect nu îl urmărea. O jumătate de oră mai târziu, ajunse la Kevin Wood. Formă codul şi poarta se deschise încet, iar el parcă în faţa intrării.

Era mai răcoare decât în centrul Pretoriei, dar soarele strălucea, totuşi, foarte puternic. Intră în casă, închise cu cheia şi îşi lăsă servieta în living. Aici, în principiu, nu risca nimic. Un DE3 zbura, ca şi data trecută, în înaltul cerului. Se odihni câteva momente, îşi turnă un pahar de apă din bucătărie şi reveni meditând asupra dejunului său.

Data viitoare când se va afla faţă în faţă cu Hennie Du Preez, putea fi şi ultima din viaţa unuia din cei doi bărbaţi, dacă nu chiar a amândurora. Păcat. Dar nu îţi alegi adversarii. Îl revăzu pe fostul colonel doborându-l pe zulus. Aşa cum se întâmpla la mulţi din oamenii serviciilor secrete şi la Du Preez se putea întâlni în acelaşi timp atât o deontologie trufaşă, cât şi un dispreţ

faţă de persoana umană. Ucidea fără remuşcări, dar nu ar fi furat cinci centime. Plasau bombe în atentate şi apoi se rugau…

Toţi. De la KGB la CIA, erau clădiţi în acelaşi fel. Doar Malko, în ciuda anilor petrecuţi în operativ, păstrase atâta umanitate cât să nu acţioneze precum „colegii” săi. Nu se înclina întotdeauna în faţa „raţiunilor strategice de stat” şi se mai putea privi în oglindă…

O briză umedă de apă clorată îi aminti de existenţa piscinei. Se ridică şi se apropie de fereastră. Un puseu formidabil de adrenalină îl făcu să-i explodeze arterele. Contrar asigurărilor lui Kevin Wood, Kim era acolo, întinsă pe un şezlong, cu pieptul plin expus la soare şi privirea ascunsă de o pereche de ochelari. Era acoperit a doar de triunghiul minuscul alb al bikinilor.

Nu era singură. Un bărbat se afla în faţa ei. Un negru gol până la brâu, îmbrăcat doar cu şort kaki coborât până la genunchi. Bazinul i se afla la nivelul feţei lui Kim Wood. Mâna dreaptă a tinerei femei se strânsese în jurul unui sex lung şi negru ca abanosul, din care degetele lui Kim nu acopereau decât o mică parte.

Aceasta îl freca uşor, aproape distrată… Din cauza gardului viu ce înconjura piscina, scena nu se putea observa decât de la fereastra la care stătea Malko. Fiind ocupată, Kim nu-şi imagina că Malko se află acolo. Ea se întoarse către negru. Probabil, grădinarul crezu că îşi va înlocui mâna cu gura. Femeia se mulţumi să desfacă şiretul şortului şi acesta-i căzu la picioare, lăsându-l gol puşcă.

Atunci Kim Wood se ridică cu graţie. Susţinându-şi sânii plini, făcu câţiva paşi, trăgându-l pe grădinar de sex, ca pe un câine de o lesă! Ajungând lângă o saltea, ea îi dădu drumul şi se aşeză pe burtă, cu picioarele desfăcute. Îşi scoase ochelarii negri şi se întoarse către grădinar. Era prea departe pentru ca Malko să poată auzi ce spune. Grădinarul se lăsă în genunchi pe saltea, între coapsele bronzate ale lui Kim, care se depărtară ceva mai mult. Se întinse cât era de lung pe spatele tinerei femei.

Malko îl văzu prinzându-şi sexul imens şi încercând să-l introducă. O pătrunse dintr-o dată. Kim scoase un strigăt care ajunse până la el. O astfel de mişcare probabil că îi produsese o plăcere extraordinară. Cu mâinile strânse pe marginea saltelei, ea rezistă asaltului, cu coapsele încordate. După câteva mişcări de tatonare, negrul începu să o pătrundă cu mişcări puternice. Sprijinindu-se în mâini, ca şi cum ar fi făcut tracţiuni, el îşi scotea

în întregime membrul şi îl introducea la fel. Scena, de o senzualitate fantastică, se accelera. Urma să explodeze. Chiar înainte, Kim se desprinse. Membrul negru ieşi din ea, aruncând un jet imens de spermă albă, din care o parte sări pe fundul femeii. Timp de câteva secunde rămaseră nemişcaţi, apoi negrul se ridică uşor, ţinându-şi sexul între două degete. Kim se ridică brusc, ca muşcată de şarpe şi se năpusti literalmente către casa de la piscină fără să se mai preocupe de partenerul ei. Acesta arăta încă o erecţie impresionantă. Ezită, apoi se întoarse să-şi caute şortul. Reuşi cu greu să-şi introducă splendoarea de penis în pantaloni şi dispăru în spatele gardului.

Malko era tulburat de scena văzută. Auzi zgomotul produs de tocurile lui Kim pe scările ce coborau la subsol şi, câteva momente mai târziu, aceasta intră în camera de zi. Se opri, stupefiată.

— Ce... ce faceţi aici? întrebă ea când îşi regăsi vocea. Albă ca un cearşaf, îl fixa pe Malko de parcă acesta ar fi fost diavolul în persoană, ascunzându-şi sânii cu braţul.

— Kevin mi-a dat cheia, explică Malko. Credea că sunteţi la Johannesburg.

— Am fost, spuse ea, m-am întors mai devreme, atâta tot. Îşi reluă aerul demn şi îl fixă drept în ochi:

— M-aţi văzut, bineînţeles?

Malko îi susţinu privirea.

— Da. Şi regret acest lucru.

Brusc, trăsăturile i se relaxară şi se prăbuşi pe un fotoliu.

— Ştiu ce gândiţi, spuse ea. Atunci dumneavoastră, acum grădinarul... Dar nu ştiţi cum este să ai nevoie să faci dragoste şi să stai lângă un om care nu vrea să facă acest lucru!

— Divorţaţi, sugeră Malko.

— Asta l-ar ucide...

Se lăsă tăcerea. Kim se ridică de pe scaun şi urcă scările îndreptându-se către etajul unu. Malko prefera aşa. Nu avea chef să arbitreze între Kim şi soţul ei. Douăzeci de minute mai târziu, Kevin Wood îşi parcă maşina lângă cea a lui Malko.

— Nu v-aţi plictisit prea tare? întrebă el.

— Nu, spuse Malko. Kim s-a întors, cred că îşi face siesta. Americanul se aşează într-un fotoliu.

— Bun, avem o pâine de mâncat, spuse el. Am discutat îndelung cu Langley. Misiunea dumneavoastră este simplă, trebuie să-l regăsiţi pe Hennie Du Preez şi să-l neutralizaţi.

Îşi servi un pahar de scotch aproape plin.

— Bine, spuse Malko, în timp ce şeful rezidenţei CIA îşi aprinse o ţigară. Dar cum să fac acest lucru? Ar fi inutil să-l caut pe Carl Van Haag. Nu m-ar mai ajuta niciodată să-l găsesc pe Du Preez. Nici măcar nu sunt sigur că nu face şi el parte din „A Treia Forţă”.

— Întrebaţi-o pe Patricia Piketh, poate are ea vreo idee. Şi eu voi căuta la rândul meu. Sunaţi-o acum.

Malko formă numărul de telefon al tinerei sud-africane. La început fu foarte bucuroasă, apoi, după ce Malko îşi exprimă dorinţa să se revadă, o simţi mai mult decât reticentă.

— Ne întâlnim la intersecţia dintre strada Shoeman şi strada Johann. Spuse ea într-un final. La ora cinci.

*

* *

Malko abia avu timp să oprească. Patricia Piketh deja îi sărise în maşină.

— Mergeţi către sud, spuse ea.

Părea nervoasă şi se întoarse să privească în spate de mai multe ori. Urcară o şosea părăsită de pe colina Klapperkop. Din sudul oraşului. Nu departe de vârf. Patricia îi spuse lui Malko. Arătând către un teren plat, care domina oraşul:

— Opriţi-vă aici. Vom sta liniştiţi.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko, intrigat de atitudinea tinerei femei.

— Am primit un telefon, spuse ea simplu. Mi s-a spus să întrerup orice contact cu dumneavoastră.

— De la cine „am primit?”

— De la superiorul meu direct.

— Din cauza colonelului Du Preez?

— Probabil. Are încă braţul foarte lung şi este foarte periculos.

— Am înţeles! spuse Malko.

Îi povesti cum îl identificase pe asasinul lui Khuza şi întâlnirea pe care a avut-o cu acesta.

O maşină parcă lângă ei şi ea tresări. Era un cuplu, un alb şi o negresă. Omul îşi trase maşina undeva la umbră. Patricia avu un zâmbet ironic.

— Am devenit paranoică!

— Sunt însărcinat să-l neutralizez, reluă Malko. Credeţi că mă puteţi ajuta?

Patricia Piketh nu manifestă un entuziasm debordant.

— „A Treia Forţă” este ca o hidră invizibilă. NIS nu au progresat niciodată în cercetările lor în ceea ce priveşte acest subiect. Du Preez este prea alunecos şi are prea mulţi prieteni. Ca să îndrăznească să vă invite la *Inanda Club,* trebuie să fi fost foarte sigur pe el. Dispune de nenumărate ascunzători în Kwazoulou şi în Transvaal. Oh, priviţi…

Malko îşi întoarse privirea către maşina de lângă ei. Nu se mai vedea decât şoferul, aşezat, cu capul pe spate. Câteodată se vedea şi capul partenerei lui. Cu faţa afundată între genunchii lui, aceasta avea o activitate mi foarte onorabilă. Dar, de când Playboy era difuzat în Africa de Sud, morala se mai relaxase. Când Malko venise, acum câţiva ani, sud-africanii erau încă obligaţi să se întâlnească în Botswana vecină, pentru a gusta plăcerile interrasiale…

Patricia părea tulburată.

— Toţi îndrăgostiţii vin aici, comentă ea, dar…

Se întrerupse brusc. O altă maşină veni şi se opri lângă ei. Un singur om se afla la volan. Acesta fuma o ţigară şi începu să contemple peisajul. Patricia se crispase.

— Nu-mi place acest lucru, spuse ea cu o voce joasă. Sunteţi înarmat?

— Da.

Îşi scoase Coltul din suport şi îl aşeză între cele două scaune.

— Este mai bine să facem şi noi ca ceilalţi, sugeră tânăra femeie.

Cu un gest foarte natural, se aplecă asupra lui Malko şi îl îmbrăţişă. Ceea ce nu trebuia să fie decât un simulacru, la început, se transformă foarte repede într-un sărut pasional. Patricia punea foarte mult suflet şi totodată şi o mare parte a corpului, strivindu-i pieptul lui Malko, aproape culcându-se peste el. Probabil pentru a da mai mult realism, mâna sa se aşeză între coapsele lui Malko şi începu un masaj circular, extrem de eficace. Cu o dexteritate de chirurg, ajunse la capătul fermoarului şi sfârşi prin a elibera ceea ce masase până atunci cu atâta insistenţă.

Pudoarea lui Malko nu avu foarte mult timp să se manifeste.

Aplecându-se cu graţie, Patricia Piketh îi înghiţi membrul, pe care şi-l împinse adânc în gât. Apoi îi administra o felaţie absolut remarcabilă pentru o ţară atât de pudică.

Malko, preocupat de vecinul său, nu profită atât cât ar fi trebuit de această întâmplare. Totuşi, datorită abilităţii prietenei

sale, nu aşteptă prea mult până simţi seva explodând. Patricia Piketh înghiţi cu atâta poftă. Încât el se cambra violent, aproape lovind plafonul cu capul.

Câteva secunde mai târziu, automobilistul solitar plecă, dând cu spatele un timp, apoi întorcând şi coborând către Pretoria. Spion al colonelului Du Preez sau simplu turist? Imposibil de aflat. Patricia Piketh reluă o atitudine decentă, cu chipul înroşit, vizibil încântată, însă, de performanţa sa. Privirea îi era atât de tulburată, încât Malko se întrebă dacă nu avusese şi ea orgasm la rândul ei. Poate prin simpatie...

— Când v-am văzut prima dată, spuse ea, mi-am spus că între noi se va întâmpla ceva...

Imperativele de securitate nu fuseseră singura motivaţie pentru care îl adusese aici... Rearanjându-şi machiajul, Patricia Piketh aruncă o privire curioasă către prima maşină. Şoferul gâfâia. Cu gura deschisă, dar cea care îi oferea felaţia nu ajunsese la capătul eforturilor. Patricia Piketh exclamă cu tristeţe:

— Cu siguranţă, keffirii nu-i vor egala niciodată pe albi... Sau rasismul îşi spunea cuvântul?

— În ce fel mă puteţi ajuta? întrebă Malko în timp ce se îndreptau către Pretoria.

— Mai întâi, răspunse tânăra femeie, nu mă mai căutaţi. Voi lua eu legătura cu dumneavoastră. Fiţi foarte atent. Hennie Du Preez posedă informatori la toate nivelurile. Generalul Van Westhuizen, şeful informaţiilor militare printre alţii, este mereu la post. Kevin Wood v-a cerut imposibilul. Dacă aş ti fost în locul dumneavoastră, aş fi urmat sfatul lui Du Preez: aş fi părăsit Joburgul chiar de mâine. Este un zbor către Kinshasa de la ora opt. De acolo, veţi avea o legătură Air France: Kinshasa – Libreville – Paris, care are loc în fiecare sâmbătă. Astfel veţi putea scăpa cu faţa curată din această încurcătură.

— Rămân, spuse Malko.

O lăsă în chiar centrul Pretoriei, la intersecţia străzilor Bosman şi Visagie.

*

* *

Malko urma să-şi elibereze camera a doua zi, dar îşi schimbă planurile după ce vorbi la telefon cu Patricia Piketh.

— V-am sunat dintr-o cabină telefonică, îl informă ea. Am o informaţie de circuit restrâns, care v-ar putea interesa. Nelson

Mandela se va deplasa zilele următoare la Ulundi, capitala Kwazoulou, pentru a-l întâlni pe regele zuluşilor. Goodwill Zwelitthini. Doreşte să-l convingă ca Inkatha să participe la alegerile viitoare. Dacă regele nu cedează, la Kwazoulou se va instala cu siguranţă haosul, iar alegerile vor trebui amânate, fără îndoială.

— În ce măsură mă interesează pe mine acest lucru? întrebă Malko.

Patricia Piketh izbucni în râs.

— Nici un membru al ANC nu a rămas viu mai mult de zece minute în Ulundi. Toţi membri comisiei electorale au fost asasinaţi, arşi de vii în maşini! Deci, Mandela…

Malko simţi furnicături pe şira spinării. Pentru Du Preez, sosirea lui Nelson Mandela la Ulundi, ar fi fost ocazia ideală de a-l asasina.

*

* *

— Bineînţeles că trebuie să mergeţi la Ulundi, spuse cu tărie Kevin Wood. Tocmai am obţinut confirmarea informaţiei. Nelson Mandela se va deplasa poimâine, pentru a avea o întâlnire particulară cu regele zuluşilor, în „Kraal”. Reşedinţa acestuia. Având în vedere informaţiile noastre despre intenţiile lui Hennie Du Preez, va fi mai mult decât interesant. Ulundi este un teritoriu prin esenţă ostil, iar Inkatha îi mănâncă din palmă colonelului Du Preez.

— Ce ar trebui să fac? întrebă Malko.

— Am o persoană de contact, Bill Roberts. Care face parte din MI6 şi care locuieşte acolo de foarte mult timp. Este „curat”. Veţi merge acolo şi veţi lua legătura cu el. Apoi, mai este şi Lauren Keeler, blonda aceea înaltă, pe care vi s-a părut că aţi văzut-o la *Carlton.* Oficial, lucrează pentru cabinetul primului-ministru Buthelezi, dar, în realitate, este „ochii şi urechile Verilor” la zuluşi. Trebuie tratată cu foarte mare atenţie, eu nu am lucrat niciodată cu ea, dar, la Ulundi, ne poate fi foarte utilă. Bill vă va spune dacă este „curată” Nu uita ţi că Natal – Kwazoulou a fost colonie britanică. „Verii” i-au preferat întotdeauna pe zuluşi. Sunt clienţii lor. Atrageţi-i atenţia lui Bill, pentru a înţelege că va fi responsabil în faţa Londrei dacă Mandela dispare. Va înţelege mesajul…

— Cum ne vom deplasa la zuluşi?

— Vă voi închiria o cursă charter. Acolo există un aeroport, dar

nu sunt curse regulate. Ulundi este o înfundătură cu cinci mii de locuitori. Acolo, zuluşii au fost zdrobiţi de englezi. Plecând cu un avion particular, vă veţi putea lua şi arma. Hennie Du Preez are braţul lung pe teritoriul zuluşilor. Nu mi-aş dori să vă găsesc cu o lance înfiptă în spate…

Kevin Wood părea că în sfârşit se mai relaxase. Malko îl găsise extrem de nervos, cu ochiul său albastru injectat de sânge. Probabil începuse o sticlă de scotch foarte devreme, căci pielea îi era deja roşie. Îi explicase lui Malko că durerea acută pe care o simţea în nervi, îl ţinuse treaz toată noaptea.

*

* *

Zumzăitul motorului Beecheraft de King Air îl adormi pe Malko, aflat singur în cabina prevăzută pentru opt persoane. Bimotorul decolase de la aeroportul Grand Central, situat între Pretoria şi Johannesburg, de-a lungul şoselei N1. Avea de zburat până la Ulundi o oră şi jumătate. Pilotul schimbă regimul de zbor, iar motoarele aruncară un jet de ulei pe hublou. Peisajul plat din Transvaal făcuse loc colinelor semeţe care aminteau de Elveţia. Ascuns într-o cavitate, apăru un oraş micuţ, mai degrabă un sătuc… Ulundi. Capitala Kwazoulou… Avionul pierdu, altitudine şi ateriza fără probleme în faţa unei aerogări noi, dar părăsite. Vameşii, în costume de operetă, îl contemplau pe Malko cu un aer absent. Kwazoulou, teritoriu teoretic independent, nu obţinuse decât o vagă autonomie administrativă.

Era imposibil să găseşti o maşină de închiriat, astfel încât Malko fu nevoit să cheme un şofer al lui Richards Bay, din oraşul alăturat, la cel puţin două ore de mers cu maşina.

Oraşul se afla la trei kilometri. Chiar şi pentru un western avea un aer deplorabil. Câteva minute mai târziu, Malko oprea în parcarea singurului hotel, cel mai mic din lume *Holliday Inn.* Aici se desfăşura întâlnirea obligatorie a tuturor celor care aveau treabă cu zuluşii.

Îşi lăsă rucsacul într-o cameră destul de curată, care avea vedere către barul englezesc şi către piscină, îşi strecură Coltul la centură, ascuns de o vestă largă şi se îndreptă spre nord, spre N’goma, unde Bill Roberts, omul „Verilor” trăia sub acoperirea unui crescător de struţi. În ciuda altitudinii de opt sute de metri, căldura are sufocantă. Parcurse cinci sute de metri, până la o intersecţie a două drumuri ce marcau centrul oraşului. În faţa sa, clădiri administrative maiestuoase adăposteau guvernul zulus,

de cealaltă parte se găsea un modest centru comercial, iar de jur împrejur, erau presărate case cu acoperişuri de tablă şi colibe tradiţionale înconjurau marginile colinelor. Era Ulundi. Africa cea adevărată.

Femei în picioarele goale înaintau în praful străzii, cu baloturi enorme pe care le ţineau în echilibru pe cap, adesea având sânii descoperiţi. Mulţi dintre bărbaţi nu purtau decât o eşarfă lungă pe post de centură.

Se îndreptă spre nord. Sate întregi de colibe cu acoperiş din paie mărgineau drumul, femeile curăţau porumbul aşa cum o făceau de secole, iar bărbaţii păzeau turmele sau culegeau porumbul. Excelenţi războinici, aceştia erau mai ales buni agricultori. Dacă nu ar fi avut pielea neagră, puteai crede că te afli în Europa.

Practic nu exista trafic, în afara autobuzelor vechi şi prăfuite şi a eternelor, maxi-taxiuri. Zece kilometri înainte de N'goma, Malko începu să întrebe de proprietatea lui Bill Roberts.

Abia după a zecea încercare, după ce înconjurase locul de trei ori, un negru care vorbea mai bine engleza îi indică în fine un drum care se pierdea între două coline. După patru kilometri descoperi o proprietate superbă. Clădiri moderne, un depozit uriaş, hangare cu maşini agricole şi, mai retrasă, o micuţă pistă de aterizare. Negrii lucrau pământul.

Se opri în faţa clădirii principale şi claxona. Cum nu obţinu nici un răspuns, coborî din maşină. Zări o mişcare pe pământ şi o siluetă îşi făcu apariţia din umbră. Apăru o tânără zulu, cu părul tăiat în carouri, fapt care îi dădea capului o formă curioasă, cu un aer insolent, îmbrăcată doar cu o eşarfă. Se apropie de Malko, fără să încerce să-şi ascundă sânii plini care păreau sculptaţi în marmură neagră. Aceştia nu tremurau nici când fata se deplasa.

— Bill Roberts? întrebă Malko.

— *Dis is nee da.* (Şeful nu este aici.)

În acelaşi timp, îi făcu semn lui Malko să o urmeze, oferindu-i un fotoliu din răchită. Apoi, aşezată pe un taburet, se apucă din nou să cureţe gulii dulci. Zece minute mai târziu, fără ca Malko să îi fi cerut ceva, îi aduse un suc de fructe, pe atât dulce pe cât era de răcoritor, balansându-şi sânii pe sub nasul său. Malko era aproape sigur. Fata nu avea mai mult de paisprezece ani.

Sfârşi prin a se aşeza în faţa lui. Observându-l. Se pare că nu prea aveau vizitatori... Era menajera sau amanta britanicului? Poate amândouă. Malko nu-şi putu împiedica privirea să alunece

către pieptul plin, cu cele două puncte negre enorme, ca de cauciuc. În cameră domnea o căldură sufocantă şi broboane de sudoare alunecau pe pielea maronie. Negresa îşi alungă o insectă de pe coapsă, lovindu-şi panglica şi dezvelind către Malko piciorul în întregime, până aproape de sex. Acesta se întrebă brusc dacă micuţa târfuliţă nu îi făcea avansuri. Aceasta ar fi însemnat o absenţă prelungită a proprietarului fermei.

— Când se întoarce domnul Bill? întrebă el. Chipul adolescentei fu luminat de un surâs pervers.

— Peste trei zile!

Astfel, Bill Roberts, reprezentantul „Verilor” în Ulundi, lipsea chiar în momentul în care ar fi trebuit să fie acolo, pentru a vedea ce se va întâmpla între regele Zwelitthini şi Nelson Mandela! Ciudat.

Punând capăt manevrelor acestei Lolite tropicale, Malko ceru să fie apelat la *Holliday Inn* din Ulundi şi se îndreptă către maşină. Micuţa zulu îl privea plecând, cu aerul dezolat de a fi lipsită de distracţie. Cu siguranţă, nu era doar menajeră.

Conducând către Ulundi, Malko îşi spuse că etapa următoare va fi Lauren Keeler. Trei sferturi de oră mai târziu, răpus de căldură, se afla în faţa maiestuoaselor clădiri ce înconjurau colina. În capătul străzii, trecu pe sub o poartă magnetică, iar funcţionara îl îndrumă să se intereseze la etajul întâi. Ar fi fost o singură problemă: toate birourile în care intrase erau goale. Era momentul sacru al siestei. Se trezi din greşeală într-un amfiteatru enorm unde se desfăşurau şedinţele parlamentului zulu.

În fine, după ce se plimbase peste tot, auzi zgomot şi deschise uşa unui birou. Discuţia aprinsă dintre trei secretare negrese se întrerupse brusa.

— O caut pe Lauren Keeler, spuse el.

— Aveţi fixată o întâlnire? întrebă una dintre femeile zulu, care probabil depăşise de mult suta de kilograme.

— Da, o asigură Malko.

Chintalul, se deplasă până la o uşă dublă, îmbrăcată în piele, o deschise, strecură capul înăuntru, spuse câteva cuvinte şi îi făcu semn lui Malko să intre. Acesta se găsi într-un birou superb, foarte elegant, climatizat şi cu lambriuri. O femeie de peste un metru optzeci îi întinse mâna.

— Bună ziua, sunt Lauren Keeler. Nu cred că vă cunosc, dar se pare că avem întâlnire.

Malko îşi aşternu pe chip un surâs mecanic. Era chiar necunoscuta pe care o văzuse la barul hotelului *Carlton,* în compania lui Mark Littlefield, cu câteva minute înainte ca acesta să fie asasinat...

Capitolul IX

Lauren Keeler, cu un surâs monden pe buze, îl fixa pe Malko, vizibil intrigată. Acesta era sigur de un lucru. Femeia nu îl remarcase la *Carlton.* Şi, de asemenea, era foarte frumoasă, cu părul căzut în şuviţe, cu aerul ei mândru şi gura mare şi roşie. O rochie foarte pudică o acoperea până la glezne, iar Malko nu putu vedea dacă mai purta lănţişorul de aur la gleznă. Creierul îi lucra cu o viteză care i-ar fi dat migrene şi unui calculator. Ar fi fost, cu siguranţă, foarte simplu să îi spună cine este. Dar Lauren Keeler îl cunoscuse pe Mark Littlefield, deci, poate şi pe colonelul Du Preez. Dacă el ar fi identificat drept ofiţer CIA, s-ar fi închis ca într-o cochilie.

Malko apelă la o altă soluţie, mai riscantă, dar care ar fi putut face ca tânăra femeie să i se confeseze. Se decise astfel, pentru varianta care-i venise în ultimul moment.

— Este adevărat, nu mă cunoaşteţi, aprobă el şi recunosc că am insistat puţin să ne întâlnim... dar mă aflu special la Ulundi pentru acest lucru.

— Ah, da? răspunse Lauren Keeler. Deci, trebuie să fie foarte important, domnule?

— Linge. Malko Linge. Avem un prieten comun: Mark Littlefield.

O umbră uşoară trecu peste ochii cenuşii ai englezoaicei, dar nu îşi pierdu calmul şi îşi consultă agenda.

— Am o reuniune în legătură cu întâlnirea de mâine, spuse ea, dar aceasta poate aştepta aproximativ douăzeci de minute, iar dacă atât vă este de ajuns, îmi puteţi expune motivul vizitei dumneavoastră, la Ulundi...

— Cred că da, confirmă Malko.

Ea se întoarse la birou, apelă o secretară prin interfon şi ceru să nu fie deranjată.

— Vă ascult, spuse ea.

— Sunt un prieten al lui Mark Littlefield, începu Malko. Ea îl întrerupse cu o oarecare răceală.

— Mark Littlefield este mort; a fost, am impresia, asasinat.

— Ştiu, spuse Malko. Moartea sa este legată de motivul vizitei mele.

Trăsăturile lui Lauren Keeler se crispară uşor.

— Care este legătura?

Părea că se enervase brusc. Malko explică.

— Nu eram chiar asociat cu Littlefield, preciza el, dar urma să facem afaceri împreună.

Lauren Keeler îl întrerupse:

— Vindeţi şi dumneavoastră. Materiale strategice?

— Într-adevăr, confirmă Malko, dar nu fac doar acest lucru. Acum ceva timp, Mark Littlefield mi-a cerut să caut arme uşoare pentru un client sud-african, fără să-mi dea numele său. La acea vreme, el nu voia să iasă din ţară, din cauze pe care nu le cunosc. Iar eu umblam destul de mult. Cu ceva noroc, am dat peste un lot important de AK 47, noi, în lăzile originale.

— Câte? întrebă Lauren Keeler.

— Aproximativ douăsprezece mii. Cu muniţia aferentă.

— Unde le-aţi găsit? întrebă englezoaica pe un ton ce s-ar fi vrut indiferent.

Malko surâse cu modestie. Era pe punctul să înghită momeala…

— În Angola. Este vorba de stocuri aparţinând ANC-ului. Cum guvernul din Luanda are nevoie de bani, le vând celui care oferă mai mult.

— Cât?

— O sută cincizeci şi şase de dolari bucata.

— Este foarte scump.

— Sunt noi… Dar nu asta este problema, adăugă el. Încă nu le-am cumpărat. Când am revenit la Joburg. I-am mărturisit lui Mark ce descoperisem. Atunci mi-a vorbit de dumneavoastră, prezentându-vă ca pe un client serios, ce plăteşte cash. Mi-a dat numele dumneavoastră şi mi-a precizat că locuiţi la Ulundi. Eu am plecat în Mozambic. Mark Littlefield mi-a promis că-mi va da răspunsul la întoarcere. Trebuia, se pare, să vă întâlnească la Johannesburg. Când m-am întors, am înţeles că fusese asasinat. Era imprudent să locuiască la *Carlton.* Oricine putea fi atacat acolo.

— Trăia periculos, comentă ea cu indiferenţă.

Doar atât se vorbi despre moartea lui Mark Littlefield…

Malko o urmări pe tânăra femeie cu coada ochiului. Era o profesionistă, deci nimic din cuvintele lui nu părea să o şocheze. Ba mai mult, îl fixă amuzată:

— Deci, aţi venit până la Ulundi, pentru a încerca să-mi vindeţi Kalaşnikovurile.

— Exact, căci mai sunt şi alţi potenţiali cumpărători. Lauren Keeler oftă uşor.

— Armele dumneavoastră nu mă interesează, domnule Linge, afirmă ea. Sunt dezolată că v-aţi deplasat degeaba.

Malko mimă necazul.

— Deci, să înţeleg că aţi găsit?

— În Mozambic, unde se găsesc AK-uri pentru cincizeci de ranzi, adică aproape douăzeci de dolari. Deci nu sunteţi prea competitiv.

Inima lui Malko bătu mai repede. O adusese unde dorise…

— Toate preţurile sunt negociabile, răspunse el. Dar nu doresc să îmi mai pierd timpul dacă nu vă interesează la nici un preţ.

— Nu am spus asta, se corectă ea repede. Dar decizia nu depinde doar de mine. Trebuie să transmit mai departe propunerea dumneavoastră. Puteţi rămâne la Ulundi încă patruzeci şi opt de ore?

— Este perfect, răspunse imediat Malko.

Revenind la rolul său de vânzător de arme, continuă pe un ton insistent:

— Armele pe care le găsiţi la Mozambic sunt, de cele mai multe ori. În stare foarte proastă. Nu au precizie şi se strică imediat. Mai mult, sunt de fabricaţie chinezească, deci de o calitate îndoielnică.

În mod vizibil Lauren Keeler nu-l mai asculta. Ea se ridică.

— Trebuie să merg la întâlnirea de care v-am vorbit, spuse ea, aţi putea veni să ne întâlnim la barul de la *Holliday Inn* într-o oră? Cred că vă voi putea spune mai multe.

— Cu plăcere, acceptă Malko.

Îşi strânseră mâinile. În ciuda şarmului pe care îl degaja, Lauren Keeler avea la fel de multă forţă ca un bărbat. Malko traversă biroul de unde cele trei secretare îl priveau cu alţi ochi. Pornise pe un drum care nu ştia unde-l va duce. Poate era o bombă care avea să-i explodeze în faţă. Tehnica vânătorii pe care o foloseşte un tigru pentru a prinde o capră. În acest caz, capra era el. Se făcuse întuneric şi era abia ora şase.

*

* *

Kevin Wood nu mai simţea nici măcar căldura binefăcătoare a coniacului Gastoh de Lagrange XO. Se afla totuşi la cel de-al doilea coniac de când se întâlnise cu Patricia Piketh, la solicitarea acesteia, într-un bar liniştit din centrul Pretoriei.

Îşi fixă singurul ochi asupra tinerei femei, ca pentru a o hipnotiza.

— Sunteţi sigură de această informaţie?

— Absolut sigură, confirmă Patricia Piketh. Am aflat astăzi din întâmplare. Lauren Keeler a fost recrutată de mai bine de un an de către Hennie Du Preez. Este mută de admiraţie în faţa lui. Îl consideră un fel de Lavrence al Arabiei. Şi-au găsit ca puncte comune, dragostea pentru zuluşi.

— Dar cum s-au întâlnit?

— Cineva i-a pus în legătură. Lauren Keeler căuta arme pentru Inkatha şi Du Preez putea să i le furnizeze. Încet, ea a încetat să mai deţină controlul.

— Bill Roberts este la curent?

— Nu.

Kevin Wood abia mai asculta. Femeia zărită de Malko la barul hotelului *Carlton* era într-adevăr Lauren Keeler şi îl expediase pe Malko acolo imediat, în locul unde Hennie Du Preez era la el acasă. Englezoaica îl putea avertiza imediat de prezenţa lui Malko. Era o ocazie prea frumoasă pentru a o scăpa…

Abia ieşit din bar, el sună la *Holliday Inn* din Ulundi de pe telefonul celular. În camera lui Malko nu răspundea nimeni. Lăsă un mesaj fără prea mari speranţe, era în Africa de Sud. Apoi sună la compania de zboruri charter. La Marele Aeroport Central. Un operator îl sfătui să sune poimâine de la orele opt. Automat se îndreptă către Waterkloof Ridge. Încet-încet i se contura o soluţie. Când parcă în faţa vilei sale, luase deja o hotărâre.

Kim apăru imediat, splendidă, într-o rochie lungă foarte decoltată, verde ca ochii ei.

— Ai întârziat, spuse ea, trebuie să mergem să luăm masa la Germani.

— Anulează, anunţă Kevin Wood, nu contează pretextul. Tu vei rămâne aici pentru a răspunde la telefon. Eu voi pleca către Ulundi.

Ea îl privea stupefiată.

— Ulundi! Dar sunt cel puţin şase ore de mers până acolo. Este foarte periculos să conduci noaptea. John a murit anul trecut, lovind o vacă în mijlocul drumului.

— Sunt obligat să merg, murmură el. Involuntar, l-am pus pe Malko în primejdie. Nu sunt sigur că voi putea să-l contactez şi trebuie să-l previn.

Kim se aruncă deodată în braţele lui Kevin şi îl îmbrăţişa.

Pentru acest tip de comportament ţinea la el.

— Ai mare grijă de tine, şopti ea. Îţi voi pregăti câteva sandvişuri.

Zece minute mai târziu, era gata de plecare. Se aplecă prin geamul Fordului şi-i spuse:

— Dacă Malko sună, spune-i că sunt pe drum, să nu se mişte de la hotel şi să fie foarte atent.

Se decise să meargă pe N4, apoi pe N11 până la Volksrust, ceea ce îi mai asigurau zece kilometri de drumuri periculoase, în sacoşă, ţinea un Uzi şi trei încărcătoare. Când intră pe N4, desfăcu o sticlă de scotch din care bău o înghiţitură care îi mai calmă angoasa.

Spera să nu ajungă prea târziu.

*

* *

Abia ieşită din palatul primului-ministru, Lauren Keeler se îndreptă către centrul comercial unde se aflau singurele cabine telefonice din Ulundi. Formă un număr de Pretoria, lăsă să sune de cinci ori şi închise, apoi se îndreptă către maşină şi aşteptă.

Telefonul sună cinci minute mai târziu şi răspunse imediat, recunoscând vocea celui pe care îl căutase. Era metoda lor obişnuită de comunicare. Ea ignora locul din care el suna. Iar această cabină telefonică nu era pusă sub ascultare. Se temea de NIS şi de contraspionajul militar…

Rapid, îi explică ce se întâmplase.

— *Godverdom!*

Hennie Du Preez nu se putu împiedica să înjure. Nu s-ar fi gândit vreodată că Malko va ajunge la Ulundi. Dar faptul că o identificase pe Lauren Keeler nu era cel mai grav. Prezenţa lui la Ulundi îi dădea peste cap toate planurile. El nu putea fi la curent cu ceea ce se întâmplă, era deci o simplă coincidenţă. Trebuia acţionat cât mai repede cu putinţă.

Îi dădu instrucţiuni lui Lauren Keeler şi închise.

— Voi fi acolo în cinci ore, spuse el înainte să închidă.

— *Take care!*

Drumul era periculos, chiar şi cu 4X4 al colonelului Du Preez. Nu se deplasa niciodată cu avionul sau cu trenul, fapt care nu îi simplifica viaţa. În mod normal, nu trebuia să ajungă la Ulundi decât poimâine. Acum, timpul era foarte preţios.

*

* *

Ca la Pub-urile englezeşti, la Rhino, barul hotelului *Holliday Inn,* trebuia să te serveşti de la bar şi să plăteşti imediat. Malko aşteptă zece minute cu o votcă în faţă, când Lauren Keeler îşi făcu apariţia. Nu se schimbase, iar armele sale erau pregătite. Se aşeză în fotoliul de mahon de lângă Malko.

— Pregătirea acestei întâlniri la nivel înalt este epuizantă, oftă ea. Trebuie organizat un serviciu de primire pentru mii de fideli ai regelui care vor năvăli mâine.

— Credeam că este vorba de o reuniune restrânsă, spuse Malko vorbind pe un ton ridicat.

Era obligat să vorbească aşa de tare din cauza unei duzini de negri care băuseră prea multă bere şi râdeau zgomotos. Barul *Holliday Inn* era cu siguranţă singurul loc ceva mai vesel din hotel.

— L-am sfătuit pe rege să profite pentru a obţine o demonstraţie de fidelitate a supuşilor săi. Vor defila prin faţa tribunei, mai multe mii de oameni, cu armele lor tradiţionale, înainte de întâlnirea cu Mandela.

— Ce doriţi să beţi?

— Un Cointreau cu gheaţă, preciza ea, cu trei cuburi şi o felie de lămâie verde.

Malko merse la bar să comande, reveni şi îi aduse băutura. Lauren Keeler îşi înmuie imediat buzele, aranja paharul şi spuse:

— Am veşti bune pentru dumneavoastră.

— Deja? se miră Malko.

— Da, am putut să iau legătura cu cineva important. Cred că stocul dumneavoastră de AK 47 ne interesează, dar va trebui să discutăm serios asupra preţului.

Îşi amestecă cuburile de gheaţă în paharul de Cointreau. Părea o femeie mondenă privindu-şi paharul cu lichidul verzui.

— Se poate întotdeauna discuta, afirmă Malko.

Trebuia neapărat ca CIA să găsească imediat o sută douăzeci de mii de Kalaşnikovuri, se gândi el. Lauren Keeler îşi privi ceasul şi exclamă uşor:

— Este deja foarte târziu, iată ce vă propun. Dau o mică serată la mine acasă, un dineu informai. Vreţi să vă alăturaţi nouă pentru a putea discuta mai târziu?

Era nesperat de bine.

— Cu plăcere, răspunse Malko, dacă acest lucru nu vă deranjează planurile.

Lauren Keeler era deja în picioare.

— Atunci vă răpesc! spuse ea veselă. Vă voi însoţi.

Malko o urmă şi luă loc în Roverul englezoaicei, încercând să-şi ascundă Coltul. Femeia l-ar fi putut bănui de neîncredere.

Lauren Keeler conduse spre nord, printr-un pustiu absolut, în care, într-un târziu, zări doar câţiva negri care mergeau pe marginea drumului. Câţiva kilometri mai departe, ea coti pe un drum neasfaltat care se sfârşea într-o curte. Aproximativ cincisprezece maşini erau deja parcate.

Sosirea lui Lauren Keeler fu salutată cu bucurie şi Malko se trezi singur! Erau câţiva albi, negri eleganţi cu soţiile lor îmbrăcate sofisticat, iar servirea era asigurată de către zuluşi în cămăşi albe, eficienţi şi silenţioşi. Nu era nimeni la frac, dar bărbaţii aveau cămăşi brodate, iar femeile rochii elegante. Cu toţii beau foarte mult. Malko era la cea de-a treia sa votcă, în timp ce, scăpând de câţiva invitaţi, Lauren Keeler se îndreptă spre el, îl luă de braţ şi-i şopti:

— Toată lumea va pleca în jumătate de oră. Dumneavoastră veţi rămâne la masă. Vom avea timp să vorbim.

*

* *

Hennie Du Preez insistase să conducă chiar el. Lăsându-i pe cei trei oameni care îl însoţeau să se odihnească. Farurile luminau şoseaua pustie, doar câte un iepure sau un copac din când în când. Tăindu-le drumul. Conducea automat maşina greoaie cu mai mult de zece kilometri pe oră. Încă trei ore până la Ulundi.

Unul dintre oamenii care erau cu el era căpitan de poliţie la Kwazoulou. Mulţumită acestuia nu avură probleme la nici un baraj rutier. Poliţia sud-africană nu avea dreptul să opereze în Natal, provincie autonomă din 1971.

În timp ce conducea, colonelul sud-african mânca un sandviş. Nu-i făcea plăcere să elimine un om pe care îl stima, dar miza era mult prea mare pentru a ţine cont de sentimente. Ulundi era ultima etapă a vieţii agentului CIA, pe care îl va ucide.

*

* *

Invitaţii plecaseră şi nu mai rămăseseră decât Lauren Keeler şi Malko aşezaţi la o masă de mahon. Tânăra femeie nu se sfiia să bea, iar ochii îi străluceau. Aşteptă ca servitorii negri să dispară şi îi spuse.

— Le-am telefonat clienţilor noştri. Sunt de acord să vă

cumpere armele la optzeci de dolari bucata.

Malko scutură din cap.

— Angolezii nu le vor lăsa la acest preţ.

Femeia îi turnă votcă şi îşi prepară şi pentru ea un Cointreau-Caipirinha. Stoarse cu grijă lămâia verde cu un obiect de lemn, apoi adăugă gheaţă şi apoi Malko avu deodată senzaţia că aceasta încerca să câştige timp. Discuţia asupra preţului continuă. O jumătate de oră mai târziu, căzuseră de acord pentru nouăzeci de dolari.

— Cum le veţi livra? întrebă ea.

— Asta depinde de dumneavoastră. Există un teren unde poate ateriza un Hercule? Aparatul va zbura din Botswana, va survola Mozambicul, apoi Oceanul Indian după care se va întoarce, la altitudine foarte joasă, pentru a evita radarele, pe deasupra Kwazoulou. Doar la aterizare va fi o problemă, deoarece este necesar un minim de instalaţii tehnice.

— Există mai multe terenuri în regiune unde un Hercule poate ateriza, iar noi dispunem de un turn de control mobil. În două ore pista poate fi făcută operaţională. Cât despre plată, se va efectua prin scrisoare de credit.

Malko îi zâmbi mulţumit englezoaicei.

— În acest caz, totul este perfect, nu vreau să vă mai deranjez. Nu-mi rămâne decât să mă întorc la *Holliday Inn.*

Lui Lauren Keeler îi scăpă un oftat.

— Puteţi să dormiţi aici, sugeră ea, există mai multe camere de oaspeţi. Mărturisesc că îmi este un pic greu să vă duc înapoi. Am avut o zi foarte grea.

Surprins, Malko cercetă atent privirea ochilor aceia cenuşii, încercând să descopere ce se ascundea în spatele acelei propuneri. Lauren Keeler aborda o atitudine perfect inocentă. Pentru un moment, se întrebă dacă nu avea intenţia să-l includă şi pe el în preţ... Totuşi, privirea pe care o adresase uneia dintre invitatele sale negrese din acea seară, arăta foarte clar încotro se îndreptau gusturile ei, ca şi lănţişorul de aur de pe gleznă şi un anume fel de atitudine imperativă. În mod vizibil, regreta că nu era bărbat.

— Nimeni altcineva nu mă poate duce? întrebă el.

Ea scutură din cap.

— Nu, nu ştiu să conducă.

Nefiind pregătit să se întoarcă pe jos la Ulundi, Malko urma să accepte propunerea lui Lauren Keeler, când auzi un zgomot de

motor afară. O maşină intră în curte şi se opri.

Lauren Keeler păru dintr-o dată total schimbată. Se ridică şi se îndreptă către uşă.

— Merg să văd cine este.

Malko, inexplicabil, fu cuprins brusc de un sentiment de nesiguranţă. Cine putea veni la această oră. Îşi strecură mâna la spate, gata să-şi scoată arma.

Capitolul X

Malko nu-şi crezu ochilor când silueta masivă a lui Kevin Wood apăru în cadrul uşii. Rigiditatea trăsăturilor sale împiedica să se vadă oboseala ochilor, dar ochiul albastru, injectat îl trăda. În mână ţinea o sacoşă pe care o aşeză pe masă. După zgomot, Malko ghici că nu conţinea decât lenjerie de schimb.

Lauren Keeler intră şi trânti uşa. Îmbătrânise cu zece ani în trei minute. Cu faţa întunecată, cu privirea rece, făcu un efort supraomenesc să rostească, cu o voce aproape naturală, deşi puţin răguşită:

— Aţi fi putut să mă anunţaţi şi pe mine de vizita dumneavoastră, Kevin, se putea să mă fi culcat…

— Nu aveam numărul dumneavoastră de telefon, pretinse americanul.

— Apropo, vi-l prezint pe domnul M. Linge, spuse Lauren Keeler, o cunoştinţă de afaceri.

Cei doi îşi strânseră mâinile ca şi cum nu s-ar fi cunoscut. Lauren Keeler surâse, în sfârşit.

— Cărui fapt datorez vizita dumneavoastră la această oră târzie?

— Ca să spun drept, explică Kevin Wood. Îl căutam pe Bill. Am trecut pe la el şi nu l-am găsit. M-am gândit că poate ştiţi unde l-aş putea găsi…

Lauren Keeler îi aruncă americanului o privire circumspectă.

— Nu v-a spus că a plecat la Joburg. Să-şi vadă şeful?

— Nu.

Era vizibil că englezoaica nu credea nici un cuvânt din ceea ce spunea Kevin Wood, dar în acelaşi timp nici nu înţelegea scopul vizitei americanului. Acesta se retrase cu un surâs lamentabil.

— Trebuie să vă pun din nou pe drumuri, suspină el, am rinichii făcuţi praf.

— De ce n-aţi venit cu avionul?

— Am scăpat cursa pentru Richard’s Bay, iar cel de dimineaţă m-ar fi adus prea târziu. Conştiinţa mi-a cerut în mod imperativ să fiu aici, astă-seară.

Căscă şi îi adresă lui Lauren Keeler o privire inocentă.

— Mă duc să-l caut pe Bill. Sunt dezolat că v-am deranjat aşa târziu…

Lui Malko i se păru că ochiul albastru îi adresează un mesaj mut. Profită de ocazie şi zise:

— V-ar deranja să mă lăsaţi şi pe mine la Ulundi?

— Cu plăcere, acceptă imediat Kevin. Doar că vom pleca imediat. Visez la un pat aşa cum un câine visează la un os.

Dacă ochii verzi ai lui Lauren Keeler ar fi putut ucide, cei doi ar fi fost pe loc transformaţi într-o mână de ţărână.

— Excelentă idee, pară ea, lividă.

Când Malko îi strânse mâna, avu impresia că strânge mâna unui cadavru, atât de rece era… Continuă să-i observe în timp ce îşi ocupau locurile în maşina lui Kevin.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko, de cum porniră. Chiar aţi venit tocmai de la Pretoria?

— Absolut.

— Dar de ce?

— Pentru a vă salva viaţa, replică sobru americanul. Am aflat spre sfârşitul zilei de azi că Lauren Keeler a fost racolată de Hennie Du Preez, lucrează pentru el. Astfel, i-ar fi semnalat imediat prezenţa dumneavoastră aici. Este un loc mai mult decât potrivit, pentru Kwazoulou să lichideze pe cineva ca dumneavoastră… Hennie Du Preez este deja în drum spre a vă lichida.

— *Himmel Herr Gott*! izbucni Malko! M-a avut!

Îi povesti istoria cu falsul negustor de arme… şi interesul subit, manifestat de englezoaică pentru transportul Kalaşnikov. Kevin Wood scoase un suspin.

— E clar, l-a prevenit şi aţi fost atras la ea pentru a fi ucis. N-aţi mai fi apărut niciodată la *Holliday Inn.*

— Aveam o bănuială, aprobă Malko. Nu credeam totuşi ca lucrurile să fi mers atât de departe. Eram înarmat şi nu-mi făceam prea multe probleme.

— Chiar înarmat, n-aţi fi făcut faţă unei echipe de asasini, conduşi de însuşi Du Preez.

— Acum înţeleg de ce insista atât să rămân la ea.

— Nu ne putem petrece noaptea la Ulundi, dar drumul este al tuturor. După sfatul meu, ar trebui să procedăm cum am vorbit.

Kevin Wood viră brusc pentru a ocoli o vacă adormită pe şosea.

— Cum aţi dedus că mă aflam la Lauren Keeler? întrebă Malko furios încă de a se fi lăsat prins în capcană.

— De când am auzit despre legăturile ei cu Du Preez, mi-am

zis că trebuie să pună ceva la cale. Dacă nu eraţi la hotel nu puteaţi fi decât la Bill sau la ea. Trebuia să luaţi legătura cu ea. L-am telefonat lui Bill şi am aflat de vizita dumneavoastră pe acolo. Din fericire am avut adresa lui Lauren Keeler de la omologul meu britanic.

Se îndreptau spre varianta ce ducea la *Holliday Inn,* dar americanul nu încetini deloc.

— Încotro mergeţi?

— Să-mi verific ipoteza.

Cinci sute de metri mai departe, încetini şi se angaja pe un drum perpendicular pe artera principală. În cinci metri se opri tăind contactul şi stingând luminile.

— Să mergem, îi spuse lui Malko, luându-şi Uzi-ul înainte să coboare din maşină.

Părăsiră drumul şi se ascunseră în spatele unor tufişuri. La opt sute de metri altitudine, noaptea era rece. Deasupra lor, cerul austral era presărat cu milioane de stele. Linişte desăvârşită. Nu treceau nici maşini, nici pietoni.

Trecu o jumătate de oră. Un moment, americanul păru că adormise. Malko se întreba cum de mai rezistă… De la Pretoria la Ulundi este un drum de 6 ore cu maşina, îngust, prost întreţinut şi unde apăreau vaci rătăcite. Epuizant la culme.

Deodată, un sforăit de motor se auzi din depărtare. Îşi ascultară bătăile inimii crescând. După câteva minute, o maşină puternică 4x4 trecu prin faţa lor venind din direcţia N’goma.

— El trebuie să fie, murmură Kevin.

Lămpile roşii se îndepărtau în noapte. Lăsară să treacă un sfert de oră înainte să se întoarcă spre casa lui Lauren Keeler. Cu un kilometru înainte de aceasta, Kevin Wood opri şi trase maşina pe un drum lăturalnic.

— Continuăm pe jos, spuse el.

Se strecurară la adăpostul unui lan de porumb până la intrarea pe teritoriul proprietăţii. Prin poarta rămasă deschisă se observa un 4x4 alb, parcat în curte! Malko simţi un fior neplăcut traversându-i spatele. Lauren Keeler îi întinsese cu adevărat o capcană.

Bătură în retragere şi nu scoaseră o vorbă decât după ce se îndepărtară de fermă.

— Dacă acolo este cu adevărat Hennie Du Preez, remarcă Malko. Atunci iată un nesperat prilej de a-l prinde.

Kevin Wood scutură negativ din cap.

— Aici suntem în zona Kwazoulou. E ca la el acasă şi mai ales la Lauren Keeler care are Inkatha în spatele ei. În afară de asta, a lua această fermă cu asalt, doar noi doi, nu intră în instrucţiunile mele. Cu un simplu telefon, Lauren Keeler ar alerta poliţia din Kwazoulou... în plus, eu nu am nici o autorizaţie în această ţară. Până când sud-africanii ar începe să se mişte – dacă s-ar mişca – Du Preez ar fi departe. A-l ataca aici ar fi un act de sinucidere.

Avea dreptate. Reluă după o scurtă pauză:

— Mulţumită mărturiei dumneavoastră în ce priveşte uciderea lui Induna Khuza avem un mijloc legal să-l înfundăm. Dar asta nu aici, pe teritoriul adversarului.

Malko îl asculta neatent, gândindu-se mai mult la situaţia în care se afla.

— Du Preez n-a venit aici pentru a mă lichida pe mine, zise. Mâine, la sosirea lui Nelson Mandela, va încerca cu siguranţă să-l doboare. Aici îşi poate permite orice.

— Mă tem că ai dreptate, admise sumbru Kevin Wood. Vom încerca să-l atenţionăm.

— Cum asta?

— Vei vedea.

Fără să întâlnească pe cineva intrară în parcarea de la *Holliday Inn* şi coborâră din maşină.

După câteva secunde, un negru ieşi din întuneric îndreptându-se spre ei.

Kevin îl prezentă lui Malko.

— Legătura mea locală, Bala Sibiya. Va ţine sub observaţie discretă ferma lui Lauren Keeler şi maşina 4x4.

— Apoi?

— Nu se poate întoarce la Pretoria sau Joburg decât pe un singur drum. Am destul timp la dispoziţie să organizez o pândă cu omologii mei din NIS. Nu veţi avea altceva de făcut decât să depuneţi mărturie în faţa justiţiei sud-africane că l-aţi văzut cu ochii dumneavoastră pe colonelul Hennie Du Preez împuşcându-l pe Khuza.

— Nu sunt încântat de acest rol, remarcă Malko.

Omul de la C.I.A. dispăru în întuneric şi cei doi bărbaţi intrară în holul pustiu. Kevin îi furniza lui Malko unul din surâsurile sale groteşti.

— Nu vă fie teamă. Nu-l veţi trimite la eşafod. Suntem în Africa de Sud. Nici un alb nu a fost vreodată sever sancţionat pentru moartea unui negru. Hennie Du Preez va fi la răcoare în perioada

cea mai tulbure. Asta îl va opri să facă prostii mai mari. Vă va fi recunoscător.

Asta nu era de crezut. Colonelul sud-african putea să-i mulţumească cu plumb. Mult plumb…

La Ulundi lumea se culca devreme, barul *Rhino* era închis.

— Mi-e somn, zise Kevin Wood după ce obţinură cu greu câte o cameră de la recepţioneră. Ne întâlnim mâine dimineaţă la opt, la micul dejun…

Malko ajunse primul în camera sa. Încă o dată îşi salvase pielea. Fără devotamentul şi perspicacitatea lui Kevin Wood, cea de a doua întâlnire a sa cu Hennie Du Preez ar fi fost şi ultima.

*

* *

Pe la şapte şi jumătate dimineaţa, târâitul telefonului îl smulse din somn pe Malko. Kevin Wood părea într-o dispoziţie de zile mari.

— Vă aştept jos. Zise el. Sunt mort de foame.

Malko făcu repede un duş, se îmbrăcă şi-şi ascunse coltul sub cămaşă. Când coborî, Kevin Wood tocmai trecea prin faţa piscinei pustii. Se aşeză la o masă a braseriei cu gândul la un substanţial mic dejun englezesc, înconjurat de o mulţime de ziarişti.

— Regele asistă la „raliu” la ora opt şi jumătate, explică Kevin Wood. Apoi îl va primi pe Nelson Mandela în Kraal-ul său. Mandela soseşte la Johannesburg la ora unsprezece. Îl cunosc pe responsabilul cu securitatea, Joe Nkhomo. L-am avertizat ca, înainte de sosirea sa, să-şi asume cât mai puţine riscuri. Acestea sunt relativ limitate, Mercedesul blindat al lui „Goodwill” Zwelitthini îl va lua pe Mandela direct de pe pistă şi îl va duce la Kraal. Momentul coborârii din avion este cel mai periculos. Cu o puşcă cu lunetă… în Kraal nu mişcă nimic, iar la întoarcere este la fel. În aşteptarea evenimentelor, hai să vedem cum se prezintă manifestaţia.

Malko îl urmă la maşină, cu care nu parcurseră decât vreo trei sute de metri. Principala intersecţie din Ulundi era neagră de lume. Protejate de patru mitraliere ale poliţiei Kwazoulou, nenumărate autobuze îşi vărsau încărcătura de zuluşi în costume tradiţionale, echipaţi cu lănci, bâte şi scuturi. Abia coborâţi, formară un cortegiu, ce dansa *amaputho* şi se îndrepta spre marea esplanadă la capătul căreia dominau clădirile guvernamentale. Sosiseră şi pe jos, cu maşinile personale sau

chiar cu biciclete. Totul semăna cu ziua marii manifestaţii din Johannesburg…

În jurul lor, zuluşii continuau să coboare din autobuze, cântând, dansând, învăluiţi într-un nor gros de praf. Era o imagine din altă epocă. Poliţiştii aveau mult de furcă, în a menţine ordinea.

— Mi-au văzut omul, anunţă Kevin Wood. A lucrat bine. Vehiculul pe care l-am văzut ieri este un Mitsubishi 4x4, nou-nouţ. Înmatriculat în Transvaal, a fost vândut de un concesionar din Erasmia. Semnalmentele omului de la volan corespundeau cu cele ale lui Hennie Du Preez. Acesta este însoţit de alţi doi albi şi de un negru, un zulus. Azi-dimineaţă încă se mai aflau la ferma lui Lauren Keeler.

— Asta confirmă faptul că Du Preez n-a venit doar să mă lichideze pe mine, conchise Malko. Cu planurile date peste cap şi cunoscând prezenţa dumneavoastră aici, ar fi preferat să fugă pentru a evita o contraofensivă.

— Din nefericire am fost nevoit să întrerup supravegherea fermei, adăugă Kevin Wood. În timpul zilei este mult prea primejdios.

— Deci, trebuie să rămânem lipiţi de Nelson Mandela, zise Malko. Din secunda în care avionul său va ateriza şi până când va decola. Ce protecţie are la dispoziţie?

— O duzină de gărzi de corp îl vor însoţi. În plus, serviciul de securitate al Inkatha are misiunea de a-l supraveghea. Dar, e ca şi cum ai încerca să-l aperi, pe Itzhak Rabin de palestinienii din Hamas…

O grămadă de ziarişti veniţi să asiste la această întâlnire istorică luară locul manifestanţilor. Niciodată Nelson Mandela nu se întâlnise cu regele Zulu.

*

* *

Soarele şi praful făceau atmosfera sufocantă. În afară de cortul înstelat ce făcea umbră regelui, primul-ministru şi invitaţii de marcă, tot ceea ce conta ca personalitate în Kwazoulou, aşezaţi stoic pe scaune metalice, erau gata să se coacă de vii în ciuda celor câteva prelate întinse. Un cordon de soldaţi separa mulţimea războinicilor de tribuna oficială.

În picioare, în faţa unui microfon, un orator ţipa cât îl ţinea gura încercând să entuziasmeze mulţimea. Un adevărat Hitler de culoare am putea spune. Malko îi dădu un cot lui Kevin Wood.

— Priviţi!

Lângă orator, un civil îmbrăcat cu un tricou cu stema lui Buthelezi, stătea de pază, cu pistolul zărindu-se din centură. Zeci de indivizi asemănători erau amestecaţi prin mulţime. Serviciul de ordine al Inkatha. Malko se apropie de cort. Acesta era deja plin de zuluşi, rămânând doar patru scaune libere: două pentru rege şi soţia acestuia şi două pentru primul-ministru şi nevasta sa. Patru minunate fotolii aurite, aşezate cu, faţa spre mulţime.

Malko îşi consultă ceasul. Zuluşii continuau să vină, oratorii să vorbească. Posibilitatea de a asigura securitatea oficialităţilor era nulă. Oricine se putea apropia la câţiva metri de rege şi de invitaţii săi.

Discursul oratorului căpătă brusc accente frenetice. Ca un nebun scuipa şi scutura microfonul sărind pe loc. Un zulu uriaş se ridică brusc, balansându-şi lancea. Dansa pe loc, făcând să-i tremure straturile de grăsime şi colierele viu colorate. Oratorul afon zbieră în engleză:

— Maiestatea sa regele!

Un Mercedes alb, abordând un steag rigid, veni să parcheze lângă cort, urmat de un BMW plin de gorile şi de mai multe maşini ale poliţiei. Regele şi regina coborâră şi se îndreptară spre tribună. Goodwill Zwelethini era îmbrăcat cu un costum în carouri, cravată şi ochelari negri.

Singurele atribute ale puterii, pe care regele le afişa, erau o sabie cu mâner albastru şi un inel cu sigiliu ornat cu o imensă piatră verde. Soţia sa aproape dispărea sub o imensă pelerină ce o făcea să semene cu o ciupercă, iar trupul ei plinuţ era înveşmântat într-un taior mulat, portocaliu brodat cu negru, asortat cu colanţii şi pantofii. Gâtul şi degetele erau acoperite cu bijuterii. Kewih Wood se aplecă spre urechea lui Malko.

— Păcat că nu poartă pielea de panteră. Era mult mai spectaculoasă.

Gorile masive cu ochelari negri roiau în jurul tribunei oficiale ca viespile. Securitatea regală.

Regele, ridicând sabia, îşi salută supuşii.

Urlete sălbatice ţâşniră din mii de piepturi. Îmbrăcaţi la fel, zuluşii dansau pe loc, îşi balansau lăncile, învârtindu-se în cerc, mimând *amaputho.*

La rândul său, prim-ministrul Buthelezi sosi împreună cu soţia. Îmbrăcată în acelaşi stil european. Acesta arbora, ca şi regele său, acelaşi barbişon. Se apropie de microfon şi începu un

discurs care dezlănţui urlete care îţi îngheţau sângele în vine.

— Înţelegeţi ce spune? întrebă Malko.

— Aproape... Spune că Zoloulend trebuie să redevină ceea ce era înainte de venirea albilor în Africa: un regat independent...

Cu privirea ascunsă de ochelari negri, regele asculta impasibil alocuţiunea primului-ministru care era, după cum se ştia, unchiul său. Un zulus uriaş, cântărind peste o sută cincizeci de kilograme, făcându-i să moară de gelozie pe Chris Jones şi Milton Brabeck, cu capul încins cu o bandă de piele de leopard şi brăţări multicolore, sărind peste gărzile de corp, se apropie de rege şi căzu în genunchi. Se prosternă în faţa regelui, apoi se ridică şi începu să mimeze un atac, urlând blesteme.

Gărzile de corp surâdeau, fermecate.

— Jură să ucidă pe toţi cei care se vor opune voinţei regelui, traduse Kevin Wood.

Un înger negru trecu şi dispăru călare, purtând o lance. Asta, în limbaj diplomatic, se numea o ambianţă directă şi constructivă...

Uriaşul zulu, terminându-şi reprezentaţia, fu înlocuit de o delegaţie mult mai calmă.

În piaţă era un delir, deoarece regele se arăta mult prea rar. Căldura devenise insuportabilă, iar femeile cădeau leşinate, ca muştele. Discursurile erau întrerupte doar de dansuri. În spatele ochelarilor săi negri, regele părea că se plictiseşte, iar femeile îşi împrospătau discret machiajul, gata să cedeze. Sub cortul regal domnea o temperatură de saună. Kevin Wood se uită la ceas.

— Trebuie să ne întoarcem la aeroport.

Protocolul rigid din debutul manifestării făcu loc unei atmosfere copilăreşti. Oamenii erau aşezaţi pe iarbă şi se apropiau surâzând de tribuna oficială. Când Kevin Wood şi Malko voiră să se aşeze în iarbă, văzură un negru aducând un superb fotoliu în velur albastru. Îl aşezară între rege şi primul-ministru.

„For Christ's sake", ce înseamnă asta? mormăi Kevin Wood.

Se ridică şi merse să discute cu responsabilul securităţii. Reveni după câteva minute, livid de furie.

— Au schimbat programul! Înainte de a se întâlni cu regele, va sta acolo, în mijlocul mulţimii, ca o ţintă vie, timp de o jumătate de oră!

Sub presiunea emoţiei, Kevin Wood îşi aprinse prima Lucky pe ziua respectivă. Malko mătura cu privirea peisajul. În faţa înălţimii unde stăteau oficialii, se ridicase tribuna, iar masa

neagră a zuluşilor se întindea pe câteva sute de metri în adâncime. Nici un alb nu se putea integra acolo, fără a se expune. Dar în depărtare, cam la opt sute de metri se vedeau câteva coline împădurite. Oricare dintre colinele acelea constituia un post de tragere excelent pentru a „aprinde” tribuna oficială unde urma să se afle Nelson Mandela. Bineînţeles, pentru aceasta era nevoie de un trăgător excelent. Numai Hennie Du Preez putea fi acest om.

Malko se trezi faţă în faţă cu Kevin.

— Mai avem timp să împiedicăm sosirea lui Nelson Mandela? întrebă.

— Am numărul telefonului mobil al lui Joe Nkhomo, spuse americanul. Încerc să-l contactez.

Îşi făcură loc printre oameni, părăsind tribuna. Kevin Wood intră în biroul lui Lauren Keeler ce se afla în apropierea amfiteatrului. Englezoaica vorbea la telefon. Privirea i se înfipse în cea a americanului, dar întrerupse convorbirea pe care o avea, furişând către acesta un zâmbet.

— Cine a schimbat protocolul ceremoniei? întrebă Kevin Wood. Nelson Mandela nu trebuia să apară în public. Asta este o provocare.

Englezoaica aruncă o privire nehotărâtă.

— Da? Dar eu nu ştiu nimic... De ce?

— Aveţi un birou care are un telefon de unde pot vorbi? întrebă americanul, ignorând, la rândul lui, întrebarea.

— Da, este alături.

Era deja acolo. Formă un număr de Pretoria şi în momentul în care acesta îi răspunse, începu să vorbească în africană cu Joe, cu Nkhomo. Acoperind microfonul, îi zise lui Malko:

— Sunt în drum spre Grand Central Airport pentru a ajunge aici.

Conversaţia dură mai mult de cinci minute. Americanul închise epuizat.

— Am câştigat, m-a crezut! Nelson Mandela urmează să-şi anuleze călătoria. Cu atât. Mai rău pentru consecinţele diplomatice.

— Credeţi că regele era la curent?

— Bineînţeles că nu, să nu mai vorbim de ceilalţi zuluşi. Lauren Keeler trebuie să fi fost. Probabil că ea i-a sugerat lui Buthelezi ideea schimbării programului. Acesta face ce vrea ea cu regele pentru că îi este unchi. În Africa relaţiile de familie sunt

puternice şi sacre.

Afară, urletele mulţimii continuau. Malko sugeră:

— De ce nu am încerca să-l regăsim pe Du Preez? El nu ştie că Mandela nu va fi aici. Deci, el va fi în poziţie de tir.

— Este o carte de jucat, aprobă americanul. Să începem cu coliba dinspre est. Acolo ar fi amplasamentul cel mai bun.

Aceasta se contura cu discreţie, opt sute de metri mai la stânga lor.

În timp ce se îndreptau spre maşină se intersectară cu Lauren Keeler. Care se îndrepta ca o furie spre tribuna oficială. Le aruncă o privire întunecată, dar Kevin Wood o contracara cu ironie.

— Ce s-a întâmplat? îl privi cu răceală.

— Trebuie să fiţi la curent! Nelson Mandela şi-a anulat călătoria! Trebuie să-l previn pe primul-ministru. Este o jignire incredibilă pentru rege.

— De ce aş fi la curent cu această informaţie?

Continuându-şi drumul ridică din umeri, ţinând telefonul celular în mână. După zece minute, Malko şi Kevin Wood ajunseră pe vârful înălţimii ce domina esplanada. Era o vedere superbă deasupra tribunei oficiale unde un purtător de cuvânt ţinea o conferinţă de presă.

Nimeni. Cu toate astea iarba elefantului era strivită recent de cauciucurile de maşină.

— Aţi avut dreptate, mormăi Kevin Wood. Du Preez a vrut să-l doboare! Probabil că Lauren Keeler l-a prevenit deja şi el se află în drum spre Joburg. Trebuie să-i anunţ pe cei de la NIS.

Malko aruncă sacul de voiaj în maşină. Însoţit de legătura lui locală, Kevin făcu acelaşi lucru. Sosise în avion cu Malko lăsându-i omului de legătură Fordul său. În centrul Ulundi. Zuluşii se împrăştiau în mod paşnic ignorând toate indicaţiile de plecare.

Alegerea lui Hennie Du Preez era perfectă. În această regiune ANC-ul era total absent, iar Du Preez acţiona ca o otravă. Nu risca să fie denunţat...

Puţin după ce ieşiră din Ulundi traficul se calmă. Malko viră la stânga în direcţia aeroportului. Un microbuz apăru în spatele lui Malko, acceleră şi claxona impetuos, pentru a-l depăşi. Malko se replie pe partea stângă. După ce vehiculul ajunse în dreptul lui, îl depăşi şi brusc se puse de-a curmezişul drumului. Opri. Patru negri coborâră din maşină, toţi înarmaţi cu Kalaşnikov şi deschiseră focul asupra maşinii lui Malko.

Capitolul XI

Pulsul lui Malko crescuse la o sută cincizeci de bătăi pe minut. Deschise portiera cu o lovitură de umăr şi se aruncă direct în şanţ, scăpând astfel de prima rafală. Proiectilele mişcară maşina din loc, făcură să se spargă geamurile şi sparseră cauciucurile. Descumpăniţi, negrii încetară un moment focul. „Hit-squads" ale Inkatha, atacau de obicei civili fără apărare, care se lăsau măcelăriţi ca nişte animale.

Malko profită de momentul de pauză pentru a se adăposti în lanul de porumb vecin, ascuns de tulpinile lungi. Rafalele porniră, culcând porumbul din jurul său. Una cu pământul, ezita să-şi folosească pistolul şi astfel să se lase descoperit. Auzi un automobil frânând violent, apoi sunetul sacadat al unui Uzi. Kevin Wood intra în scenă. Malko se deplasă câţiva metri şi riscă o privire. Cei patru asasini erau pe cale de a se sui în maşina lor, trăgând încontinuu. Dubita demară pe axul drumului şi dispăru într-un nor de praf. Cu pistolul în mână, Malko se ridică. Kevin Wood sosi alergând, însoţit de omul său.

— Nenorociţii! Este un „hit-squad" al Inkhata, cu siguranţă la ordinele lui Hennie Du Preez. Atacă tot timpul trenurile sau autobuzele cu militanţi ANC, ucigând la întâmplare. De data asta le-aţi scăpat.

Urcară în maşina americanului. Cinci minute mai târziu ajungeau la aeroport.

*

* *

O furtună violentă se dezlănţuise în regiunea Pretoria şi astfel aterizară pe o ploaie torenţială. Abia intraţi în aerogara lui Grand Central Airport, Kevin Wood se grăbi spre un telefon pentru_a chema NIS şi îi preveni imediat.

— Încă nimic. NIS a dat ordine poliţiei militare de a instaura baraje. Au numărul maşinii. Nu-l pot scăpa. Să mergem la mine şi să aşteptăm veşti.

După douăzeci de minute se aflau în Pretoria. Kim se aruncă în braţele soţului ei, apoi îl îmbrăţişa şi pe Malko cu multă căldură.

— Aici a fost mare zarvă, comentă ea. ANC-ul a anunţat dejucarea unei tentative de asasinat asupra lui Nelson Mandela. Zuluşii sunt furioşi şi porniţi împotriva acestuia. Regele a susţinut

sus şi tare că Mandela era oaspetele său, devenind astfel o persoană sacră…

Kevin le servi o sticlă de vin roze, din zona Capului. Kevin Wood suna din cinci în cinci minute corespondenţii săi din NIS, fără rezultat. Colonelul Du Preez, părea că dispăruse de pe suprafaţa pământului cu toate că avea o maşină atât de vizibilă şi i se cunoştea traseul. Interceptarea sa n-ar fi trebuit să pună probleme. Kevin şi Malko priviră împreună ştirile de la ora opt, în africană, consacrate în mare parte voiajului anulat a lui Nelson Mandela. Apoi, pentru a-i ajuta să se relaxeze, Kim aduse o sticlă de cristal plină cu Gaston de Lagrange şi turnă în pahare. Când telefonul sună, americanul se năpusti asupra lui. Ridică receptorul cu furie…

— Proştii ăştia, l-au scăpat! aruncă el. Ocupanţii Mitsubishiului au deschis focul asupra unui baraj, în apropiere de Witbank şi înainte să fugă au ucis doi poliţişti negri.

Hennie Du Preez îşi păstra un oarecare avans.

*

* *

Kevin Wood îşi freca frenetic ochiul sănătos, gest obişnuit, atunci când era agitat. Îşi aprinse un Lucky Strike, trase adânc fumul şi îl suflă încet, gest ce păru să-l calmeze. Malko nu se dădu bătut.

— Numărul de înmatriculare, nu ne oferă nici o pistă?

— E pe numele lui Willem Cronge, scrâşni americanul. Un alt alias al lui Hennie Du Preez, cu o adresă falsă.

— Mi-aţi spus că există foarte puţine maşini de acest tip, observă Malko. Totodată aţi venit să găsiţi numele concesionarului din Erasmia. E o pistă de urmat…

— Ne vom ocupa de asta mâine, promise Kevin Wood. Dintr-o dată se simţi foarte_obosit. Nu se mai gândea decât la un singur lucru: să doarmă. Încă o dată se afla pe autostrada pustie, din stânga strălucind luminile Johannesburgului. Nici el nu mai putea. Măcinat de frustrări, ajunse la un *Sandton Sun,* ciudat de animat. Abia se terminase o recepţie ce avusese loc într-unul din saloanele de la etajul XVI. Absorbit de gânduri, remarcă cu greu un negru superb, îmbrăcat într-o cămaşă lungă care-l privi îndelung. Totdeauna, în Africa, blonzii erau o specie foarte căutată.

*

* *

Kevin Wood îi dădu un semn de viaţă, pe la nouă.

— M-am gândit, spuse. Vom merge la concesionar în rol de clienţi, poate că şi el face parte din reţeaua lui Du Preez. Dacă i-am trimite poliţia pe cap s-ar închide ca o stridie. Ne vom întâlni într-o oră, la intrarea de nord, în Erasmia, pe autostrada N 28. E o staţie de benzină B.P.

*

* *

Erasmia ar fi putut foarte bine să se găsească în California de Sud. Un orăşel cochet, cu vile fermecătoare şi plin de flori. Nici un imobil nu depăşea trei etaje. Era Africa de Sud pe care o vedem în pliantele turistice.

Distribuitorul Mitsubishi se găsea chiar în centru, lângă *Shopping Center.* Când pătrunseră în holul expoziţiei, îi observă un vânzător. Kevin Wood îi spuse că era diplomat şi că ar fi interesat de un Mitsubishi 4x4 export. Faţa vânzătorului exprimă dezolarea.

— Nu am avut decât una! spuse. Este interzis să importăm acest model pentru că este fabricat în totalitate afară. Sunt maşini superbe.

— Fără să fiu indiscret, îmi puteţi spune cui l-aţi vândut? întrebă Kevin Wood. Poate că proprietarul va fi de acord să mi-l revândă.

— Îmi pare rău nu pot face asta şi apoi nu ar servi la nimic. Sunt şase luni de când a cumpărat maşina şi este foarte mulţumit. Oricum pot să-l întreb asta când va veni să ia maşina…

Malko crezu că a înţeles greşit.

— Cum adică să-şi ia maşina?

— Da, a adus-o în această dimineaţă pentru revizia tehnică şi pentru un mic reglaj la instalaţia de climatizare.

Malko şi Kevin schimbară o privire elocventă.

— Aş putea s-o văd? întrebă timid americanul.

— Dacă e doar să o admiraţi, fie.

Îi duse în atelier. Mitsubishi-ul trona, elegant şi alb, cu capota ridicată. Dintr-o privire Malko verifică numărul: era într-adevăr cel de la Ulundi. Vânzătorul îşi reluă ofensiva.

— Aş putea să vă comand una, dar aveţi nevoie de licenţă de import. Proprietarul actual a obţinut-o de la ministerul comerţului exterior. Este foarte greu.

Cu adevărat, mâna lui Hennie Du Preez era lungă…

— Mă voi ocupa de această problemă, promise Kevin Wood.

Dar aveţi dreptate în ceea ce priveşte revinderea, este nou-nouţă.

Abia ieşiţi, americanul scoase un mormăit de bucurie.

— De data asta a marcat un punct. Nu avem decât să-i anunţăm pe NIS.

— Poate că ar fi ceva mai bun de făcut, propuse Malko. Nu sunteţi sigur de cei cărora le veţi încredinţa urmărirea lui Hennie Du Preez. De ce nu am face-o noi înşine şi apoi am preveni poliţia la toate nivelurile.

— Aveţi dreptate, aprobă Kevin Wood instalându-se la volan. Avem ceva timp la dispoziţie, garajul se închide la prânz, la ora două. Cu un tip ca Du Preez nu există decât o singură soluţie să-l urmăreşti fără a fi descoperit! Un elicopter. Am un prieten care e patronul unei mici companii Charter, la Grand Central Airport. Am mai făcut astfel de afaceri, delicate, cu el.

După douăzeci de minute, micul elicopter Bell Angusta se rotea deasupra Erasmiei la şase sute de picioare altitudine. Pe părţile laterale avea lipite două mari afişe: *fotografii aeriene.* Pilotul, un sud-african bărbos care nu avea mai mult de treizeci de ani, îşi cunoştea meseria. Indiferent de poziţia aparatului, garajul Mitsubishi rămânea sub observaţie.

Binocluri puternice le permiteau lui Kevin Wood şi lui Malko să identifice orice fizionomie. În afară de câţiva nori cerul era senin şi nu exista riscul unei furtuni pentru moment. Garajul se redeschisese de un sfert de oră. Deodată Malko duse binoclul la ochi.

— Priviţi!

O maşină de poliţie se opri în dreptul garajului. Un poliţist în uniformă coborî şi maşina plecă imediat. Cei doi oameni îşi ţineau respiraţia. Dar nu era Hennie Du Preez. Omul era prea corpolent şi în vârstă. După cinci minute poliţistul apăru la volanul Mitsubishi-ului! Kevin Wood scrâşni printre dinţi.

— Ce dracu’!

Rulând încet, maşina traversă oraşul şi se înscrise pe N28. Elicopterul zbura în spatele ei la o altitudine constantă. Silenţios, era greu de reperat. Casele făcură loc lanurilor de grâu. Douăzeci de minute mai târziu puternica maşină albă se opri în faţa portalului unei enorme ferme alcătuită din mai multe corpuri de clădire, complet izolată în câmp, la intersecţiile dintre străzile R 513 şi R 650, la nord-vest de Pretoria. Mitsubishi-ul intră, se opri în mijlocul curţii şi şoferul intră într-o clădire.

— Să ne întoarcem la Grand Central Airport, ordonă Kevin Wood pilotului. Ne vom întoarce cu maşina.

Kevin Wood rată ieşirea din Pretoria şi înjură. Trebui să facă un ocol lung înainte să regăsească N28, pentru a reface drumul parcurs de Mitsubishi. Chiar înainte de fermă, observară un panou pe marginea drumului, ce purta inscripţia VLAKPLAAS. Kevin Wood îşi încruntă sprâncenele.

— Ciudat, acest nume îmi spune ceva…

În momentul în care treceau prin faţa fermei, poarta se deschise şi o maşină de poliţie ieşi luând direcţia Pretoriei, întorcând şi el, Kevin Wood îşi începu urmărirea păstrând o distanţă apreciabilă. Aceasta îi duse până la o mare clădire cenuşie cu opt etaje, chiar în centrul Pretoriei. Între Pretoria Street şi Bornay Street.

— Este cartierul general al poliţiei, anunţă Kevin Wood. Portiera dinspre trotuar se deschise şi un bărbat în civil ieşi din maşină. Malko simţi adrenalina năvălindu-i în artere: era Hennie Du Preez.

— Acum înţelegeţi de ce nu îl prind niciodată… Este protejat chiar de cei însărcinaţi să-l urmărească.

Hennie Du Preez se aşeză la volanul maşinii şi plecă. Kevin Wood lăsă mai multe maşini să se interpună între cele două vehicule. Hennie Du Preez conducea prudent. Coborî pe Bosman, făcând dreapta pe Visagie, apoi la stânga pe Sehueman, în direcţia autostrăzii M1. În curând se înscrise pe aceasta, în drum spre Johannesburg. Patruzeci de minute mai târziu, ieşi pe rampa Marlboro Drive şi o luă pe South Avenue spre vest pierzându-se prin galaxia vilelor şic, înghesuite unele în altele, din nordul Johannesburgului. Un Beverly Hills local.

La capătul lui South Avenue, Hennie Du Preez viră la dreapta în Rivona Avenue spre sud. După câţiva kilometri, opri la o staţie de benzină BP unde făcu plinul. În loc să plece, trase maşina în parcarea benzinăriei.

— Aşteaptă pe cineva, remarcă Malko. Poate că este momentul să-i prevenim pe cei de la NIS.

— Să mai aşteptăm puţin, replică Kevin Wood… Aţi văzut de ce protecţie dispune.

Se scurseră circa douăzeci de minute. Un microbuz destul de uzat pătrunse la rândul său în parcare. Flancurile erau acoperite de afişe verzi, negre şi roşii ale ANC-ului, iar geamurile erau

pictate în albastru în aşa fel încât să nu se poată vedea în interior. Era condusă de un negru, iar un altul se afla alături. Luară şi ei benzină.

Atunci Hennie Du Preez ieşi din maşină şi fără să se grăbească se îndreptă spre cea a ANC-ului. De abia se urcă şi maşina demară coborând pe Rivona. Prin geamul lăsat, negrul aşezat lângă şofer arunca manifeste ANC pe şosea. Kevin Wood înjură printre dinţi:

— *For Christ's sake!* Dacă nu vedeam cu ochii mei. Nu aş fi crezut niciodată.

— Am impresia că am pus degetul pe rană, zise Malko.

— Nu-mi place deloc, remarcă Kevin Wood. Nu este posibil ca tipii ăştia să fie cu adevărat din ANC, ei care visează să-l taie pe Hennie Du Preez în bucăţi.

Maşina ANC-ului părăsi Rivona pentru a se înscrie pe Melvill Road, o zonă rezidenţială a cartierului Ilovo, mărginită de proprietăţi superbe ce se întindeau către sud. La intrare, un zid ornat la intervale egale cu vulturi napoleonieni împrejmuia un adevărat palat!

Maşina coti la dreapta pe Upfill, apoi din nou la dreapta pe Tweedale, apoi din nou la dreapta pe Heilling, revenind la punctul de plecare! Traversă Rivona şi coborî din nou, cu viteză mică. Pentru a se opri în sfârşit într-o curbă la o sută de metri de Melvill Road. Ce făcea un vehicul al ANC-ului în plin cartier al albilor. Kevin Wood făcu un lung ocol, pentru ca apoi să parcheze în spatele maşinii, pe Rivona. Luă telefonul celular şi sună secretara.

— Află cine locuieşte la şaptezeci şi şaptezeci şi unu pe Melvill Road în Ilovo, ceru el. Fă-o cât de repede poţi…

Maşina ANC-ului demară. Refăcu cu exactitate acelaşi parcurs! Scopul lor era clar: supravegheau zona; dar pentru ce? Nu era nici o clădire oficială în acest cartier. Telefonul celular a lui Kevin Wood sună. Americanul ascultă, scrise câteva cuvinte în agendă şi închise.

— Pute! aruncă el. La numărul şaptezeci, acolo unde sunt vulturii, nu stă nimeni. Este vorba de un medic puţin nebun, mort anul trecut. Dar la numărul şaptezeci şi unu locuieşte unul dintre cei mai bogaţi negri din comunitatea oamenilor de afaceri, Richard Maponya.

— Credeţi că Du Preez pune la cale un atentat împotriva lui?

— Richard Maponya a pus mâna pe toate magazinele micilor

comercianţi din oraşul-satelit tăindu-le aprovizionarea. Aceasta era făcută de camioane aparţinând ANC-ului. După asta le-a cumpărat pe nimic, explică Kevin Wood. A cumpărat o herghelie de cai de cursă, această proprietate în unul din cartierele cele mai elegante ale albilor, a mobilat-o făcând apel la celebrul designer Claude Dalie, aducând mobilierul. De milioane de dolari cu avionul. În plus este finanţatorul ANC-ului.

— Am înţeles! zise Malko.

Kevin Wood scoase telefonul celular din nou. De data aceasta îi sună pe cei de la NIS, pentru a da alarma şi a cere prezenţa imediată a forţelor de poliţie în Melvill Road, unde se pregătea un atentat. Închise trist, dar mulţumit.

— De data asta poate îl vom prinde!

Trecu o oră. Maşina ANC-ului îşi făcea circuitul. Nu apărea nici cea mai mică urmă a vreunei maşini de poliţie. Kevin Wood suna la NIS din cinci în cinci minute.

Deodată, apăru un BMW ce urca pe Rivona Avenue. După reflexele verzui ale parbrizului, era uşor de ghicit că maşina era blindată. Perdeluţe verzi împiedicau privirile indiscrete să pătrundă înăuntru. Kevin Wood o văzu şi el. Tresări îngrozit.

— Dumnezeule! Priveşte numărul SFR 36 IT, este Nelson Mandela!

Cele două vehicule se opriră în dreptul scuarului de pe Rivona pentru a ceda trecerea şi se angajară pe Melvill Road. Se opriră în faţa clădirii de la numărul 71. Şoferul, un negru uriaş, aleargă să deschidă portiera.

În acest moment, maşina ANC se angaja şi ea în Melvill Road, trecu prin faţa celor două vehicule şi apoi opri la douăzeci de metri mai departe. Portierele din spate se deschiseră brusc. Malko observă ţeava lungă a unei arme. Semănând cu a unei mitraliere şi trepiedul acesteia care se profila în spatele vehiculului. Erau gata să-l asasineze pe Nelson Mandela sub ochii săi.

Capitolul XII

În secunda în care observară arma aţintită asupra Mercedesului lui Nelson Mandela, Malko, cu Coltul 11.43, fără prea multă pregătire, deschise focul în direcţia maşinii ANC, sperând să distragă atenţia trăgătorului.

Gărzile de corp ale lui Nelson Mandela reacţionară după câteva secunde, deschizând portierele BMW-ului cu armele în mâini. În timp ce picioarele acestora atingeau pământul, din lunga ţeava a armei ascunsă în combi izbucni o flacără roşie însoţită de zgomotul puternic şi surd al unei explozii.

Oprit de-a curmezişul şoselei, Mercedesul alb, gata de a deveni proprietatea lui Richard Maponya păru scuturat de un cutremur de pământ! Geamurile laterale din spate, securizate cu un blindaj de 80 mm, făcute să reziste la orice impact, săriră în bucăţi, ca şi cum ar fi fost făcute din sticlă ordinară, sub ochii îngroziţi ai lui Malko şi Kevin. Americanul urlă isteric.

— L-au nimerit! L-au nimerit!

Cu un Kalaşnikov în mână, negrul, care mai devreme distribuia manifeste ANC, sări din combi, protejat de o vestă antiglonţ maro. Mătură BMW-ul gărzilor de corp cu o interminabilă rafală. Proiectilele făcură caroseria să tremure, geamurile să se spargă şi loviră ocupanţii. Una din gărzile de corp căzu pe burtă pe macadam, alte două zăceau de-a lungul portierelor. Şoferul, împuşcat la volan, rămăsese la locul său cu capul dat pe spate.

Sunetul Uzi-ului păru ca un ecou al pocniturilor mai surde al Coltului. Unul din geamurile maşinii zbură în cioburi. Împiedicaţi de Mercedes, Malko şi Kevin nu puteau în continuare să ţintească trăgătorul şi se mulţumeau să-l stânjenească.

Uriaşul şofer negru, lipit de zid, parcurse în fugă cei câţiva metri ce-l despărţeau de Mercedes şi se urcă la volan. Demară.

O nouă explozie surdă. Trăgătorul deschise tocul din nou chiar în momentul în care acesta demara. Proiectilul lovi portbagajul, care se deschise ca împins de un resort. Cu un muget scurt, Mercedesul dispăru în interiorul proprietăţii.

Chiulasa Coltului ţăcăni şi rămase deschisă. Malko se adăposti după un pom pentru a schimba încărcătorul. Kevin Wood mai trase de câteva ori apoi se îndreptă spre maşină pentru a-şi împrospăta provizia de încărcătoare. Negrul cu Kalaşnikov profită

de moment suindu-se în maşina combi care demară şi ea în trombă pe Melvill Road.

O maşină de poliţie, sosind din sens invers, cu sirenele urlând, se încrucişa cu aceasta, fără a bănui că în spatele portierelor se ascundea arma folosită pentru atentat. Se opri lângă BMW-ul distrus de rafale.

Trei poliţişti înarmaţi cobora. Îl observară pe Kevin Wood şi pe Malko cu armele în mâini şi fără nici o ezitare deschiseră focul asupra lor. Cei doi nu avură altceva de făcut decât să se ascundă după arbori! Din fericire, unul din poliţişti, golindu-şi magazia armei, fu interpelat în africană de Kevin Wood roşu de furie; combiul ANC-ului se îndepărta fără nici o grijă pe Melvill Road! Viră pe Hames Road pentru a ajunge în Oxford, marele bulevard care se află în prelungirea străzii Rivona şi dispăru.

— *Motherfuckers! Doos! Vertrocks!*

Disperat, Kevin Wood amesteca engleza cu africana, insultându-i pe cei trei poliţişti uluiţi, care, în faţa urletelor lui, încetară focul. Rămaseră uitându-se unul la altul până la sosirea unui alt BMW cu cinci bărbaţi în civil. Americanul strigă pe nume pe unul din ei:

— Kobus!

Omul se întoarse şi recunoscându-l pe Kevin făcu semn poliţiştilor să nu tragă. Americanul cu Uzi în mână ieşi furios la culme din spatele copacului.

— Au tras asupra lui Mandela. Vinovaţii au fugit şi brutele astea trag asupra noastră.

Omul din NIS păli.

— *Golie God!* E mort?

— Nu ştiu nimic, răspunse Kevin Wood. Maşina s-a refugiat în interiorul proprietăţii din faţă, la Richard Maponya.

Poliţiştii se apropiară descumpăniţi. Arătau ca nişte brute cu capetele lor rase şi veste antiglonţ. Înnebunit, Kobus Klopper se năpusti spre intrarea proprietăţii lui Richard Maponya fără să arunce o privire gărzilor de corp ale lui Nelson Mandela, moarte sau muribunde. Alte trei maşini de poliţie sosiră stabilind un perimetru de siguranţă. Apoi fu rândul unei ambulanţe. Unul din ocupanţii BMW-ului nu era încă mort. Îl luară pe o targă şi ambulanţa plecă din nou însoţită de zgomotul sinistru al sirenelor. Kobus Klopper, agitându-şi legitimaţia sa NIS, discuta la gardul proprietăţii având în faţa sa un adevărat zid de negri din ANC înarmaţi până în dinţi. Se întoarse spre Malko şi Kevin

având pe faţă o expresie de nespusă uşurare.

— A scăpat neatins!

A fost un miracol... într-un târziu, unul din responsabilii cu securitatea consimţi să le întredeschidă poarta permiţându-le lui Kobus Klopper, lui Malko şi lui Kevin Wood să intre în grădină. Examinară Mercedesul. Primul proiectil traversase maşina dintr-o parte în alta, trecând prin geamurile blindate făcându-le ţăndări. Podeaua era plină de cioburi. Dacă Nelson Mandela nu ar fi fost ghemuit pe banchetă capul său ar fi avut soarta geamului. Al doilea proiectil pătrunsese prin tabla întărită a portbagajului pulverizând emiţătorul de telefon. Orificiul de ieşire era de mărimea unei farfurioare de cafea. Kevin Wood privea perplex urmele gloanţelor.

— Dumnezeule, au folosit o mitralieră grea! Această maşină este astfel construită încât şi proiectilele armelor de război să ricoşeze.

Aşezat pe prispa casei, cu capul între mâini, şoferul şocat privea în jur fără să vadă nimic.

— Nelson Mandela chiar nu are nimic? întrebă Malko pe unul din secretarii preşedintelui ANC.

— Nu, nimic, afirmă negrul. Doar o uşoară tăietură la mână. De la cioburi. Dumnezeu l-a apărat şi el crede în steaua sa norocoasă.

Fără Malko şi Kevin Wood steaua sa probabil ar fi apus...

Legătura din NIS a lui Kevin, Kobus Klopper, discuta nervos ca un mire, cu staful lui Mandela. După vreo douăzeci de minute reveni ia Malko şi Kevin, vizibil uşurat.

— Am obţinut ca ANC să nu facă public acest atentat. Dacă s-ar întâmpla, ar putea declanşa grave tulburări în oraşele-satelit... Vreau să oblig şi forţele de securitate să păstreze tăcerea.

Un poliţist se apropie.

— A fost găsit vehiculul care a participat la atentat, anunţă.

Maşina combi nu era prea departe, cam la doi kilometri, pe o străduţă ce dădea în Oxford Road. Poliţiştii percheziţionaseră deja maşina fără să găsească nici măcar un fir de păr. Aceasta fusese furată în urmă cu cincisprezece zile din Durbau, echipată cu numere false de Transvaal şi vopsită în „culori de camuflaj”. Pista se oprea aici. Hennie Du Preez prevăzuse o maşină de schimb.

— Ferma din Vlakplaas! realiză Malko brusc. Poate s-au repliat acolo.

Zece secunde mai târziu, o maşină de la NIS, echipată cu girofar, se năpustea pe M1 cu o sută şaizeci de kilometri pe oră. Nu preveniseră pe nimeni de teama indiscreţiilor. Nici măcar poliţia!

După nici douăzeci şi cinci de minute, opreau în faţa fermei ce părea părăsită. Atunci Kobus Klopper preveni poliţia din Erasmia. Kevin Wood scoase brusc o exclamaţie.

— Ştiu unde am auzit vorbindu-se de Vlakplaas! Era o bază secretă a unităţii Zece a armatei sud-africane, comandată de Hennie Du Preez. Numele de cod a acestei ferme era Daisy. Această bază a fost închisă în mod oficial acum doi ani.

— Nu pentru toată lumea… oftă Malko.

După ce întăririle sosiră, unul din poliţişti forţă poarta. Vizita începu. Nimic deosebit. Câteva AR4, arma standard a armatei sud-africane, muniţie şi câteva staţii radio. Evident, locul fusese părăsit în grabă.

Unul din poliţiştii care explorau subsolul, găsi o lada lungă de lemn, încă nedesfăcută. Au deschis-o: conţinea muniţie de calibrul 12,7 fabricată în Statele Unite. Deschizând capacul lăzii celei mari, ieşi la iveală o armă impresionantă: o enormă puşcă cu lunetă cu o ţeava de mitralieră lungă de mai bine de un metru, echipată cu surdină, cu cilindrul de cincisprezece centimetri. Se fixa cu un biped, avea magazie de alimentare cu cartuşe, poseda o lunetă puternică, iar patul era prevăzut cu o placă metalică îmbrăcată în cauciuc.

— Ce-i asta? întrebă Malko.

Sud-africanii păreau la fel de uimiţi. Kevin Wood examina arma îndeaproape.

— E un Mac Millan M 87, spuse. Am auzit vorbindu-se despre ea, dar niciodată nu am văzut una. E tot ce s-a făcut mai bun în materie de putere de distrugere. Au folosit ţeava unei mitraliere grele de 12,7 mm pentru a construi o armă de trăgător de elită. Folosind luneta, un trăgător bun poate nimeri o ţintă de zece centimetri de la o distanţă de 1 kilometru… Luneta măreşte ţinta de douăzeci de ori. Cel mai rău însă este puterea de penetrare. Proiectilele pot penetra ca pe o foiţă de ţigară geamurile cel mai bine securizate şi portierele cele mai groase. Energia cinetică a glonţului este atât de mare, încât orice atingere, chiar şi într-un organ nevital, este mortală. Nelson Mandela a avut noroc cu adevărat.

— Este o armă teribilă, zise Kobus Klopper cu o voce egală.

Oare cum a ajuns aici?

Ochiul albastru a lui Kevin Wood îl fixă acuzator.

— Armele Mac Millan au fost vândute *exclusiv* forţelor armate din alte ţări.

Aşeză jos arma. Cu magazia ei conţinând cinci cartuşe de 12,7 trăgând proiectilele de zece centimetri lungime, capabile să traverseze un zid de cărămidă, această puşcă era coşmarul oricărei persoane însărcinată cu protecţia oricărei personalităţi. Toţi se gândeau la acelaşi lucru.

Exemplul pe care-l oferea acum demonstrativ, nu era unicul. Mai era cel puţin unul. Combinaţia dintre o astfel de armă şi un om ca Du Preez era devastatoare.

Cu un ton lugubru, omul de la NIS, anunţă:

— Vreau să începem cercetările imediat.

Kevin Wood îi arătă lui Malko perniţa cauciucată ce apăra umărul trăgătorului.

— Dacă n-ar fi asta, clavicula s-ar face arşice. Imaginaţi-vă efectele unui asemenea glonţ…

Un înger trecu şi fugind îşi pierdu penele.

*

* *

Cu picioarele pe birou şi jucându-se mecanic cu pachetul de ţigări, Kevin Wood era negru de supărare.

— Dacă nu punem mâna pe nebunul de Hennie Du Preez ne-am spălat pe bot de glorie. Mandela se va supăra şi acesta va fi semnalul războiului civil între negri şi albi. Săracii din oraşele-satelit înarmaţi cu pungaş şi arme Kalaşnikov vor porni la asalt asupra cartierelor albilor. Armata, pe de o parte, formată din albi sută la sută şi poliţia, pe de altă parte, care debordează pe negri vor lua partea uneia sau alteia din tabere, formând un amestec bine dozat de Iugoslavia, Liberia şi cu o picătură de Zair. Haosul total va pune capăt procesului de reconciliere cât şi speranţelor de realegere ale scumpului nostru preşedinte Clinton.

Malko se întrebă dacă americanul nu exagera un pic, dar, gândindu-se mai bine, îi dădu dreptate. Negrii din Africa de Sud aşteptaseră prea mult timp, adunând prea multe frustrări. Dacă ar fi fost privaţi de liderul lor emblematic ar fi explodat.

*

* *

— Ar trebui ca Hennie Du Preez să fie redus mintal ca să accepte o asemenea situaţie, remarcă el. Este imposibil să nu

aibă altceva în cap.

— Poate, recunoscu Kevin Wood, dar eu nu văd ce ar putea fi. Avem o problemă imediată. După spusele lui Kobus Klopper, doar câţiva intimi a lui Mandela, toţi în afara oricăror bănuieli, ştiau că Mandela se va duce astăzi la prietenul său Richard Maponya. Cu toate astea, se pare că Hennie Du Preez ştia şi el.

— Are surse chiar în inima ANC-ului, remarcă Malko. Americanul aprobă.

— Evident! Dar asta este foarte grav. Credeam că Hennie Du Preez a fost obligat să se folosească de o asociaţie prietenă cum este Kwazoulou pentru a pune la cale atentatul. E fals. Cu complicii săi din sânul ANC-ului şi cu Mac Millan-ul care se joacă cu blindajele, poate lovi oriunde.

— Pe apropiaţii lui Mandela au putut să-i cumpere. Suntem în Africa.

— Cei care sunt susceptibili de a putea furniza informaţii de o asemenea calitate nu se lasă cumpăraţi pentru un pumn de dolari, obiectă Kevin Wood. Hennie Du Preez a activat atât de mult timp în servicii încât şi-a creat reţele peste tot. Nu sunt sigur că poliţiştii chemaţi imediat nu au tras asupra noastră cu scopul de a acoperi fuga furgonetei... Kobus Klopper îmi spune mereu că sistemul de securitate sud-african este putred, dărâmat şi ineficient. Cred că singura noastră sursă de a dejuca viitorul atentat este încercarea de a aborda filiala ANC din interior.

— Vă aflaţi în termeni buni cu ei în acest moment... Ochiul albastru al americanului sclipi asupra lui Malko, cu o undă de ironie...

— Agenţia nu face numai prostii... Predecesorul meu a racolat un recrut de bază, acum vreo zece ani. Thabo Maleka.

Malko era stupefiat.

— Numărul trei din ANC. Era considerat un radical, devotat comuniştilor lui Joe Slovo...

Kevin Wood îşi strâmbă gura amuzat de naivitatea lui Malko.

— Şi acum? Are nevoie de bani ca toată lumea. Nu uita că suntem în Africa. Înaintea convingerilor sunt dolarii. Lui Maleka îi plac maşinile elegante; femeile frumoase şi hotelurile scumpe. Acum, o dată cu victoria ANC-ului, va putea beneficia de toate astea, dar înainte era obligat să ciripească. Ar fi suficient să-l abordăm delicat, fără să-l lezăm. Negrii sunt foarte susceptibili.

— Nimeni nu-l bănuieşte în ANC?

Americanul clătină din cap afirmativ.

— A fost un incident acum cinci ani. A fost imprudent... Oameni binevoitori l-au denunţat, dar a reuşit să se dezvinovăţească. Mulţumită nouă...

— Cum asta?

— Cei doi acuzatori nu au putut să depună mărturie. Eliminare definitivă... Asta nu l-a împiedicat pe Maleka să aibă o frumoasă carieră. De altfel, Mandela nu s-a lăsat păcălit. E un vulpoi bătrân. Ştie foarte bine că ANC-ul nu este un bloc unit în spatele lui. Este conştient de duşmani, oamenii lui Joe Slovo, comuniştii, visează să-l elimine. Pentru ei acesta îl reprezintă pe bunul negru din Coliba Unchiului Tom. Partizanii lui Chris Hani, cei ce îşi spun tovarăşi şi au părăsit şcoala la doisprezece ani, în numele sloganului „Revoluţie înainte de educaţie" îl găsesc mult prea moderat. La fel şi cei din Congresul African cu sloganul lor.

— Un alb cu gloanţe.

— Aşa e lumea. E bine să nu punem toate ouăle în acelaşi cos.

— NIS e la curent?

— Bineînţeles că nu...

— Acum, când va fi cel puţin ministru, Maleka mai este operaţional?

Ochiul albastru sclipi de bucurie.

— Recunoştinţa este o calitate frumoasă. Amintiţi-vă de generalul Oriega din Panama. Când a fost recrutat era căpitan. Chiar şi după ce a ajuns Preşedinte în Panama a continuat să lucreze pentru Agenţie. Este greu să părăseşti o amantă veche.

Informaţiile obţinute pe slăbiciunile umane erau de multe ori o afacere urâtă.

Secretara bătu la uşă punând pe biroul şefului CIA un document. Vizibil uimit Kevin Wood îl parcurse rapid şi îl reaşeză pe birou.

— „A Treia Forţă" are mâna lungă! comentă el. Compania Denel, o filială a arsenalelor sud-africane, a comandat şase puşti Mac Millan M 87, prin intermediul lui Mark Littlefield. Acestea au fost apoi revândute la Badger Arms, un club de tir din Pretoria, pentru uz „sportiv". Fatalitate: trei din aceste arme au fost furate în timpul unei spargeri... După mine Littlefield ştia ce s-a întâmplat cu aceste arme. Iată motivul pentru care a fost ucis. Altfel spus, aceste arme au intrat în mod oficial, comandate de autorităţile acestei ţări.

Un înger se ivi şi fugi, uluit.

— Aşadar nu avem nici o sursă să regăsim cele două Mac Millan-uri, nedescoperite încă, conchise Malko.

— Daţi dovadă de luciditate, recunoscu Kevin Wood. Trebuie să folosim filiera ANC. Singurul care ne poate ajuta este Thabo Maleka. Vă voi preveni când mă voi întâlni cu acesta. Până atunci să fim de două ori mai precauţi. Aţi făcut să eşueze două atentate împotriva lui Mandela. Du Preez nu este omul care să ierte asta. Puşca Mac Millan poate fi folosită la fel de bine împotriva dumneavoastră.

*

* *

Malko se urcă într-unul din ascensoarele cu pereţi transparenţi de la *Sandton Sun* când simţi pe cineva apucându-l de braţ. Se întoarse şi dădu cu ochii de Kim Wood.

— V-am spus că vă voi căuta, zise ea.

De când avusese loc urmărirea, Malko nu se mai întorsese la Pretoria. În alertă, aştepta veşti de la Kevin Wood şi ieşea cât mai puţin posibil. La ce bun să-şi asume riscuri inutile? Îşi lua Coltul chiar şi când cobora la etajul şase să-şi cumpere ziarul. Prezenţa lui Kim Wood lipită de el în ascensor îi declanşa sentimente contradictorii. Ea îi simţi reţinerea şi spuse imediat.

— Nu mă judecaţi greşit, nu ştiţi totul.

Nu mai schimbară nici un cuvânt până la etajul zece.

Malko trecu cartela cu cititorul magnetic şi Kim se strecură în prima cameră. Domnea un semiîntuneric plăcut. Kim îşi aruncă geanta pe pat şi fără un cuvânt îl îmbrăţişa pe Malko. Acesta se abandonă îmbrăţişării. Cu cât tânăra femeie încerca să-i aprindă simţurile, cu atât se simţea mai rece. Niciodată nu i se întâmplase un astfel de lucru. Kim îi scoase hainele şi se lungi pe pat. Când îi simţi sărutările avu o zvâcnire de dorinţă care îi mări sexul. Apoi, prin faţa ochilor săi trecu imaginea lui Kevin şi dorinţa dispăru. Kim, cu bustul gol, ca o vestală senzuală, nu putu să-l scoată din starea în care intrase.

— Păcat, zise într-un târziu, întrerupându-şi eforturile. Ar trebui să nu ne mai vedem.

— Probabil, zise Malko, în acelaşi timp confuz şi mulţumit. Mai schimbară câteva vorbe, apoi ea se îmbrăcă şi plecă spre Pretoria. Două ore mai târziu telefonul sună. Tonul călduros a lui Kevin Wood îl făcu să se simtă stânjenit.

— Sunt jos, anunţă americanul. Nu am vrut să folosesc telefonul, ne întâlnim la *Chapter.* Am reţinut o masă.

*

* *

Cei doi ospătari negri aduseră platourile argintate cu fripturile de struţ, iar şeful de sală se aplecă spre Kevin şi Malko urându-le poftă bună.

Chapter, cu iluminatul său discret, cu pianistul şi serviciul său de clasă, era unul din cele mai bune restaurante din Johannesburg.

Kevin Wood ridică paharul.

— Pentru noua Africă de Sud.

În vocea sa se simţea tristeţe şi ironie. Malko degustă vinul din zona Capului delicios ca un Saint-Emilion. Era bine să regăseşti plăcerile civilizaţiei după două zile pline de emoţii. Plasaţi cu faţa spre intrarea restaurantului ascultau melodia melancolică susurată la pian. Malko îşi strecură Coltul în centură, iar americanul era de asemenea înarmat. Hennie Du Preez putea lovi oricând, oriunde.

— Mâine plecaţi spre Mmabatho, anunţă el. V-am rezervat un loc la primul zbor, la ora şapte, cu Bop Airways.

— Unde e Mmabatho şi de ce trebuie să merg acolo? întrebă Malko, încercând să mestece friptura de struţ care era destul de tare.

— Se află în fundul Bophuthatswana, explică americanul, în apropiere de frontiera cu Botswana. Este un oraş cu un milion de locuitori, aşezat în plină savană.

Acum vreo douăzeci de ani sud-africanii au creat bantustanele, state artificiale pe care doar ei le-au recunoscut, ca apoi să-i regrupeze pe negrii şi să-i priveze de naţionalitatea sud-africană. În fruntea acestor entităţi respinse de comunitatea internaţională, au pus de regulă poliţişti negri, avizi şi fără scrupule, hotărâţi să-şi umple buzunarele şi presându-şi conaţionalii mai mult decât ar fi făcut-o orice alb.

— Acum o săptămână, Bophuthatswana s-a ridicat împotriva preşedintelui său Mangote pe care l-a vânat cu ajutorul guvernului sud-african şi al ANC-ului. Folosindu-se de torturi şi asasinate. Până la urmă, lucrurile au intrat în normal... Mâine, Nelson Mandela va fi la Mmabatho pentru a întâlni noi alegători. Este în plină campanie electorală. Îl însoţeşte Maleka. Cu el trebuie să vă întâlniţi.

— De ce nu aşteptăm să revină la Johannesburg?

— Pentru că aceasta se va întâmpla peste o săptămână. Apoi

va pleca la Petermarizburg în Transvaal şi la Durban. Acolo mă tem de un atentat. Aşadar trebuie să-l întâlnim înainte.

— Şi mă voi duce la Thabo Maleka şi îi voi spune: „Bună ziua, sunt de la CIA şi am nevoie de informaţii" în Kevin Wood încercă să surâdă dar nu avea dispoziţia necesară.

— Cam aşa. Este mereu însoţit de amanta sa şi ea militantă ANC, în serviciul de presă. Se numeşte Charmeela Bambayi şi va fi uşor să o recunoşti. După ce veţi intra în legătură cu ea, spuneţi să vă aranjeze o întâlnire discretă cu Thabo Maleka; din partea lui Jack. Este numele meu de cod.

— Apropo, întrebă Malko. Mandela ştie că i-aţi salvat viaţa?

— Am ignorat aspectul, evită americanul.

— În anturajul său nu vedeţi nici un suspect?

— Poate soţia lui, Winnie. S-au despărţit în condiţii urâte. Cu toate astea, cum ea este preşedinta Organizaţiei de Tineret a ANC, vor fi la aceeaşi tribună, fără să-şi vorbească. Este periculoasă.

— Ar putea să-i informeze pe Du Preez?

— Nimic nu este imposibil. Dar. Atenţie, ticăloşii nu sunt mereu cei pe care-i bănuim, iată biletul dumneavoastră. O maşină vă aşteaptă la aeroport. Evident că este şi o problemă.

— Care?

— La o cursă de zbor regulată nu puteţi lua arma asupra dumneavoastră. Cred că la Mmabatho nu riscaţi nimic. Lăsaţi arma în maşină în caz că veţi ti urmărit de la hotel.

Nu era nimic de făcut. Malko semnă şi cei doi bărbaţi se despărţiră în faţa liftului.

— Nu am terminat, zise americanul. Sunt aici pentru că am întâlnire cu una din sursele mele. Salutaţi-l pe Thabo Maleka din partea mea.

*

* *

Prin uşa întredeschisă a camerei pe care o închinase sub un nume fals la *Sandton Sun,* Kevin Wood se opri şi uşile cabinei se deschise. Ieşi o negresă foarte frumoasă, îmbrăcată într-o rochie lungă de lame argintiu, strânsă foarte sus cu o curea. Silueta sa plină de clasă avea un aer erotic datorat buzelor senzuale şi părţii dorsale care l-ar fi făcut şi pe cel mai rasist dintre africani să aibă gânduri necurate. Îl observă pe Kevin, se îndreptă spre acesta şi se strecură în cameră.

— Nu am prea mult timp la dispoziţie, spuse ea cu o voce

dulce.

Ochiul albastru al lui Kevin Wood nu se putea dezlipi de ea. De câte ori o întâlnea pe Moira Negwznya era la fel de plăcut impresionat în faţa frumuseţii ei animalice, plină de dulceaţă şi în acelaşi timp de umor. Se apropie, îşi puse braţele în jurul gâtului său, se lipi de el şi începu să-l contemple tandru chipul mutilat.

— Cât eşti de frumoasă, murmură americanul.

Moira reprezenta micul său secret. O întâlnire la un cocktail şi a recrutat-o ca sursă pentru *black business.* Soţul ei, un mare comerciant în industria alimentară, călătorea mult. Se îmbrăca numai de la Paris, la Versace. Şi-şi alesese ultimele creaţii de la Claude Dalle pentru a decora cei o mie cinci sute de metri pătraţi ai casei sale din Ilovo. Din când în când îi oferea câte un parfum, o eşarfă sau un ceas. Îi era de ajuns. Relaţia lor ar fi putut rămâne profesională, fără să se întâmple nimic neobişnuit.

A regăsit-o într-o seară la o petrecere pe o proprietate imensă. Kevin băuse, ca de obicei, pentru a uita de frustrări. Femeia îl urmase pentru a-i comunica nişte informaţii: A posedat-o cu brutalitate. Redescoperise automatismele dorinţei convins că după atâta băutură totul se va petrece la fel ca şi cu Kim. Dar miracolul a fost că se trezise bărbatul din el, iar femeia nu l-a respins.

Şi-a scos rochia, s-a întins pe iarbă şi l-a îmbrăţişat voluptuoasă. Acesta a fost debutul unei relaţii curioase pe care nimeni nu o bănuia. Kevin nu înţelegea de ce nu poate să facă amor cu soţia sa, pe care o iubea atât, în timp ce simpla atingere a negresei îi dădea o erecţie de infern. După câteva secunde simţi focul plăcerii. Femeia îl contempla ca şi când chipul său mutilat ar fi fost cel al lui Rudolph Valentino. Cu o mână tremurătoare îi mângâie spatele deschizându-i fermoarul. Cu o graţioasă mişcare a umerilor, negresa făcu să-i cadă rochia rămânând într-un chilot alb de dantelă ce contrasta puternic cu pielea sa măslinie. Câteva minute rămaseră în picioare, mângâindu-se. Apoi Kevin făcu să-i alunece chiloţii, iar Moira se întinse pe pat cu pantofii în picioare. Se aruncă între picioarele ei şi o pătrunse dintr-o mişcare. Se mişca ritmic şi Moira gemea dulce unduindu-se. După câteva minute se retrase. Fără un cuvânt, Moira se întoarse, lungindu-se pe burtă, cu fesele cambrate. Asta făcea parte din ritual. Kevin reluă mişcările ritmice în această poziţie şi apoi se retrase.

— Uşor, spuse ea cu voce joasă.

Nu reuşea să se abţină. În contact cu vaginul, o pătrunse cu frenezie, lăsându-se cu toată greutatea corpului său. Din fericire femeia era pregătită. Fesele ei erau încordate. Cu genunchii în dreptul sânilor ea îşi savura plăcerea. Niciodată nu întâlnise un fund atât de excitant, oferindu-i-se doar lui. În timp ce o sodomiza pe Moira lumea încetase să mai existe. Sfârşi cu un oftat lung de fericire.

Moira aşteptă să-şi revină şi-i spuse cu drăgălăşenie:

— Ţi-am adus lista pe care mi-ai cerut-o.

Se smulse din starea de euforie şi când privirile li se încrucişară, citi în ochii ei că îi făcea plăcere să se simtă dorită în această manieră animalică. Se îmbrăcă repede, îşi refăcu machiajul şi scoase din geantă lista cu oamenii de afaceri, de culoare, devotaţi ANC-ului.

*

* *

Peisaj sterp, savană. La Mmabatho, aflat la marginea deşertului Kalahari, era o căldură toridă. În faţa lui Malko, Winnie Mandela, purtând un turban mov, cu formele sale planturoase învăluite de un veşmânt tradiţional, se îndrepta spre ieşirea autogării. Ajunse la maşină şi deschise aerul condiţionat. Peste tot, susţinătorii lui Mandela purtând pancarte cu chipul acestuia, dansând „toyi-toyi”, un dans caraghios cu care negrii îşi ritmau toate mitingurile. Unii agitau portretul liderului ANC cu susul în jos, dar intenţia era bună... Cu acest peisaj, plat până la orizont, te puteai crede în vestul american.

După douăzeci de minute, Malko ajunse la Mmabatho. Bulevarde largi decupate în unghi drept, intersectate de spaţii verzi, cu un mic centru comercial ars de rebeli.

Îşi făcu drum printr-o mulţime surescitată ce invadase şoseaua cântând şi dansând în direcţia stadionului. Câteva maşini de poliţie erau prezente doar de circumstanţă. Practic nu existau albi. Negrii care acum dansau şi râdeau masacraseră în urmă cu o săptămână trei albi ai AWB-ului veni ţi să-l ajute pe preşedintele Mangote.

La un kilometru de stadion se puteau deja auzi aclamaţiile mulţimii încinse la roşu. Pe jos. În autobuze sau maşini, toată populaţia din Bophuthatswana se grăbea să-l întâmpine pe Nelson Mandela.

Datorită faptului că era alb, Malko nu întâmpină nici un obstacol la intrarea în stadion unde descoperi o imagine

impresionantă: zeci de mii de suporteri, în picioare, pe bănci, dansând „toyi-toyi” în cadenţă, parcă ar fi fost conectaţi la aceeaşi priză... urlând şi bând bere. Se urcaseră până şi pe stâlpii metalici ai proiectoarelor instalaţiei de nocturnă la treizeci de metri de pământ! Imediat Malko se gândi la. Hennie Du Preez. Un perfect loc de tir... Dar aici era imposibil să vii cu o puşcă. Securitatea ANC-ului veghea peste tot, percheziţionându-i pe toţi ce veneau. După ce trecu de zona cu bănci, se trezi la tribuna acoperită cu o cupolă unde luaseră loc ziarişti şi oficiali ai ANC-ului. Un furnicar. Acum trebuia să o găsească pe Charmeela Bambayi, amanta lui Thabo Maleka. Greu de făcut asta. În afara băncilor unde se aflau susţinătorii anonimi, în soare, era o tribună acoperită cu drapelul ANC-ului pentru invitaţii de marcă şi o estradă de lemn destinată să-l primească pe Mandela şi al său „politburo”.

Cu mult curaj, Malko începu să întrebe de Charmeela pe toţi negrii ce purtau insigne ale lui ANC-ului. La al cincisprezecelea trase lozul câştigător. Un tânăr îmbrăcat într-un tricou cu culorile ANC-ului îi arătă cu degetul, fără să înceteze ţopăiala, o negresă în mijlocul unui grup de ziarişti.

— Aceea este tovarăşa Bambayi!

Se putea vedea că în ANC erau păstrate bunele şi vechile obiceiuri comuniste, îşi spuneau unii altora „tovarăşi”.

Tovarăşa Bambayi nu putea trece neobservată. Se putea crede că nimerise aici din greşeală. Toată lumea era îmbrăcată fie în tricouri, fie în ţinute lejere, din cauza căldurii îngrozitoare, pe când ea purta cu emfază o lungă rochie de seară din dantelă neagră cu o bustieră ce susţinea nişte sâni impozanţi, o mică geantă de seară, ciorapi negri şi pantofi la fel. Părul foarte scurt, dat cu gel stătea ca o cască. Ochelari negrii, nasul fin şi o gură roşie şi senzuală. Era cu siguranţă cea mai frumoasă femeie din asistenţă. Malko îşi făcu loc până lângă ea.

— Dumneavoastră sunteţi Charmeela Bambayi?

Tânăra negresă îl privi lung, curios şi vag pofticios.

— Eu sunt, răspunse ea cu o voce fermecătoare şi în acelaşi timp muzicală. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Sunt un prieten al lui Jack.

Surâsul îi dispăru.

— Jack. Nu cunosc nici un Jack. Vă rog să mă scuzaţi.

Se întoarse şi se îndepărtă, lăsându-l descumpănit. Fără ea nu putea intra în contact cu informatorul CIA. De ce adoptase

această atitudine? Dintr-o dată se simţi foarte singur în mijlocul acestei mulţimi negre.

Capitolul XIII

Cocoţat pe băncile de pe peluză, Malko o supraveghea pe Charmeela Bambayi. Tânăra femeie se afla în continuare în mijlocul grupului de jurnalişti. Nu departe de ea observă un bărbat cu trăsături pronunţate de indian, cu părul drept, nas acvilin, umeri laţi. Purta un tricou negru care avea imprimat chipul fostului lider al ANC asasinat – Khris Hani. Avea trăsăturile regulate şi parcă era un playboy judecând după lanţul gros pe care îl purta în jurul gâtului şi după ceasul masiv de aur. Era vizibil că încearcă să o agate pe Charmeela pentru că se învârtea în jurul ei.

Charmeela abandonă jurnaliştii şi se îndreptă către locul unde se găsea Malko. Ocolea uşor pentru a ajunge în apropierea lui fără să atragă atenţia cuiva. Îl privi insistent şi, imediat, Malko o porni pe urmele ei. Femeia o luă pe culoarul îngust ce ducea la vestiare şi pe care se distribuia apă voluntarilor ANC. Rămase în dreptul uşii şi îl intercepta pe Malko atunci când acesta ajunse la ea. Ochii ei de gazelă aveau un aer înspăimântat. Îi şopti lui Malko:

— E cineva foarte periculos în imediata mea apropiere care vrea să mă împiedice să vă vorbesc.

— Bărbatul cu tricou negru?

— Da. Supraveghează pe toată lumea. Cine sunteţi? Ce doriţi?

Malko răspunse imediat:

— Vin din partea lui Jack. Numele meu este Malko Linge. Din cauza zgomotului exterior, erau aproape obligaţi să ţipe pentru a se auzi. Charmeela arunca tot timpul priviri îngrijorate în jurul ei.

— Ce prostie! Jack e aici?

— Nu. M-a trimis pe mine ca să mă întâlnesc cu Thabo Maleka.

Tânăra se îmbujoră.

— Asta va fi foarte dificil. Acum e la masă cu bătrânii şi cu primarul din Mmabatho. Abia după aceea vine aici pentru raliu.

— E foarte important. Am venit special de la Johannesburg pentru a-l vedea.

— Bine. O să-i spun.

Femeia transpira. Pe frunte îi apărură stropi mari şi se şterse cu o batistă.

*

* *

Urale asurzitoare izbucniră. În picioare într-o maşină decapotabilă, Nelson Mandela făcea încet turul stadionului, salutând cu pumnul strâns ridicat. Vreo douăzeci de gorile alergau în jurul maşinii, îndepărtându-i pe suporterii prea entuziaşti.

Şeful ANC merse apoi către tribuna oficială şi se aşează acolo împreună cu ceilalţi membri din conducerea ANC. Discursurile începură, punctate din când în când de aplauze.

Dintr-o dată, Malko o văzu pe Charmeela oprindu-se în spatele unui negru ce stătea la două scaune în urma lui Nelson Mandela. Negrul avea un costum foarte elegant, probabil făcut la Londra şi o alură de intelectual. Probabil că el era Thabo Maleka.

Winnie Mandela era aşezată cu trei scaune mai departe de el.

Malko îl remarcă şi pe bărbatul despre care Charmeela îi spusese că îi urmăreşte. De sub tricoul negru se zărea crosa pistolului. În afară de jurnalişti, el era singurul alb de acolo.

Charmeela Bambayi îşi luă amantul de-o parte şi îi şopti ceva la ureche. Apoi plecă, unduindu-şi vizibil şoldurile. Bărbatul cu tricou negru o urmărea îngrijorat. Malko îi ieşi în întâmpinare. Femeia îl aştepta deja în sala care ducea la baie. Se apropie de el şi îi şopti:

— Vă întâlniţi peste două ore la hotelul *Molopo Sun.* Camera 6. Mai rămâneţi puţin aici.

Fugi imediat. Îndreptându-se către toaleta doamnelor.

Ajuns din nou în tribună, Malko îl căută cu privirea pe negrul cu care trebuia să se întâlnească. Nici nu-i fu greu să îl găsească: aproximativ cincizeci de ani. Fruntea pleşuvă, nasul strivit ca la boxeri. Era singurul care nu purta vestă. Era tras la faţă şi părea destul de periculos.

Malko mai rămase încă o oră. După care se eclipsă discret.

În momentul în care se îndepărta, trei membri ai ANC îl înconjurară zâmbind, prezentându-se ca oameni din forţele de securitate. Fără a-i cere măcar voie. Începură să-l controleze asigurându-se că nu poartă armă... îl lăsară repede în pace şi Malko se îndepărtă perplex. La intrare nu fusese controlat şi acest examen tardiv i se părea bizar şi ilogic.

*

* *

Se scurseseră cele două ore. Malko se îndreptă către camera numărul 6 şi bătu încet la uşă.

— Vin imediat, se auzi de dincolo vocea Charmeelei Bambayi.

Deschise şi Malko intră. Pe cealaltă partea uşii, femeia agăţase deja cartonaşul pe care scria „Nu deranjaţi”. Puse şi lanţul la uşă.

— Vă place rochia mea? se fandosi ea.

Avea o rochie mulată care îi dezgolea pieptul aproape în întregime.

— Bineînţeles, spuse Malko. Unde e domnul Maleka?

— Va veni, dar nu chiar acum. Se întâlnesc cu toţii cu Popo Molete.

— Cine e ăsta?

— Candidatul ANC pentru Umabatho. Ajutaţi-mă. Fermoarul…

Se întoarse cu spatele la Malko şi acesta îi desfăcu fermoarul.

Mai departe fiecare îşi făcu treaba aşa cum ştia mai bine.

*

* *

Un sfert de oră mai târziu se auziră bătăi în uşă şi Thabo Maleka intră în cameră. Îşi bătu călduros amanta pe crupă şi strânse mâna lui Malko.

— Ce mai face Jack?

— Foarte bine.

Conducătorul ANC se aşeză pe pat şi îşi aprinse o ţigară.

— De ce ai venit la Mmabatho? întrebă el. E ceva urgent? Părea că e puţin îngrijorat.

— Ai auzit vorbindu-se despre atentatul de ieri împotriva lui Nelson Mandela?

— Bineînţeles. Albii au fost.

— Aşa e. Dar aceşti albi erau foarte bine informaţi, remarcă Malko… După cum ştii, serviciile sud-africane sunt dezorganizate şi nu vor să facă nimic. Aşa că Jack mi-a cerut să fac o anchetă.

— Aici, la Mmabatho?

— Nu. Între conducătorii ANC. Ştim că atentatul a fost comis de unul dintre foştii colonei ai armatei sud-africane – Hennie du Preez. Dar nu a acţionat singur.

Thabo Maleka acuză lovitura în plin.

— Ştiu cine e Du Preez. Unul dintre cei mai feroce gardieni ai apartheidului. Un asasin. A organizat zeci de atentate şi crime. Nu îmi pot imagina că unul dintre noi poate colabora cu el. Dar pentru unul ca noi…

— Nu e neapărat vorba de bani, remarcă Malko. Cu siguranţă că e vorba şi de luptele interne din cadrul ANC.

— Da, dar nu asta e principalul. Suntem cu toţii fraţi în organizaţie.

Acum se apucase să îi servească crezul marxist.

— Poate că unii se simt ceva mai puţin fraţi decât alţii, replică perfid Malko. Ce mă sfătuieşti să fac?

— Ar trebui să vorbeşti cu Joe Nkhomo. E şeful securităţii, Malko şi e la curent cu tot ceea ce se întâmplă.

Înainte ca Malko să apuce să răspundă, Charmeela interveni violent în discuţie, vorbind în africană. Cu un zâmbet contrariat, Thabo Maleka încercă să-i explice lui Malko despre ce era vorba.

— Spune că lui Joe nu-i va plăcea asta. Mă poate acuza de amestec cu albii, având în vedere că am fost multă vreme în exil în străinătate.

— E foarte posibil, recunoscu Malko, dar oricum eu vreau o anchetă independentă.

— Şi ce ai de gând să faci?

— O să vorbesc cu şoferul lui Nelson Mandela. L-am văzut aici la hotel.

Negrul începu brusc să transpire.

— Îţi dai seama ce faci? Dacă Joe va afla asta, va face un scandal teribil. Eu nu am dreptul să mă amestec în aşa ceva. Sunt atribuţiile lui.

— E vorba de viaţa lui Nelson Mandela, sublinie Malko. Dacă nu obţin nimic de la şofer, mergem împreună la Joe Nkhomo şi îi împărtăşesc bănuielile mele…

Thabo Maleka deschise gura pentru a zice ceva, apoi o închise şi, în cele din urmă, îi spuse Charmeelei:

— Du-te şi caută-l pe Knoss.

Tânăra dispăru şi reveni după zece minute împreună cu un negru uriaş. În ciuda staturii sale de atlet, părea destul de intimidat. Vorbi o vreme cu Maleka în africană, după care acesta se întoarse către Malko.

— Acceptă să vorbească cu tine. L-am spus că faci o anchetă pentru guvernul sud-african.

— Când ai aflat unde va merge preşedintele Mandela? întrebă Malko în engleză.

— Chiar înainte de a pleca, spuse şoferul. Şi-a anunţat gărzile de corp şi acestea m-au anunţat.

— Unde eraţi?

— La Shell House, în Johannesburg.

— Şi apoi? Ce s-a întâmplat?

— Am coborât să-l aştept în maşină, în parcarea subterană. Preşedintele a venit după un sfert de oră şi am plecat…

— Nu s-a luat nici o măsură suplimentară de protecţie?

— Nu. Era doar BMW-ul cu oamenii din garda personală.

— În garaj nu era nimeni?

— Nimeni, Boss.

Obişnuinţa era mai puternică decât el. Continua să le spună albilor „Boss”. Părea complet încurcat. Malko ar fi trebuit să abandoneze interogatoriul, dar mai puse o ultimă întrebare.

— În general, cum se organizează deplasările preşedintelui Mandela?

— E uşor, Boss, explică şoferul. În fiecare dimineaţă, la ora zece, atunci când suntem la Johannesburg, secretariatul general transmite serviciilor de securitate lista cu deplasările din ziua respectivă. Aceştia hotărăsc dacă e bine sau nu să plecăm undeva. Foarte adesea, este anunţată poliţia sud-africană care ne escortează.

— Ieri nu v-a escortat?

— Nu o fac niciodată atunci când preşedintele merge la prietenul lui Richard. E o chestie personală. Nu vrea ca albii să ştie că se văd atât de des. Adăugă el cu naivitate.

Îşi privi ceasul.

— Pot să plec acum? Trebuie să spăl maşina. Se eschivă şi Thabo Maleka întrebă imediat:

— La ce te gândeşti? Malko îl privi în ochi.

— La faptul că cel mai în măsură să transmită aceste informaţii ar fi Joe Nkhomo…

Chiar bărbatul însărcinat cu protecţia lui Nelson Mandela.

Capitolul XIV

Thabo Maleka avea chipul descompus: umerii erau căzuţi, privirea tulbure. Părea a ti desprins din vechile gravuri ce reprezentau „sclavii” prinşi de stăpâni. Îşi trecu nervos mâna prin păr şi bolborosi:

— E imposibil! Joe lucrează, cu preşedintele încă de când acesta a părăsit insula Robben. Înainte de asta a fost împreună cu Joe Slovo în Zambia, în fruntea MK. E devotat în totalitate cauzei.

Malko se bazase pe această reacţie.

— Având în vedere situaţia dată mi-ar plăcea să vorbesc chiar eu cu preşedintele. În calitate de reprezentant al CIA.

— A plecat deja la Johannesburg.

— Ai putea să-mi aranjezi o întâlnire acolo fără ca Joe Nkhomo să ştie?

Numărul trei din ANC păru şi mai înspăimântat.

— E imposibil. Lista vizitatorilor e aprobată chiar de el. Din motive de securitate.

— Măcar ai grijă să nu facă baraje de securitate. Pentru tine e uşor să te apropii de Nelson Mandela.

— Bine, bine, murmură Thabo Maleka. Mă voi ocupa mâine de asta... Acum trebuie să plec.

Ieşi din cameră. Pierit de frică. Charmeela Bambayi râse.

— Nu de Joe îi este lui frică, ci de soţia lui. E o zgripţuroaică.

*

* *

Malko aştepta în aerogara micuţă din Mmabatho. Clădirea aeroportului Bop Air era o adevărată piesă de muzeu. Avioanele particulare ale jurnaliştilor bogaţi decolau unul după altul...

În sfârşit sosi şi aparatul pe care îl aştepta. Malko se aşeză undeva pe la mijloc, chiar în faţa ieşirii de siguranţă. Într-o oră va fi la Johannesburg.

Zburau de trei sferturi de oră când Charmeela Bambayi veni şi se aşeză lângă el.

— E de rău, şopti ea.

— De ce?

— Sani a dat ordin să fii omorât.

— Aici?

— Nu. La sosirea la Jan Smuts. Patru oameni de-ai lui te vor aştepta în aerogara. Alţi doi sunt deja în avion. Chiar undeva în faţa ta. Au şi pistoale. Te vor încadra la ieşire pentru ca să nu poţi să fugi.

— De ce vor să mă omoare?

— Nu ştiu. Am prins doar o frântură de conversaţie.

Malko nu ştia deloc ce să facă. Nu avea armă, nu avea nici o legătură aici, nici o posibilitate… Charmeela se aplecă spre el.

— Nu pot să rămân multă vreme. Fii atent. Uite! Ia asta! Îi strecură în palmă o bucăţică de hârtie pliată în patru. Malko se gândea cu disperare la situaţia în care se afla.

Dacă rămânea în avion, ar fi fost şi mai uşor pentru oamenii ANC-ului. L-ar fi omorât chiar acolo, pe loc. Nu erau nici măcar cordoane de poliţie la aeroport pentru că nu era vorba de un zbor internaţional.

Un sfert de oră mai târziu aparatul începu să coboare şi stomacul lui Malko se strânse şi mai tare. Deodată avu parcă o străfulgerare…

În momentul în care aparatul se opri, Malko se ridică şi începu să-i împingă pe ceilalţi pasageri, ca şi cum era foarte grăbit. Cei doi negri indicaţi de Charmeela se ridicară şi ei.

Ajuns la ieşire. Malko deschise uşa de la toaletă şi intră. Înăuntru se găsea şi levierul care deschidea uşa de la ieşirea de siguranţă. Trase cu putere de el şi apoi lovi uşa cu piciorul. Căzu cu zgomot spre exterior. Nu era nimic grav pentru că era pe partea opusă celei pe care coborau pasagerii. Trase şi de levierul care derula toboganul de cauciuc prevăzut pentru ieşirile de siguranţă. Trebuia să se grăbească pentru că unul dintre cei doi negri care îl urmăreau începuse deja să lovească în uşa toaletei. Ajuns jos privi către intrarea în aerogara şi zări mai mulţi negri îmbrăcaţi în costum şi cravată. Erau oamenii ANC-ului.

Traversă pista în fugă. Cei care îl aşteptau îl zăriră şi porniră în urmărirea lui. Malko se amestecă printre pasagerii unui Boeing 747 al Air France. Ajunse în clădirea aeroportului, dădu paşaportul şi ieşi în holul la sosiri.

Cu toate astea lucrurile nu se terminaseră…

Continuă să alerge până la parcarea în care îşi lăsase maşina. În jurul lui nu era nimeni.

Se aruncă înăuntru şi băgă mâna sub scaun. Îşi scoase Colt-ul şi îi băgă glonţ pe ţeava. De-abia acum se linişti cu adevărat. Mai scăpase o dată. Mulţumită Charmeelei Bambayi.

Nu se aşteptase să dea peste un asemenea pericol aici. Hotărât lucru, „A treia Forţă” era un fel de caracatiţă care îşi întindea tentaculele peste tot. Hennie Du Preez nu era decât vârful aisbergului.

*

* *

Înainte de a-şi face un duş, Malko îl sună pe Kevin Wood.

— Era să nu mă mai întorc de la Mmabatho, anunţă Malko.

Americanul îi ascultă povestirea.

— Acum nu vreau decât să fac un duş şi să dorm. Parcă sunt în picioare de cel puţin o săptămână.

— În regulă, admise Kevin Wood. Aş vrea totuşi să mă suni după ce faci duş. Vreau să mai vorbim.

Malko se aşeză pe pat.

— Voi face duşul după. Ce vrei să ştii?

— Nu despre ăsta e vorba. Ştiu suficient. Ceea ce vreau eu acum este să înţeleg. De ce oamenii care ar trebui să se strângă de gât. Lucrează acum împreună.

— Pentru moment creierul meu nu mai funcţionează, aşa că dacă ai tu o explicaţie, eu sunt gata să o ascult.

— Nu am decât o ipoteză, avertiză americanul. Ideea e clară, chiar dacă nu avem toate informaţiile. Moartea lui Mandela ar declanşa haosul în ţară. Represalii ale negrilor contra albilor. Cei din „A Treia Forţă” ştiu că li se va cere ajutorul în acest caz. Şi, într-o asemenea atmosferă, ar fi imposibil să se mai ţină alegeri.

— Dar cum a putut cineva ca Du Preez să se apropie de Joe Nkhomo? întrebă Malko care începea deja să nu mai simtă oboseala.

— Poate că a propus o alianţă. Uite cum văd eu lucrurile. Nelson Mandela este sincer atunci când vorbeşte despre o Africă de Sud multirasială. E o utopie pentru moment, dar el chiar crede în asta. În curând va împlini şaptezeci şi cinci de ani şi vrea să rămână în istorie ca omul care a împăcat albii cu negrii în Africa de Sud. Dar, în ANC nu gândesc toţi la fel. Oameni ca Joe Slovo, preşedintele partidului comunist local, visează să creeze o societate socialistă, bazată pe naţionalism. Toţi aceşti oamenii sunt neputincioşi atât timp cât Nelson Mandela e la putere. Mandela e de neatins din punct de vedere politic. De aici tentaţia de a se debarasa de el pentru a face o politică mai radicală decât a lui.

— Şi Joe Nhkomo cărui clan aparţine?

— Nu a afişat niciodată apartenenţe politice, dar are simpatii radicale. Nu trebuie să uităm că, în calitate de însărcinat cu securitatea, luptă direct cu poliţia şi armata. Îi urăşte pe albi.

Tot ceea ce îi spusese Wood se potrivea cu ceea ce se întâmplase. Dar, nu era decât o ipoteză.

— Ce putem face în această situaţie? întrebă Malko.

— Să încercăm să obţinem dovezi ale implicării lui Joe Nkhomo. Şi să-l găsim pe du Preez. Nu el reprezintă „A Treia Forţă" dar nu ar fi prima dată când istoria se schimbă din cauza unui singur om. Şi acum, gata. Te-am ţinut destul pentru seara asta. Fă un duş şi culcă-te. Te aştept dimineaţă la ambasadă.

*

* *

Întins pe un pat de campanie, Hennie Du Preez se gândea. Ascunzătoarea sa era sigură dar acum era nervos. Îşi ratase de două ori scopul din cauza unui grăunte de nisip. Trebuia să-l omoare pe agentul CIA atunci când îl avusese în mână. Dar era vorba de o oarecare etică. Nu puteai să ucizi un fost camarad de arme fără să-l previi mai întâi. Însă acum era mult mai greu pentru că Malko era în gardă.

Faptul că Malko reuşise să intre în contact cu Thabo Maleka, dovedea că se găsea destul de aproape de veriga slabă a lanţului. În aceste condiţii risca să distrugă tot ceea ce crease el în acest timp. Şi nu mai erau decât câteva săptămâni până la alegeri.

De când eşuase la aeroport, pusese o echipă să-l supravegheze continuu. Se întreba acum dacă nu cumva ar fi fost mai bine să-l omoare chiar în hotel. Uneori, metodele cele mai brutale sunt cele mai indicate. Avea toată noaptea înainte pentru a se gândi.

*

* *

Malko scoase din buzunar hârtia pe care i-o dăduse Charmeela Bambayi în avion. Era un număr de telefon. 6548753. Formă şi aşteptă.

La cea de-a cincea sonerie se auzi o voce timidă în engleză:

— Cine e?

Era vocea Charmeelei Bambayi.

— Malko Linge.

Se auzi un suspin de uşurare.

— Dumnezeule! Mi-a fost atât de teamă pentru viaţa ta. Cum

ai reuşit? Sunt nebuni de furie!

— Pe ieşirea de siguranţă din toaletă. Vreau să te văd. Spune-mi unde şi când.

— Wilmoran Street, 20. Fii foarte atent.

— Vin imediat, spuse Malko.

Închise, se îmbrăcă, îşi puse Coltul la centură şi coborî. Era trecut de opt seara şi în ciuda zilei epuizante pe care o avusese, nu avea somn deloc.

*

* *

Centrul oraşului părea a fi pustiu. Nici un pieton. Nici o maşină, nici măcar una de poliţie. Malko mergea încet.

Imediat după strada Pretoria, oraşul se metamorfoză: acum era plin de viaţă. Ar fi putut crede că se află în altă parte: Lagos sau Abidjan. Toate buticurile erau deschise, oamenii dormeau pe trotuare, unii chiar şi găteau acolo. Neoane peste tot.

În afară de Malko nu mai era nici un alb pe acolo. Peste tot erau bande care aveau în dotarea curentă a membrilor pistoale automate.

Mai merse puţin şi o văzu pe Charmeela Bambayi. Femeia îl zări şi ea şi se aruncă efectiv în maşină. Malko văzu nişte faruri în spatele lui. Zigzagă la întâmplare cu certitudinea că este urmărit.

— E vreun loc în care am putea merge să stăm de vorbă? întrebă el.

— Nici unul în care să poată intra şi albii, spuse ea. Mai bine rămânem în maşină.

— Ai aflat ceva?

— Da. Lucruri teribile.

*

* *

— E în faţa noastră, şefule! Nu ne-a văzut. Ce să facem?

La patruzeci de kilometri de acolo Hennie Du Preez nu ezită nici măcar o secundă.

— Omorâţi-l! ordonă el. Imediat.

— E cu o prietenă, completă Sipo – şeful comandoului. A fost să o ia de acasă.

— Omorâţi-o şi pe ea!

Ar fi vrut să spună „înaintea lui”… Fata asta era mai periculoasă decât agentul CIA.

— În regulă, şefule.

Se întoarse către şofer.

— Prinde-i din urmă, depăşeşte-i şi blochează-i. Apoi ne facem repede treaba.

Erau pe strada Pretoria, în inima cartierului Hillbrow. Şoferul aşteptă o secundă şi apoi acceleră, evitând beţivii care traversau strada peste tot. Ai fi putut crede că erau în plină zi. Atât de intensă era circulaţia.

*

* *

— Am vorbit cu Knoss, şoferul lui Mandela, explică Charmeela Bambayi. Era înspăimântat. Imediat după întoarcerea la Johannesburg a fost chemat la Joe Nkhomo. A fost bătut şi ameninţat cu moartea dacă nu spune adevărul. Au încercat să-l facă să mărturisească faptul că s-a vândut americanilor. Nu a cedat pentru că îi este foarte devotat preşedintelui şi Mandela ştie asta. Knoss nu poate fi atins nici măcar de către Joe...

— Cum s-a terminat?

— L-au bătut în continuare şi i-au promis că dacă mai vorbeşte cu un străin, îl vor omorî. A venit să mă vadă imediat după aceea...

— Crezi că Joe a comandat atentatul?

— Sunt sigură... Altfel, nu şi-ar fi asumat acest risc. Ce putem face?

— Trebuie să vorbim cu Nelson Mandela.

— Nu ne vor lăsa să ne apropiem.

— Pe mine nu, dar pe Jack, da.

Frână brusc pentru a evita o persoană care o luase de-a curmezişul străzii. Zări în oglindă BMW-ul cu patru negri înăuntru. Şi ţeava unui Kalaşnikov care depăşea marginea portierei. BMW-ul porni primul încercând să-l depăşească.

Malko apăsă puternic pe acceleraţie, dar maşina lui nu era atât de rapidă. Se linişti repede. În faţă se vedea lumina unui girofar. O maşină de poliţie blocase strada. Mai mulţi poliţişti făceau o descindere într-un bar. Malko încetini. Asasinii nu riscau să se confrunte cu poliţia care putea să ceară întăriri prin radio. Pentru alte câteva săptămâni, albii încă mai făceau legea în ţară.

În spate se auzi un scrâşnet de cauciucuri. BMW-ul întorsese şi o ştergea de acolo!

— Trebuie să te duc înapoi, sugeră Malko. Tânăra dădu din cap.

— Nu, nu. Ne-au văzut împreună şi mă vor omorî. Rămân cu

tine.

Malko o luă la dreapta pe strada Catherine, apoi imediat la stânga pe Kotze. Trebuia să ajungă pe autostradă. Armă Coltul şi îl puse între scaune.

Două blocuri mai departe se întâlniră cu BMW-ul care se îndrepta către nord în căutarea lor. Se întoarse brusc şi porni în urmărirea maşinii lui Malko.

Vânătă de frică, cu mâinile crispate pe genunchi. Charmeela se ruga în linişte. Malko se gândea la o soluţie.

BMW-ul îi talona. Era mult mai rapid decât maşina lui. Unul dintre ocupanţi scoase un Kalaşnikov prin geamul deschis şi trase o rafală lungă. Malko reuşi să ferească maşina şi gloanţele loviră vitrina unui magazin, trezindu-i pe vagabonzii care dormeau direct pe trotuar.

Cu pulsul ajuns la o sută cincizeci, Malko trecu pe roşu. Noroc că nu era circulaţie aproape deloc! Nici nu se mai punea problema să ajungă la autostradă. Fără un miracol, erau pierduţi.

Aruncă o privire către Charmeela Bambayi. Privea fix în faţă. Avea umerii căzuţi şi se ţinea de scaun aşteptându-şi moartea. Avea fatalismul africanilor.

Malko mai trecu un semafor pe roşu, furios. Era o nebunie faptul că se găsea în acest oraş enorm, cel mai mare din Africa de Sud, hăituit, fără ca nimeni să-i vină în ajutor. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. BMW-ul era la douăzeci de metri în spatele lor. Malko mergea pe mijlocul străzii pentru a nu-l lăsa să depăşească. Dar această cursă nebunească avea toate şansele să se sfârşească rău.

Ajunsese la intersecţia cu strada Rissik. Pe acolo se intra în Johannesburg venind de pe autostrada numărul 2. În căutarea unei soluţii, revăzu în minte locurile şi îi veni o idee. Avea o şansă din zece să reuşească.

Dacă rata, nu mai avea nici una să mai iasă de acolo viu.

Capitolul XV

Malko depăşise aproape intersecţia Rissik Street. O maşină era oprită la semafor. În secunda următoare, el viră brusc pe strada cu sens unic, urcând pe trotuar. Pentru a evita maşina oprită. Charmeela, izbită de portieră, scoase un strigăt de groază. Lansat cu toată viteza, BMW-ul îşi continuă cursa trecând prin intersecţie. Malko auzi cum maşina care-l urmărea pusese frână.

Apăsând pedala până la fund, el profită de cele câteva secunde preţioase pe care tocmai le câştigase. Pentru prima dată de la începutul acestei urmăriri, nu se lăsă la voia întâmplării.

La capătul străzii Rissik, pe stânga, se găsea un service BP. Nu ştia dacă e deschis noaptea. Dacă era închis, nu făcea decât să amâne deznodământul.

Şi era deschis! BMW-ul, blocat de o altă maşină, nu ajunsese încă pe Rissik Street. Malko intră în service cu toată viteza şi opri în faţa pompelor. Ghereta vânzătorului semăna cu închisoarea Fort Knox, cu un grilaj imens şi cu geamuri blindate. Angajatul, care citea ceva, îşi înălţă capul.

Era un moment delicat. Dacă îi era frică, vânzătorul nu ar fi ieşit niciodată din bunkerul său, iar Malko era pierdut. Îi spuse lui Charmeela:

— Ieşi în acelaşi timp cu mine.

Cei doi ieşiră din maşină. Pentru taxator era un spectacol liniştitor: un alb însoţit probabil de o prostituată neagră... îşi închise calm ziarul, se ridică şi deschise grilajul cel greu. Dacă era vorba de un negru nu s-ar fi clintit din loc. Noaptea nu îi servea deloc pe aceştia.

Malko auzi zgomotul BMW-ului ce cobora pe strada Rissik. Acolo se juca totul... În vitrină zări reflexia maşinii urmăritorilor săi trecând în mare viteză. Şoferul nu văzuse Jetta înaintea lui, se gândi că aceasta virase deja la stânga, în sat.

Pentru Malko, asta însemna că a câştigat câteva secunde. Cu un zâmbet larg, se îndreptă către angajatul benzinăriei, ţinând-o pe Charmeela de mână.

— Fă-i plinul! spuse el.

Ultimul cuvânt a fost acoperit de urletul frânelor BMW-ului, al cărui şofer tocmai zărise maşina oprită la pompă. În zgomot de

planetare chinuite, BMW-ul se întoarse, pătrunzând în service prin intrarea dinspre sat. Lui Malko îi mai rămâneau câteva secunde. Angajatul, renunţând la a mai contempla sânii Charmeelei lipiţi de bluza transpirată, întoarse neliniştit capul. Când reveni, Malko avea deja pistolul scos. Ţeava unui Kalaşnikov ţintea prin unul din geamurile BMW-ului.

— Nu. Boss! strigă angajatul, convins că Malko avea să îl doboare.

Acesta însă ţintea BMW-ul şi trase trei gloanţe în lunetă, înainte de a se arunca între pompe, punând-o pe Charmeela în faţa lui. Dar deja cei patru ocupanţi ai BMW-ului, nevătămaţi, ţâşniră din maşină cu puştile în mână. Angajatul înţelese în fine de unde venea pericolul. Se strecură înăuntru, exact înainte ca Malko să încuie cu cheia grilajul enorm.

— Un telefon? întrebă acesta.

Mut de spaimă, negrul cu părul creţ, arătă cu degetul aparatul, într-un colţ. Dintr-o singură mişcare, Malko îl luă şi îl puse la pământ, apoi se aşeză jos împreună cu Charmeela. Într-o clipă, angajatul îi imită.

Era momentul. Câteva rafale răbufniră. Toate geamurile care nu erau blindate căzură, bucăţi de var şi lemn se împrăştiară peste tot. Lustra din tavan bubui ca un bec de neon. Malko îi întinse telefonul Charmeelei.

— Repede! Sună la poliţie.

Malko aruncă o privire. Cei patru trăgători se apropiau. Nu era nevoie decât să bage ţeava armelor prin geamul spart, printre grilaje. Nu trebuia nici măcar să intre pentru a-i ucide pe cei din interior. Ţinându-şi Coltul cu amândouă mâinile, Malko se ridică şi ţinti asupra celui mai apropiat bandit. Acesta încercă să se întoarcă şi să tragă, dar era prea târziu. Malko apăsă de trei ori pe trăgaciul Coltului. Datorită vitezei cu care trăsese, arma nu avu practic recul. Cele trei gloanţe se înfipseră într-un cerc între pieptul şi stomacul negrului.

Acesta căzu, ceilalţi trei se retraseră şi, ascunzându-se în spatele pompelor, reluară focul. Gloanţele se înfipseră în pereţi, ricoşând în grilaj şi spărgând toate obiectele întâlnite în cale, dar neputând să treacă prin zid…

Charmeela închise telefonul şi strigă:

— Poliţia soseşte.

Bărbia îi tremura şi era palidă. Aruncând din nou o privire, Malko îşi simţi brusc stomacul ca de plumb. Unul dintre asasini

scoase capătul unei pompe şi trăgându-l cât era de lung, înainta spre clădire. Cu intenţia vădită de a da foc şi de a-i arde de vii pe cei din interior.

*

* *

Zărind capul lui Malko, cei doi complici ai asasinului deschiseră un foc violent şi Malko trebui să se arunce din nou la pământ pentru a nu fi nimerit. Câteva secunde mai târziu, mirosul dulce-acrişor al benzinei îi înţepă nările. Jetul nu fu atât de puternic încât să pătrundă în interior, dar peretele şi podeaua din faţa biroului se îmbibaseră...

În momentul în care Malko se ridică din nou, auzi un „pluf" înfundat şi se găsi în faţa unui perete de foc! Brusc se sufocă. Temperatura crescu dintr-o dată şi avu impresia că este un pui într-un cuptor. Charmeela striga de frică şi angajatul se lipi şi mai mult de podea. Nu va mai deschide niciodată noaptea, nici măcar unui alb... Flăcările cădeau pe podea, aprinzând ziarele. Focul luă amploare, înteţit de o grămadă de cauciucuri aşezată de-a lungul peretelui. Acestea ardeau, degajând un fum acru. Malko fu cuprins de o criză de tuse care nu mai contenea.

O rafală izbucni, obligându-i să rămână ghemuiţi. Atmosfera deveni din ce în ce mai irespirabilă. Charmeela fu cuprinsă la rândul ei de tuse. Respirau un aer fierbinte şi greţos, în timp ce temperatura continua să crească periculos. Malko îşi spuse că dacă această situaţie va continua, hainele lor vor începe să ardă spontan.

Zgomotul unei sirene care se apropia îi păru ireal. Un scârţâit de cauciucuri îi urmă apoi sunetul violent al unei împuşcături. În fine, un nou „pluf", urmat de o coloană de foc. Malko se ridică. Unul dintre agresorii săi ardea ca o torţă, înecat în benzină. Avusese proasta idee de a-i stropi cu benzină pe poliţişti. Aceştia deschiseseră focul şi un glonţ ricoşând aprinsese o scânteie...

În câteva secunde incendiul se propagă către BMW şi către ultimii asasini, înghiţiţi într-o mare de flăcări... Poliţiştii speriaţi se dădeau înapoi, de teamă ca benzinăria să nu explodeze. Din fericire, unul dintre ei, zărind un extinctor, alergă către clădire şi stropi cauciucurile cu zăpadă carbonică. Angajatul sări în picioare şi alergă să deschidă grilajul. Se retrase urlând de durere: cheia era fierbinte. Malko trebui să folosească o mănuşă de piele pentru a descuia. Împreună cu angajatul şi Charmeela ieşi în momentul în care două maşini de pompieri sosiră la benzinărie.

Tuşind, asistară la stingerea rapidă a focului. Malko îşi puse discret Coltul la centură. Unul dintre poliţişti se apropie şi îl întrebă ce se întâmplase. El povesti că tocmai făceau plinul maşinii când au fost atacaţi de o bandă de huligani. Incident extrem de obişnuit la Johannesburg, pe care nici unul dintre atacatori nu l-ar fi dezminţit.

— O să vă ducem la sediul poliţiei, John Vorster Square, le spuse un poliţist. Acolo veţi găsi o maşină şi puteţi să daţi declaraţii.

Din Jetta nu mai rămăseseră decât bucăţi de tablă afumate.

*

* *

Era două dimineaţa când Malko şi Charmeela Bambayi sosiră la *Sandton Sun,* într-un taxi. Au trebuit să trezească un colonel de la NIS pentru a scăpa de orice probleme. Malko era atât de obosit, încât atunci când Charmeela apăru în bustul gol, aceasta nu îi trezi nici o secundă interesul. Tânăra negresă nu se sinchisi câtuşi de puţin. Căzură amândoi ca loviţi în pat.

Din ordinul NIS, doi ofiţeri de poliţie asigurau garda în holul de la *Sandton Sun,* pentru a preîntâmpina orice surpriză neplăcută.

*

* *

Fordul lui Kevin Wood era urmat de un BMW în care se găseau patru membri NIS. Unul mai musculos decât altul.

— Avem întâlnire chiar cu Nelson Mandela. Le spuse americanul lui Malko şi Charmeelei, în faţa intrării din *Sandton Sun.* N-a fost uşor, a trebuit să intervin pe lângă Frederik De Klerk personal; el l-a sunat pe Mandela pentru a-l asigura că vizita voastră este de cea mai mare importanţă.

— Mandela ştie de ce vrem să-l vedem?

— Nu.

Charmeela se instala pe locul din spate, în Ford, reprimându-şi un fior. Nu-i trecuseră încă emoţiile din seara trecută.

După o mică ezitare, Malko decise să o urmeze. Avea nevoie de un martor iar Kevin Wood se opunea să-l închidă pe Thabo Maleka, fiindcă le putea fi încă de folos.

Cele două maşini coborâră spre Johannesburg pe M1. Era un soare arămiu şi, ca de obicei şoferii conduceau repede, depăşind limitele de viteză. Intrând în Johannesburg, trecură pe lângă staţia de benzină incendiată. Zece minute mai târziu opriră în faţă la Shell House, OG aparţinând de ANC, o clădire cenuşie cu

douăzeci de etaje pe Plein Street. Câţiva militanţi „toy-toyaient” pe trotuar erau în extaz, în speranţa deşartă da a-şi vedea idolul. Nelson Mandela venea întotdeauna pun parcarea subterană. Gărzile opriră imediat grupul condus de Kevin Wood şi începu o discuţie lungă. Se opuneau intrării poliţiştilor NIS cu arme şi sud-africanii refuzau să le predea... După douăzeci de minute, Kevin Wood se enervă şi spuse pe un ton ameninţător:

— OK, lăsăm armele aici, dar dacă ni se întâmplă ceva o să aruncăm în aer nenorocita asta de clădire...

Înaintară prin mai multe filtre de securitate la fel ca cele dintr-o bancă. Uşa din faţă nu se deschidea decât dacă cea din spate era închisă. De cealaltă parte supravegheau gorile înarmate până în dinţi care le aruncau priviri ostile.

Fiind invitaţi de Nelson Mandela. Li se dădură ecusoane a căror culoare varia în funcţie de etaj. Trecură apoi de uşa magnetică pentru detectarea armelor. În fine, înconjuraţi de gorile, se înghesuiră într-un lift. Din greşeală acesta urcă la etajul 15. Clădirea era sinistră, colorată în verde şi neîngrijită. Dar deschizând uşa biroului de la etajul 10, aveai impresia că intri în altă lume.

O mochetă elegantă gri acoperea podeaua, erau tablouri agăţate pe pereţi, secretarele erau elegante şi amabile, existau canapele şi o lumină difuză. Aşteptară într-un mic hol, apoi o negresă foarte frumoasă cu o insignă cu Mandela pe pieptul generos îi căută pentru a-i conduce în biroul lui Mandela, la capătul culoarului, pe stânga.

Preşedintele ANC-ului îi primi călduros. Foarte mare, drept, cu părul ondulat, cu faţa puţin obosită, îmbrăcat într-un costum bine croit, nu părea să îşi arate cei şaptezeci şi cinci de ani. Ochii săi străluceau de inteligenţă. Kevin Wood îl prezentă pe Malko drept unul dintre cei mai buni şefi de misiune al CIA. Aruncă o privire surprinsă către Charmeela care părea foarte intimidată. Schimbară câteva cuvinte în xhosa şi apoi se aşeză.

— Cărui fapt datorez vizita voastră? îl întrebă apoi pe Kevin Wood, cu care se mai întâlnise căci, de la eliberarea sa în 1990, avusese contacte frecvente cu americanii, diplomaţi sau oameni de afaceri.

Vorbea perfect engleza. Pe scurt, şeful staţiei CIA explică motivul prezenţei lor: CIA descoperise un complot menit să îl asasineze pe Mandela şi voiau să elimine vinovaţii; Nelson Mandela avu un gest fatalist.

— Numai Dumnezeu mă mai protejează cu adevărat, spuse el cu un surâs obosit. Dar vă sunt recunoscător pentru atitudinea voastră. Am foarte mulţi duşmani, am auzit deja vorbindu-se de acest colonel Du Preez. Este un om disperat, deci periculos. Poliţia sud-africană mi-a promis să facă totul pentru a-l împiedica să-mi pricinuiască vreun rău. Dar cred că are în continuare mulţi prieteni…

Kevin Wood prinse ocazia din zbor.

— Dacă suntem aici nu este din cauza acestuia. Dar avem certitudinea că Du Preez are complici în interiorul ANC.

Nelson Mandela se arătă nemulţumit.

— În sânul ANC? Totul este posibil, l-aţi identificat?

— Da.

Charmeela părea că va face o criză…

— Cine sunt?

— Cel mai periculos se numeşte Joe Nkhomo.

De data aceasta preşedintele ANC se simţi jignit. După douăzeci şi şapte de ani de închisoare şi după ani de negocieri, era pregătit pentru tot. Privirea i se îndreptă scrutător spre Kevin Wood.

— Omul însărcinat cu securitatea mea? Am încredere totală în el! Aveţi dovezi?

Malko luă cuvântul.

— Am fost la Mmabatho, explică el.

— Ce aţi făcut acolo? întrebă cu vocea pierită Nelson Mandela.

Malko simţea că nu poate să îl păcălească pe preşedintele ANC. Acesta părea foarte sincer cu ei.

— O anchetă, preciza Malko. Pentru a încerca să descoperim autorii atentatului de la Ilovo.

— De ce la Mmabatho?

Malko evită să-l privească pe Kevin Wood înainte de a-i răspunde:

— Trebuia să întâlnesc un om în care domnul Wood încredere. Thabo Maleka. Ceea ce am şi făcut. Datorită intervenţiei lui am putut să vorbesc cu şoferul ce conducea maşina dumneavoastră în ziua atentatului, Knoss.

Kevin Wood era pietrificat…

Impasibil, Nelson Mandela întrebă:

— Ce v-a zis?

— Am avut certitudinea că cineva din serviciul dumneavoastră de securitate v-a trădat. Ori, în timpul întoarcerii mele la

Johannesburg, am fost şi eu victima unei tentative de asasinat. Nu pusă la cale de către Du Preez, ci de către oamenii lui Joe Nkhomo.

Starea de impasibilitate a lui Nelson Mandela continuă.

— Cum puteţi fi sigur? Vocea sa era la fel de pierită.

— Datorită mărturiei tinerei femei care se află aici şi care a călătorit cu mine. Ea îi cunoaşte personal pe asasini.

Charmeela Bambayi ridică ochii, dorindu-şi vizibil să fie în altă parte. Malko tăcu, după ce îşi epuiza toate cartuşele. Îşi asumase un risc calculat povestindu-i aceste lucruri lui Nelson Mandela şi implicându-l pe Thabo Maleka. Dar pentru ca preşedintele ANC să creadă, trebuia să fie foarte „clar”.

Nelson Mandela îl privi pe Malko.

— Mi-aţi vorbit de şoferul meu. Ce v-a spus?

— Că doar personalul de securitate era la curent cu deplasarea dumneavoastră. Mai târziu, domnişoara Bambayi a aflat de aceste confidenţe. El a fost interogat şi ameninţat de Joe Nkhomo.

Charmeela interveni cu o voce vibrând de indignare şi de frică, uitându-se tot timpul în jur. Nelson Mandela o ascultă, apoi o opri cu un gest al mâinii.

Kevin Wood îi veni apoi în ajutor.

— Ancheta noastră a început după atentatul de la Novo. Cred că datorită intervenţiei noastre asasinul şi-a ratat ţinta. Nu v-aţi întrebat cum au fost preveniţi atentatorii?

Nelson Mandela dădu din cap.

— Da. Bineînţeles. Joe mi-a explicat că poliţia a interceptat convorbirile telefonice şi le-a transmis acestui colonel trădător.

— Este fals, spuse Kevin Wood.

Tăcerea care urmă era foarte apăsătoare. Ea fu întreruptă chiar de Nelson Mandela.

— O să îl chem pe Joe, spuse el calm. Ca să puteţi repeta în prezenţa sa aceste acuzaţii. Avem de-a face cu o problemă foarte gravă.

Se ridică, merse la biroul său şi formă un număr interior. Rosti câteva cuvinte în xhosa.

— Soseşte, spuse el, închizând telefonul.

*

* *

În ciuda stăpânirii de sine, Joe Nkhomo nu îşi putu ascunde neplăcerea atunci când dădu cu ochii de Charmeela. Lui Malko îi

era frig în spate. În mijlocul camerei, sfrijit, dar foarte drept, şeful securităţii ţinea ochii ridicaţi. În timp ce Nelson Mandela îl interoga. După ce acesta termină. Îi spuse:

— Joe, răspunde în engleză.

Joe Nkhomo vorbea foarte bine limba engleză, dar cu un accent african foarte pronunţat. Pledoaria sa fu scurtă.

— Nu este decât o ţesătură de minciuni, spuse el. Femeia asta a interpretat greşit tot ce i-a spus şoferul. Bineînţeles, sunt mereu la curent cu deplasările făcute de preşedinte, dar este o infamie să mă bănuiţi pe mine. L-am supus unui interogatoriu pe Knoss după ce am aflat că a stat de vorbă cu un alb. Nu pot să am încredere. Ştim că se pune la cale un complot pentru asasinarea dumneavoastră. Ştim că „A Treia Forţă" se află în spatele acestei tentative de asasinat şi nu colonelul Du Preez.

Îşi înălţă capul către preşedintele ANC şi adăugă:

— Este adevărat că există în interiorul Mişcării, elemente asupra cărora mă îndoiesc, dar nu pot să le dezvălui numele aici. Oameni care au legături cu cei mai mari duşmani ai dumneavoastră…

Malko îl privi pe şeful securităţii: îşi juca rolul de om jignit foarte bine. Nici prea mult. Nici prea puţin. Nu acuzase şoferul, nu era furios pe Charmeela, ascunsă într-un colţ… îşi privi ceasul şi întrebă umil:

— Pot să mă retrag? Am foarte mult de lucru…

Nelson Mandela făcu un gest prin care îşi exprima acordul. Joe Nkhomo ieşi fără să arunce o privire către cei doi albi şi către Charmeela. Preşedintele ANC schiţă un surâs către vizitatorii săi…

— Cred că bănuielile voastre asupra lui Joe Nkhomo nu sunt justificate, concluziona el, dar vă sunt recunoscător pentru că m-aţi avertizat. Cât despre tentativa de asasinat a cărui victimă a fost domnul Linge, o să ordon o anchetă şi o să vă ţin la curent. Există multe persoane care nu pot fi controlate în cadrul structurilor noastre. Dacă este cazul vor fi pedepsite.

— Sper că domnişoara Bambayi nu va fi tulburată de rolul său.

Preşedintele ANC se arătă sincer surprins.

— Bineînţeles că nu! Şi-a făcut datoria de militantă, chiar dacă s-a înşelat.

Se ridică, punând capăt întrevederii. Politicos, îşi conduse musafirii. Charmeela Bambayi era ameţită, iar faţa lui Kevin Wood semăna mai mult ca niciodată cu o mască de piele. De-

abia în Ford americanul scoase un suspin de dezamăgire.

— Vom face tot ce se poate… dar suntem legaţi de mâini şi de picioare…

— L-am denigrat pe Thabo Maleka degeaba, remarcă Malko.

— Era imposibil să nu fi vorbit, recunoscu americanul.

— Credeţi că Nelson Mandela nu crede în vina lui Joe Nkhomo?

Kevin se întoarse către el.

— Sincer nu ştiu nimic. Probabil că se simte încolţit, dar suntem în Africa. Aceste probleme nu se rezolvă în faţa albilor. Poate că ne-a crezut, dar se gândeşte că Joe Nkhomo nu va îndrăzni să mai acţioneze.

Merseră către Sauer Street, spre nord, apoi o luară pe M1, în direcţia *Sandton.* Charmeela, aşezată în spate, se aplecă către Malko.

— Puteţi să opriţi la următorul semafor?

Kevin Wood se supuse. Tânăra femeie cobora din maşină. Malko o urmă.

— Unde mergeţi? o întrebă el. Ea îi aruncă o privire dezamăgită.

— Ce aţi fi putut face?

— Nu credeam că Nelson Mandela se va îndoi de spusele noastre, zise Malko.

Charmeela scoase un zgomot şi îi spuse cu o voce tulburată:

— Nu regret că am depus mărturie. Am făcut-o pentru Mandela. Nu pentru voi. Este un om formidabil. Dar…

— Dar ce?

— O să mă facă să plătesc foarte scump, spuse ea cu o voce groasă.

— Mandela vă va proteja.

— Sper, spuse ea.

Se îndepărtă cu paşi repezi, fără să se întoarcă.

*

* *

Kevin Wood şi Malko erau măcinaţi de gânduri sumbre într-un separeu din *La Perla.* Erau în faţa unui zid de beton. Colonelul Du Preez fugea tot timpul, iar din punctul de vedere al ANC, era închis. Nelson Mandela ar fi trebuit să îşi amintească faptul că mulţi oameni de stat au fost asasinaţi cu ajutorul celor responsabili cu securitatea lor. Ca Indira Gandhi sau Anouar El Sadat…

Kevin Wood îşi întrerupse gândurile.

— Du Preez va reveni. Este evident. Iar noi nu putem să jucăm rolul de baby-sitter la infinit. Sunt obligat să spun adevărul la Langley şi să mă spăl pe mâini de aceste probleme.

Telefonul său mobil sună şi îl duse la ureche. Malko auzi vag o voce furioasă de bărbat. Kevin Wood ascultă un timp mai îndelungat, încercă să scoată câteva interjecţii apoi întrerupse convorbirea.

— Era Thabo Maleka. A fost chemat de Nelson Mandela şi somat să renunţe la funcţia de vicepreşedinte al ANC.

— De ce?

— Joe Nkhomo a reuşit să îl convingă pe preşedinte că toată această afacere a fost aranjată de CIA, cu complicitatea lui Maleka, pentru a-l discredita pe el, care este mai de stânga şi mai legat de „camarazi”. Maleka este obligat să renunţe la toate funcţiile sale politice. După formarea guvernului de tranziţie, el va fi numit ambasador la Londra!

Un înger venise şi fugi repede, scârbit de atâta duplicitate…

— Era furios, comentă Kevin Wood, el care îşi dorea atâta să fie ministru! Puţin îmi pasă de decepţia lui, dar am pierdut un excelent agent de penetrare, care ne-a costat deja câteva sute de mii de dolari. Şi tocmai când începea să devină cu adevărat util…

— Sunt dezolat.

Americanul ridică din umeri.

— Aţi făcut tot ce aţi putut.

Îşi turnară vin în pahare terminând sticla. O imensă tristeţe i se întrezărea în ochii săi albaştri.

— Ce facem?

Şeful staţiei CIA îşi scutură încet capul înainte de a-şi aprinde un Lucky Strike.

— Nimic. Ne oprim. Doar dacă cineva dintre noi nu-l va aduce pe Hennie Du Preez pe un platou de argint… N-are rost. O să îmi scriu raportul astăzi. Vă sfătuiesc să rămâneţi în această ţară cât mai puţin posibil. Nu mai pot să vă protejez. Nu m-aţi dezamăgit, dar misiunea era imposibilă. Am rămas totuşi cu satisfacţia morală să fi descoperit alianţa nefirească dintre Du Preez şi Nkhomo. Mi-aţi spus că nu interesează pe nimeni. Dar în ziua în care capul lui Mandela va cădea, se va găsi raportul meu şi cineva de la Langley va observa că am avut dreptate.

Era amărât. I se accentua rictusul şi concluziona:

— Sau mai bine, ceea ce este mai probabil, nu o să-l citească

nimeni. În seara aceasta o să mă îmbăt praştie şi vă sfătuiesc şi pe dumneavoastră să faceţi la fel.

*

* *

— Ticălosul ăsta de Maleka m-a lăsat baltă, nu a vrut să vorbească cu mine; mi-a luat toate bijuteriile pe care mi le-a dat.

Charmeela nu mai reuşi să vorbească. Malko nu putu să scoată nici un cuvânt. Telefonul sună de îndată ce se întorsese la hotel. Tânăra negresă era distrusă. Îşi reluă planşetele.

— Cincisprezece ani de când mă culc cu porcul ăsta! Şi când pun mâna pe jackpot, voi aruncaţi totul în aer…

Suntem departe de scena de amor de la Mmabatho.

— Probabil că e numai o criză.

— *My foot*! strigă Charmeela. Îl cunosc. Este laş şi a pierdut totul din cauza mea: mă urăşte. Din cauza voastră.

Închise brusc.

Malko încercă să formeze din nou numărul ei. Dar suna ocupat.

Timp de trei ore, bântuit de gânduri negre merse la expoziţia cu vânzare pentru a admira creaţiile în fier forjat ale lui Claude Dalie, fotolii minunate în oţel de tun. Apoi, după şase ore, formă din nou numărul Charmeelei Bambayi. Suna tot ocupat. Încercă de câteva ori fără succes. Nu putea să suporte gândul că o lăsa pe tânăra femeie fără ajutor.

Îşi puse Coltul la centură şi, încadrat de cele două gărzi de corp, plecă în noul Jetta pe care îl luase. Cele două maşini se îndreptară spre Joburg. Douăzeci de minute mai târziu, sosi la Charmeela. Cobora din maşină şi fu urmat de îngerii săi păzitori.

— Am o vizită de făcut. Aşteptaţi-mă…

Locotenentul din poliţia sud-africană clătină din cap.

— *Sir*, ordinele sunt să nu vă lăsăm nici o secundă. Îmi pare rău.

Simulând la fel de prost ca armele lor, îl înconjurară pe Malko. Doi negri încercară să le taie calea în faţa liftului. Când scoaseră armele, aceştia nu mai insistară. Cei doi poliţişti nu îl urmară mai departe. Locotenentul se întoarse către Malko.

— *Sir*, este o nebunie. Avem ordin să nu intrăm niciodată într-o clădire fără să avem acoperire din exterior…

— Ei bine, atunci nu mă urmaţi! le sugeră Malko.

Se opriră la etajul optsprezece. Palierul era întunecat iar lumina de rezervă nu mergea. La întâmplare, Malko bătu la o uşă

în spatele căreia se auzeau zgomote. Un negru cu bustul gol deschise şi rămase mut în faţa celor trei albi. Încercă să închidă uşa. O scurtă conversaţie în africană avu loc şi locotenentul spuse:

— Este la capătul culoarului…

Înainte chiar de a pleca, Malko îşi simţi stomacul strâns. Mirosul fad de sânge îi înţepă nările. Ultima uşă era întredeschisă. Îşi scoase Coltul şi o împinse cu piciorul. Nimic, întuneric. Unul dintre poliţişti aprinse lumina.

Charmeela Bambayi era întinsă pe podea într-o baltă de sânge. O tijă de fier îi fusese înfiptă în cap şi i-l străpungea dintr-o ureche în alta. După trăsăturile terifiate în faţa morţii părea încă vie.

Capitolul XVI

Cu ochii aţintiţi pe şoseaua asfaltată M1, Malko încerca să nu se gândească la cauza morţii Charmeelei.

Sigur că nu va fi pedepsit după ce Thabo Maleka fusese eliminat din viaţa politică. Joe Nkhomo nu pierduse timpul trimiţând un mesaj direct către CIA. Trebuie să fi fost sigur de încrederea lui Nelson Mandela pentru a fi părtaş la această moarte oribilă, care a fost în mod sigur comandată de undeva de sus. La Joburg era uşor să omori pe cineva pentru câteva sute de ranzi. Mai ales în situaţia sa...

Malko avea lacrimi în ochi. Lacrimi de frustrare şi furie. Se consuma în sinea lui... Trebuia să o uite pe Charmeela de Johannesburg. Ori, a se răzbuna pe Joe Nkhomo era imposibil. Acest sentiment de neputinţă şi nedreptate era de nesuportat. Se consuma şi atunci când îi dădea cheia de la maşină valetului de la *Sandton Sun.*

Îngerii săi păzitori îşi luară locul în hol. Abia când ajunse în camera sa Malko îl chemă pe şeful staţiei CIA la el. Americanul ascultă în linişte vorbele sale apoi spuse:

— Joe Nkhomo este încă mai puternic decât aş fi crezut. Am vorbit îndelung la Langley, sunt isterici. Suntem bătuţi, la fel ca ONU în Iugoslavia.

— Deci şi voi v-aţi aliat politicii struţului...

Americanul avu un râs amar.

— Un struţ lucid. Trebuie să îi mulţumim lui Dumnezeu pentru că Du Preez nu a reuşit în acţiunea sa. Dar este perseverent, motivat şi credincios. În ochii săi cedarea Africii de Sud către negri este mai mult decât o greşeală politică, este o blasfemie... Puteţi să îi oferiţi tot aurul din lume că nu se va schimba... plecaţi din ţara asta nenorocită înainte de a împărtăşi soarta Charmeelei.

Malko nu răspunse. Nu-i stătea în obicei să bată în retragere. Chiar dacă CIA, cei care îl angajaseră, i-o cereau...

— Mai stau patruzeci şi opt de ore, spuse el.

— Ce o să faceţi?

— Este o surpriză, a *very long shot,* cum spuneţi voi. Dar nu voi pleca înainte de a încerca.

— OK, acceptă şeful CIA după o tăcere lungă. Sper că nu o să

faceţi o prostie. N-aş vrea să vin la înmormântarea dumneavoastră.

*

* *

Patricia Piketh simţi un amestec de teamă şi plăcere văzându-l pe Malko intrând în biroul său. Ea se ridică înainte ca acesta să poată scoate un cuvânt.

— Este periculos să vii aici, şopti ea. Am ordin să nu mă întâlnesc cu tine. Aşteaptă-mă la intersecţia Arcadia cu Wessels. Într-un sfert de oră.

Când se întâlniră ea îi reproşa:

— Nu mi-ai mai dat nici un semn de viaţă, credeam că ai plecat din ţară fără să spui la revedere.

— Niciodată nu aş face aşa ceva, spuse Malko. Am avut multe probleme şi încă am nevoie de tine..

— Ca să fac ce?

— Trebuie să îl întâlnesc din nou pe Carl Van Haag. Ea îi aruncă o privire surprinsă.

— Dar ai numărul lui de telefon. Nu este acolo?

Malko surâse.

— Exact, dar nu ştiu dacă ar fi foarte fericit să mă revadă. Chiar sunt sigur că nu. Vreau să mă întâlnesc cu el din întâmplare, fără să fi fost prevenit. Poţi să îmi aranjezi această „întâmplare”?

— Să văd, spuse tânăra femeie căzând pe gânduri. Trebuie să mă interesez. Asta ar putea dura puţin...

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Sunt în pericol.

— Ştiu, spuse ea grav. NIS sunt foarte mândri de eforturile tale.

— Nu spune despre această rugăminte nimănui, îţi pui viaţa în pericol.

*

* *

Două zile de inactivitate! Malko nu îşi părăsi nici măcar camera din *Sandton Sun.* În primul rând, pentru a nu rata telefonul Patriciei Piketh şi apoi, pentru a evita riscurile inutile. Din clipă în clipă aştepta să audă vestea asasinatului lui Nelson Mandela. După Kevin Wood, NIS ştiau că ceva urmează să se întâmple fără să se poată opune. Într-o săptămână, preşedintele ANC îşi va relua turneul electoral în Natal, la Durban, între altele, oferindu-le duşmanilor săi minunate ocazii de a-l răpune.

Thabo Maleka nu-l mai căutase pe Kevin Wood la telefon. Era detaşat într-un nou birou, fără linie directă şi secretara sa era un om de-al lui Joe Nkhomo, care putea afla astfel totul despre viaţa sa intimă. Fusese scos din joc.

Era ora zece când sună telefonul. Malko auzi mai întâi mai multe voci. Apoi vorbi Patricia Piketh.

— Nu pot să vorbesc mult, spuse tânăra femeie. Cel pe care vreţi să-l întâlniţi va fi mâine la Cap. Şi va dejuna la hotelul *Mount Nelson.* Sunt curse de avion tot timpul spre Cap...

*

* *

Table Mountain era înconjurată de un halou albastru şi o mulţime de nori albi se îngrămădeau deasupra ca apa într-o piscină. După răceala betonului din Johannesburg, Cap, unde guvernul stătea şase luni din douăsprezece, semăna cu un mic târguşor. Briza mării de aici curăţa plăcut plămânii după aerul rarefiat din Johannesburg. Malko, amestecat printre tehnicului unui zbor de anduranţă al unui Airbus A 340 Air France, ce venea direct de la Paris via Johannesburg, merse să ia o maşină şi porni spre centru. Era miezul zilei. Negrul cu o cască de colonialist pe cap ce stătea la intrarea aleii înconjurată de palmieri de la *Mount Nelson,* salută impecabil la trecerea sa. Malko regăsi cu plăcere holul celui mai vechi hotel din Africa de Sud. O atmosferă de pâslă, de mobile vechi bine păstrate, de domni cu aer obosit care îşi citesc ziarul, înfundaţi în fotolii adânci. Aici era încă sfârşitul secolului XIX...

Aruncă repede o privire de ansamblu şi se duse în restaurant. Doar o duzină de mese erau ocupate. Îl reperă rapid pe Carl Van Haag în compania unui necunoscut.

Lui Malko nu îi era foame. Se instala într-un fotoliu în grădina de iarnă, punct strategic de unde putea urmări restaurantul... Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Carl Van Haag apăru alături de un necunoscut, rubicond şi vesel. Malko se ridică şi veni în întâmpinarea sa. Surâzând, dar cu pulsul crescut la o sută douăzeci... Carl Van Haag stătu câteva secunde să se dezmeticească, apoi faţa i se înroşi şi Malko crezu că o să explodeze. Ar fi trecut probabil fără a se trăda că l-a recunoscut, dacă Malko nu i-ar fi tăiat calea.

— Carl, ce surpriză plăcută!

Sud-africanul nu avu cum să refuze mâna întinsă. Din vârful buzelor îl prezentă pe Malko prietenului său. Acesta se scuză

imediat.

— Sunt un pic presat, îi spuse lui Carl Van Haag, vă las. Atunci, peste cincisprezece zile.

Se îndepărtă rapid. Carl Van Haag, cu o voce plină de furie, îl apostrofă imediat pe Malko:

— Ce faceţi aici?

Malko nu clipi.

— Vreau să vă vorbesc, spuse el, ştiam că dejunaţi aici şi am venit de la Joburg.

— Cine v-a spus?

— Nu contează. Trebuie să vă vorbesc. Vreţi să veniţi la bar?

Căldura primelor lor întâlniri lăsă locul unei animozităţi palpabile. Malko nu încerca să se prefacă.

— Ştiu că mă învinuiţi, spuse el, dar nu am făcut nimic rău! E doar munca mea.

— Murdară muncă, comentă Carl Van Haag.

Cu toate acestea, îl urmă pe Malko până la bar şi acceptă o bere în faţa unei veioze de acaju închis.

— Vă ascult, spuse el, dar fiţi scurt.

— L-am văzut pe Hennie Du Preez, spuse Malko şi întrevederea noastră nu s-a terminat bine. Rămâne pe poziţia sa.

— Acestea sunt poziţiile noastre, sublinie sud-africanul.

— Chiar dacă era vorba de a asmuţi zuluşii împotriva ANC. Era normal, comentă Malko. Nici mie nu-mi place ANC mai mult decât vouă. Dar nu e vorba despre asta. Ştiaţi că Du Preez vrea să îl asasineze pe Mandela? ...

Carl Van Haag tăcu câteva secunde, apoi îşi aprinse un Lucky Strike, suflă fumul şi spuse:

— Nu, nu ştiam. Dacă este adevărat...

— Este adevărat, confirmă Malko. Dacă nu aş fi intervenit, acest atentat s-ar fi comis deja.

Îi prezentă pe scurt interlocutorului său cele două tentative, în tăcerea de plumb ce urmă, Carl Van Haag se mulţumi să spună:

— Bine, vă cred... Şi atunci? Mandela şi ANC sunt duşmanii noştri de moarte. După ei vin comuniştii.

Malko clătină din cap.

— Cari, sunteţi orb! Aliaţii lui Hennie Du Preez sunt oameni mai de stânga decât ANC! Sunt cei care au creat sloganul: *One settler, one bullet.* Credeţi că dacă vor ajuta la eliminarea lui Mandela vor ţine cont de ceea ce vor găsi în locul lui? Sloganul acestuia este omul şi votul.

— Cum adică? întrebă sud-africanul.

— Moartea lui Mandela ar declanşa un haos în toată ţara. Revolte rasiale cum nu v-aţi putea imagina. Întreaga lume îi va învinui pe albii din această ţară de această moarte. Nimeni nu va fi acolo pentru a vă apăra… Aveţi o imagine deplorabilă. Amintiţi-vă de trei membri ai AWB asasinaţi în circumstanţe tragice la Bophuthatswana, de poliţişti negri. Răniţii au fost terminaţi. Aceste imagini au făcut înconjurul lumii. Opinia publică americană, atât de promptă altădată, nu a spus nimic. Sunteţi deja ciumaţi. După moartea lui Mandela veţi deveni drojdia pământului. Nimeni nu vă va veni în ajutor. Şi mai există şi radicalii şi extremiştii din ANC care vor prelua puterea şi se vor răzbuna într-un mod teribil.

Carl Van Haag îl asculta pe Malko şi se înroşea văzând cu ochii. Brusc bătu cu palma în masă, lucru ce-l deranja pe barman de la siesta sa. Malko văzu o lumină sclipind în ochii lui cenuşii. Îşi pierduse cu totul sângele rece.

— Dispunem de arme nucleare tactice! Obuze de calibrul 203 fabricate aici în cel mai mare secret. Frederik De Klerk pretinde că le-a distrus, este fals. Se află sub controlul unor oameni siguri, ofiţeri africani. Se aplecă peste masă şi spuse:

— Dacă ceea ce spuneţi se va produce îi vom calma pe keffiri foarte repede. Imaginaţi-vă impactul unui asemenea proiectil asupra unui oraş port. L-ar distruge ca pe şobolani.

Malko îi căută privirea, contrariat.

— Cari, spuse el, îţi imaginezi impactul mondial? Din momentul în care îl asasinaţi pe Mandela îi veţi întoarce pe negri împotriva voastră. E o nebunie.

Carl Van Haag îi aruncă o privire furioasă.

— Sunteţi naivi. Evreii au dovedit de douăzeci şi cinci de ani că nu contează decât pe ei înşişi. Dacă din punct de vedere militar sunteţi foarte puternici vă puteţi baza pe rezoluţiile ONU. Pentru a face confeti! Câte rezoluţii ONU au vizat Teritoriile Ocupate în ultimii douăzeci şi cinci de ani. Câte rezoluţii au ordonat turcilor să evacueze Ciprul?

El nu se mai controla, tremurând de furie.

— Cine va veni să ne caute aici? continuă el. Americanii? Englezii? Ruşii? Nimeni nu va interveni. Vor protesta prin mass-media, vor vota rezoluţii şi asta e tot. Priviţi-i pe sârbi cum se răzvrătesc contra ONU! Adevărul este că nimeni nu vrea să se lupte. Nici în Europa, nici în Orientul Mijlociu şi cu atât mai puţin

în Africa. Nu Zairul vă va face războiul! adăugă el ironic.

Malko asculta. În furia sa, Carl Van Haag îi dăduse piesa din puzzle care îi lipsea. Planul colonelului Hennie Du Preez nu era nebunesc. Eliminarea lui Nelson Mandela nu era decât primul pas. Armele nucleare tactice ar fi făcut restul… *Broederbund* nu-şi spusese ultimul cuvânt, tot ce se întâmplase până în acest moment nu era decât o simulare pentru a amuza galeria. Moartea lui Nelson Mandela, în această viziune, nu era decât detonarea, ce ar fi permis distrugerea negrilor într-o baie de sânge nucleară. O primă distrugere.

Carl Van Haag, calmat, aruncă spre Malko o privire pătrunzătoare.

— N-ar fi trebuit să vă spun niciodată asta, spuse el.

— Prea puţin contează, presupun că mulţi oameni sunt la curent. Cari, ştiu că ai greşit. Încearcă să îl convingi pe Hennie Du Preez. Nu face decât să aducă apocalipsa în ţara voastră.

Sud-africanul clătină din cap cu un calm dispreţuitor.

— Malko, nu ai înţeles nimic! Însuşi Papa i-a cerut lui Hennie Du Preez să renunţe iar acesta i-a spus: „Sfinte Părinte, rugaţi-vă pentru mine şi vedeţi-vă de treburile dumneavoastră”.

Carl Van Haag se ridică brusc şi înconjură masa.

— Lasă-mă să-ţi spun un lucru. Nimic nu-l va opri pe Hennie Du Preez. Aceşti keffiri blestemaţi care colaborează cu el nu au înţeles nimic. Când îşi vor da seama, va fi prea târziu. Nu luptă cu AK 47 împotriva obuzelor nucleare. A renunţat la tot pentru această misiune. Chiar şi la femeia sa care îl adoră şi la animalele sale.

Cruciadele apartheidului se gândea Malko. Carl Van Haag îi aruncă o ultimă privire.

— Nu mai căutaţi niciodată să mă vedeţi, părăsiţi această ţară cât mai repede, dacă nu… plecă de la bar în cea mai mare grabă.

Capitolul XVII

Kevin Wood asculta recitalul lui Malko iar cu ochii săi albaştri, ce clipeau nervos, o urmărea discret pe Lucky, în incinta imensei ambasade. Aveau impresia că se află pe o altă planetă, foarte departe de problemele Africii de Sud. Nici un zgomot nu pătrundea de afară prin zidurile întărite şi geamurile securizate.

— Ceea ce v-a spus Carl Van Haag este verosimil şi nu mă miră deloc, spuse americanul. Armcorp, fabrica oficială de armament din ţară, a continuat ani la rând să pună la punct armele nucleare şi asta cu ajutorul Franţei, al Marii Britanii şi al Germaniei. Chiar israelienii le-au livrat componentele din care să fabrice o versiune îmbunătăţită a rachetei lor cu carburant solid, Jericho II, rebotezată ulterior RSA 3. Aceasta poartă pe distanţe de câteva sute de kilometri o încărcătură de optsprezece kilotone, adică echivalentul a optsprezece mii de tone de TOT. În 1991, Frederik De Klerk a declarat în mod solemn că Africa de Sud a construit şase focoase nucleare, dar care au fost distruse.

— Nu a vorbit de obuzele nucleare?

— Nu. Dar am reuşit. Să obţin un raport secret, de la un cercetător care lucrează pentru Denel, o filială a Armcorp. Din care reiese că au existat câteva obuze nucleare de calibrul 203. Dar este un subiect care nu a putut niciodată să fie abordat în mod public.

— Şi unde se găseau aceste obuze?

— Nimeni nu ştie nimic despre asta. Probabil că se află într-un regiment de artilerie sau în vreun antrepozit militar secret. Înalta ierarhie militară rămâne în totalitate opacă, chiar şi pentru preşedintele De Klerk.

— Dar 203 este un calibru specific rusesc, remarcă Malko.

— Exact.

— Armatele angoleze şi mozambicane aveau?

— Sigur că da.

Umbra lui Mark Littlefield traversa biroul. Dacă sud-africanii ar fi avut nevoie de tunuri de 203, în mod sigur ar fi trebuit să se adreseze unuia ca el.

— Prin NIS aţi putea afla dacă Africa de Sud a importat asemenea tunuri? întrebă Malko.

— Am să încerc.

— Cu cercetătorul care v-a dat aceste informaţii cum rămâne?

— Am adresa lui. Ţin minte că locuia pe strada Rigel, foarte aproape de Denel, în suburbia de la sud de Pretoria.

*

* *

Strada Rigel.

O suburbie albă, rezidenţială şi înstărită. Malko era atent la numerele imobilelor. Dirk Maker, cercetătorul, informatorul CIA, locuia la numărul 352. Era unul dintre părinţii industriei nucleare sud-africane, un om mai degrabă liberal. Căsătorit, cu trei copii.

Malko încetini. Înaintea lui, strada era blocată de două maşini de poliţie, cu girofarul pornit. Simţi pulsul cum îi creşte. Datorită meseriei lui nu prea credea în coincidenţe. Parcă maşina. Maşinile erau oprite în faţă, la numărul 352, o vilă mare şi albă. Traversă şi zări imediat o prelată verde care ascundea un trup întins pe trotuar. Alături, în picioare, o femeie blondă plângea în hohote. Se apropie şi întrebă un poliţist.

— Ce se întâmplă?

Poliţistul sud-african îi aruncă o privire dezgustată.

— Încă o crimă! Doi bărbaţi îl aşteptau pe domnul Maker să iasă din casă. L-au tras mai multe gloanţe în cap. A murit pe loc. Probabil că au avut pistoale cu amortizor, pentru că soţia lui, care era înăuntru, nu a auzit nimic. Pe noi ne-au anunţat trecătorii. Îl cunoşteaţi?

— Nu chiar, spuse Malko şi îl salută luându-şi rămas bun.

*

* *

— Carl Van Haag cred că face parte din echipa lui Du Preez. Anunţă Kevin Wood chiar în momentul în care Malko intră în biroul său, venind de pe strada Rigel.

— Sunteţi la curent cu ce s-a întâmplat cu Dirk Maker?

— Da, tocmai au anunţat la Radio Freedom. Dar asta nu e tot. În dimineaţa asta a mai avut loc încă o crimă. În condiţii identice. La Bapfontein. Un individ, pe nume Simon Barber.

— Cine era?

— Alter-ego-ul lui Dirk Maker. Lucrau împreună la proiectul de miniaturizare a proiectilelor nucleare, dar erau în şomaj de mai multe luni, din cauza sistării programului. După toate astea am învăţat o mulţime de lucruri. Mai întâi, oamenii ăia ameninţaseră deja în repetate rânduri că vor dezvălui tot ce ştiau dacă nu continuam să le plătim salariile integral. Deci, cred că ar fi fost

încântaţi să vorbească cu dumneavoastră.

— Carl Van Haag ar fi trebuit să îşi dea seama că a comis o mare imprudenţă, finaliza Malko. El a vorbit despre astea cu Du Preez.

— În mod sigur. În orice caz, de acum nu vor mai vorbi deloc. Dar „A Treia Forţă" este încă mult mai violentă. NIS a lansat zvonul că lovitură a fost dată de israelieni, de teama indiscreţilor. Insistă asupra faptului că cei doi au fost doborâţi cu arme de calibru mic, la care aveau montate amortizoare. Metoda Mossad. Sunt cu adevărat vicioşi.

— Mai bine nu aş fi vorbit la Cap, spuse Malko. Cei doi ar fi fost încă în viaţă.

Şeful biroului CIA îi aruncă o privire compătimitoare.

— Aţi făcut tot ce a fost nevoie. Şi chiar mai mult. Acum, săriţi în primul avion. Eu, eu o să adun într-un frumos raport tot ceea ce am aflat, o să îl expediez la Langley şi o să deschid umbrela cea mare.

Malko nu auzea decât pe jumătate ce-i spunea, gândindu-se mereu la o frază a lui Carl Van Haag.

— Aveţi cumva fosta adresă a lui Hennie Du Preez? întrebă el.

Americanul îi aruncă o privire surprinsă.

— Sigur că da. Dar el nu mai e acolo de multă vreme. Are o proprietate puţin înainte de Brits. De ce?

— Este căsătorit, spuse Malko, iar Van Haag a pomenit de soţia lui. Este singura pistă pe care nu am explorat-o încă. Mergând până acolo poate descoperim un fir pe care să mergem.

— Atenţie să nu se meargă pe un teren minat, avertiză Kevin Wood. Vă dau totuşi adresa.

Transvaal-ul începea la ieşirea dinspre vest din Pretoria. R514 şerpuia prin mijlocul câmpurilor de porumb care se întindeau până la marginea pădurii şi de-a lungul satelor curate caracteristice zonei în care se întindeau. Malko se opri înainte de Brits, la un service auto pentru a întreba de proprietatea lui Du Preez.

Patronul service-ului, un african masiv şi foarte aspru, i-o arătă, uitându-se surprins la el şi precizând:

— Nu mai e nimeni! Proprietatea este acum de vânzare. Trei kilometri mai departe Malko zări o barieră albă la capătul unei alei ce ducea până la o casă plată în stil olandez, înconjurată de câmpuri pe care păşteau vaci şi cai. Casa cu storurile trase nu prezenta vreun semn că ar fi locuită. Termină turul şi sună. Un

negru cu faţa turtită ieşi într-un târziu dintr-un şopron din apropiere.

— Asta este casa lui Hennie Du Preez? întrebă Malko.

— Da, şefu'.

— Se pare că este de vânzare?

După expresia feţei negrul nu înţelegea nimic.

— Nu ştiu. Nu mâi este nimeni, eu am rămas pe aici ca să am grijă de animale.

— Caii şi vacile?

— Nu, celelalte. Cele sălbatice.

— Pot să le văd?

Negrul dădu din cap, încuviinţând.

— Pe aici, domnule.

Trecură dincolo de un ţarc împrejmuit cu grilaj care înconjura mai multe boxe şi cuşti. Malko numără trei lei care arătau să sufere de neurastenie.

— Şi casa? întrebă Malko. O putem vedea?

— Este închisă, spuse negrul.

Văzând două hârtii de 20 de ranz. El găsi ca prin minune cheia şi deschise uşa unei săli imense unde se simţea mirosul de umezeală şi lipsa aerului proaspăt. Un şemineu frumos, piei de zebră, trofee de vânătoare, canapele de piele şi nişte fotolii confortabile alături de o comodă mare pe care se aflau mai multe fotografii înrămate.

Malko se apropie şi descoperi imediat ceea ce îl interesa să vadă. Una dintre fotografii reprezenta un cuplu. Bărbatul era Hennie Du Preez, iar femeia, o brunetă cu umerii laţi şi cu părul scurt. Avea gura mare şi ochi mari albaştri. Malko arătă fotografia negrului.

— Domnul şi doamna?

— Da.

Se vedea pe el că se grăbeşte să iasă, iar Malko îi curmă supliciul. Negrul încuie de două ori. Era mort de frică.

Malko privi în jurul lui la tot ce a renunţat Hennie Du Preez pentru cruciada sa. Un mic râu, pădurea şi o casă superbă. Liniştit din nou, negrul arboră un aer plictisit.

— Doamna mai vine din când în când, spuse el. Nu ar fi deloc mulţumită să ştie că aţi intrat aici…

— E mult de când a venit ultima dată?

— Nu. Duminică, a fost la biserică şi m-a luat şi pe mine. Mi-a spus că revine peste o săptămână.

— Dar de ce vine, ce are de făcut? Mai locuieşte aici? Negrul dădu repede din cap.

— Nu. Nu. Vine să îşi vadă animalele. Doamna iubeşte mult animalele. Acolo, este plecată la un *game park* pentru a vedea şi altele.

Pulsul lui Malko crescu precum mercurul încălzit la flacără.

— Ştiţi unde?

— Nu.

Existau zeci de *game park*-uri în Africa de Sud. Şi, pe deasupra, doamna Du Preez nici nu îşi folosea poate numele real.

*

* *

O furtună violentă izbucni mai sus de Pretoria iar Malko trebui să încetinească până la douăzeci de kilometri la oră. Numai cât a alergat din parcare şi până la intrarea în Ambasada americană şi era deja ud leoarcă. În biroul lui Kevin Wood, el trebui să îşi dea jos vesta pentru că din ea curgea apă. Americanul se uită chiorâş la el.

— Aţi găsit?

— Da.

— Ei bine. Uite că am răspunsul la întrebarea dumneavoastră. Armata sud-africană a răscumpărat din Angola o baterie de tunuri de 203. Asta se întâmpla acum doi ani. Ţineţi-vă bine: tranzacţia s-a făcut prin intermediul lui Mark Littlefield! Tunurile astea erau oficial destinate exerciţiilor.

— Şi unde sunt acum?

— Tot oficial, se ştie că au fost trimise la casat. Dar ultima dată când le-am văzut, erau în regimentul 4 artilerie, cantonat pe Transvaal. La marginea R53, între Potchefstroom şi Ventersdorp.

Ca din întâmplare, în zona cea mai dură din inima Africii.

Era ultima piesă a puzzle-ului în ceea ce privea moartea lui Mark Littlefield. Sud-africanii aveau excelente CG 155 şi nu aveau deloc nevoie de tunuri de 203, decât pentru un anume scop. Mark Littlefield cunoştea acest scop. Aşa cum spun germanii, a luat cina cu diavolul dar nu a mâncat din lingura potrivită. În fine, deţinea acum toate secretele importante ale celei de-a „Treia Forţe”.

— Acum, totul are o logică, sublinie Malko. Este vorba despre un complot global, în care asasinarea lui Nelson Mandela nu este decât prima scânteie. Un plan nebunesc, dar logic. Carl Van Haag are dreptate: nu vor fi intervenţii armate la nivel mondial,

dar ţara va fi expusă oprobriului umanităţii şi se va scufunda într-o anarhie totală iar Balcanii vor fi prima victimă.

— Vai, dar asta s-ar putea să meargă! Pe parcursul a treizeci sau patruzeci de ani, remarcă Kevin Wood. Negrii sunt astfel dezarmaţi pasiv.

— Noi nu vom putea face nimic împotriva celui de al doilea stadiu al acestui complot, concluziona Malko. Cred că şi Frederik De Klerk este fără putere. Dar fără detonator, complotul nu poate funcţiona.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Hennie Du Preez trebuie eliminat. Câte rezervaţii de animale sălbatice există în Africa de Sud?

Ochii lui Kevin Wood păreau acum mai rotunzi ca niciodată.

— Zeci. Pe lângă Lion Park, între Pretoria şi Joburg. Şi până la Kruger Park, care sunt de talia celor din Belgia... De ce?

Malko îi explică.

— Este doar un gând cu bătaie lungă, spuse Kevin Wood. Cu bătaie foarte lungă. Mai întâi că nu este sigur dacă soţia lui Hennie Du Preez se plimbă folosindu-şi propriul nume. Şi în plus, există zeci de parcuri, răspândite peste tot. Din Botswana şi până în Natal. În trecere prin Kruger, prin Sun City şi chiar la Cap. Şi cine mai ştie pe unde. Dar bine, să spunem că reuşeşti să urmăreşti o pistă. Să spunem că o găseşti, ce faci atunci?

— Nu m-am gândit încă până acolo, spuse Malko. Hennie Du Preez a construit o barieră de nepătruns în jurul său. Dar, dacă ne luăm după Carl Van Haag, el este încă îndrăgostit de soţia lui pe care a sacrificat-o pentru „cruciada" lui. Trebuie totuşi să ia legătură. Pe firul ăsta trebuie să mergem pentru a ajunge la el. Aminteşte-ţi de Pablo Escobar, şeful cartelului Medellin. Poliţia columbiană a reuşit să îl prindă pentru că el nu a putut să stea departe de fiii lui.

— Teoretic, aveţi dreptate, recunoscu americanul. Kim are o prietenă care are o agenţie de voiaj specializată în *game parks.* Încercaţi prin ea, este ceva mai sigur. Dar trebuie mers pe vârfuri.

El ridica deja telefonul pentru a-şi suna soţia.

Malko se gândea din nou la tija de oţel implântată în capul lui Charmeela. Hennie Du Preez nu era singura lui ţintă. Cu pistolul la centură avea un plus de siguranţă. În afara biroului din centrul ambasadei S.U.A. Se afla în pericol oriunde. În Africa de Sud. Trebuia să se mişte repede.

*

* *

Rikki Lazarus, amica lui Kim Wood, era o blondă superbă cu părul lung, cu nasul cârn şi un aer trist. Soţul său fusese ucis de nişte hoţi cu un an în urmă. Închişi în micul birou al agenţiei de turism din strada Jan Smuts, ea asculta cu atenţie cuvintele lui Malko.

— Nu va fi uşor, zise ea. Mai întâi, trebuie să găsesc în fiecare rezervaţie un om cunoscut.

— Da, asta se înţelege, sublinie Malko.

— Asta nu e tot. Noi credem că este singură, dar dacă nu este aşa, treaba devine practic imposibilă.

— Da.

— Oricum este imposibil de verificat fiecare rezervaţie. Sunt primiţi oameni pentru sejururi scurte. Iar altele, care sunt mai numeroase, oferă condiţii rudimentare. O să încerc mai întâi la cele mai bune. Cele unde sunt mai multe animale şi care sunt cel mai des frecventate de sud-africani. Trebuie să ne apucăm de treabă.

— Când îmi puteţi spune ceva? întrebă Malko. Rikki Lazarus ezită.

— Astăzi e linişte, mă apuc imediat de treabă, dar nu promit nimic. Staţi la *Sandton Sun?*

— Da.

— Trebuie să merg undeva diseară. Dacă vreţi, ne putem întâlni la un restaurant drăguţ să bem un pahar de vin. La *Turtle Creek.* Pe strada Wierda, la şapte.

*

* *

Malko îşi omora vremea pe terasa de la *Turtle Creek,* un restaurant în stilul lui *Sandton,* cu terase într-o grădină umbroasă şi cu aer curat.

*

* *

Se putea mânca acolo la orice oră. Rikki Lazarus coborî dintr-o Toyota şi pătrunse pe terasă. Vântul tăcea ca bluza ei fină de mătase să i se muleze pe sâni şi pe talie subliniindu-i formele. O văduvă frumoasă.

Se aşeză la masa lui Malko şi îl privi fericită.

— Cred că am găsit ceva! Am sunat pe la vreo zece tabere, cele mai frumoase şi cele mai scumpe. Fără vreun rezultat.

Nimeni nu auzise de doamna Du Preez. Şi apoi am vorbit cu un pădurar de la tabăra Mala-Mala. Un vechi prieten al meu.

— O cunoaşte pe soţia lui Hennie Du Preez?

Rikki zâmbi amuzată.

— Mi-a spus că de mai bine de doi ani. O femeie singură vine mereu pentru câteva zile în tabără. E ciudat, pentru că de obicei în astfel de excursii vin cupluri. E înnebunită după animale. Vorbeşte africana cu un accent nemţesc şi nu vorbeşte deloc despre viaţa ei.

— Cum arată?

— Solidă, brunetă, cu ochii de un albastru puternic. O femeie foarte frumoasă, atletică. Vine într-adevăr numai pentru a admira animalele. Se trezeşte mereu la cinci dimineaţa şi se întoarce în tabără seara. Prietenul meu a curtat-o, a flirtat cu ea fără să ajungă însă prea departe. Asta dacă nu mă minte el, adăugă ea râzând, l-a spus că soţul ei este om de afaceri şi călătoreşte foarte mult. Credeţi că poate fi vorba de femeia pe care o căutaţi dumneavoastră?

— Este posibil, zise Malko. Prietenul dumneavoastră nu ştie ce nume foloseşte doamna?

— În orice caz, nu Du Preez... Mai rămânea esenţialul.

— Şi acum este acolo?

Rikki Lazarus gustă puţin din băutura sa şi muşcă dintr-o bucată de lămâie verde înainte de a-i da un răspuns, ca şi cum ar fi vrut să prelungească suspansul.

— Are o rezervare făcută pentru sfârşitul de săptămână. Trei zile începând de mâine.

Era formidabil.

— Puteţi să îmi faceţi şi mie rost de un loc la Mala-Mala?

— Un loc da, dar este o problemă cu transportul. Eu mă duc mâine acolo cu un grup de francezi. Cu avionul. Ne instalăm la Kruger Park, la Skukuza, dar nu mai sunt locuri în avion.

— Se poate ajunge acolo pe jos?

— Da, dar este foarte lung drumul. Cel puţin şase ore, poate chiar şapte.

— Nici o problemă, spuse Malko. Rikki se uită la el intrigată.

— Atunci urmează să ne vedem mâine. O să ajung înaintea dumneavoastră. O să le dau de ştire prin telefon.

În ciuda atitudinii sale reci, el avu impresia că nu-i era indiferent.

Încă o dată pista era caldă. Acest drum lung deja îi rezerva

nişte surprize şi asta după ce l-a văzut doborât pe Mark Littlefield. Oare ce avea să găsească la Mala-Mala?

După ce treceai de Witbank, pe N4, peisajul se schimba complet: cele două vâlcele de pe Transvaal lăsau loc colinelor sau junglei tropicale, înlocuind încet, încet câmpurile de porumb. În depărtare, munţii albăstrui marcau graniţa cu Mozambicul. Autostrada N4 se termină brusc, transformându-se într-un drum şerpuitor şi prost întreţinut. O aversă de ploaie apărută subit de nu se ştie de unde îi forţă pe Malko să încetinească. Strângând volanul în mâini, făcea socoteala kilometrilor parcurşi. Colinele deveneau munţi, plantaţiile de banani luau locul celorlalte păduri. Nu mai era mult până la Kruger Park. Peisajul era minunat şi sălbatic.

Drumul se întindea drept pe aproape treizeci de kilometri, iar căldura devenea din ce în ce mai apăsătoare. La Nelspruit. Un mic târg liniştit, Malko viră la stânga, spre nord, pentru a ajunge la Hazyview. Unde câteva case plate, arse de soare, formau ultima aglomeraţie înainte de a intra în Kruger Park. Ce departe se simţea de Johannesburg. Negrii instalaţi pe marginile drumului 536. Vindeau statuete din lemn înfăţişând animale.

Un paznic negru blajin, îi ceru douăzeci de ranzi pentru intrarea în Kruger Park. Indicatoarele arătau diferitele rezervaţii. Drumul făcu loc unei cărări ce şerpuia de-a lungul unui gard înalt, marcând limita rezervaţiei Mala-Mala. Pe dreapta, un elefant păştea liniştit frunze dintr-un copac împreună cu alte două animale pe cât de masive, pe atât de maiestuoase.

După încă douăzeci de minute de urcuşuri şi coborâşuri prin savană, apărură mai multe acoperişuri de paie: Mala-Mala, tabăra principală. Tabăra oferea luxul la capătul lumii: bungalow-uri climatizate, o piscină unde o şopârlă ar fi putut să se bronzeze. De jur împrejur, savana şi pădurea.

Personalul – paznici şi femei tinere în uniformă kaki – îl primiră pe Malko. Înşiraţi în curtea din faţa sediului administrativ, cu acoperiş de paie. Un paznic tânăr îi luă sacul de voiaj, altul îi parcă maşina, o secretară se ocupă de cazarea sa şi îl conduse la bungalow-ul său, o casă mare, climatizată, cu două săli de baie, ce domina savana şi piscina.

— Cina este la ora nouă, îi spuse ea.

Avu timp doar pentru un duş că cineva şi bătu la uşa lui.

Rikki Lazarus îşi schimbase rochia de mătase cu un tricou

mulat şi un pantalon din piele maron aproape indecent. Numai machiajul îi era la fel.

— Nu eşti foarte obosit, nu? îl întrebă ea.

— Sunt într-o formă foarte bună, spuse Malko.

— Cina se serveşte într-o oră, zise ea. Vino la masa mea. Nu vei atrage prea mult atenţia.

— Este şi ea aici?

Îi aruncă numai un zâmbet închizând uşa în urma ei.

*

* *

Cina se servea afară, mesele erau aşezate în arc de cerc în jurul unui foc mare pentru a alunga ţânţarii. Bufetul era servit în parte de negri masivi şi lenţi. Între aproape cincizeci de persoane. Malko se afla în faţa lui Rikki: în capul mesei francezilor, farmacişti aflaţi în excursie.

Cei mai mulţi dintre clienţii din Mala-Mala erau cupluri de bătrâni, fără farmec.

Rikki se aplecă spre Malko.

— Ai observat cuplul de la celălalt capăt al mesei? Ea este cu prietenul meu Mike.

Malko urmări privirea tinerei femei. Vedea cuplul din profil. Bărbatul, foarte tânăr, frumos ca un actor de cinema, avea părul foarte negru şi trăsături puternice. Femeia, cam cu zece ani mai în vârstă decât el, îşi arăta mândră cei patruzeci de ani. Ochii săi mari şi albaştri contrastau cu părul negru. Bluza, cu un nasture prea mult descheiat, era la fel de mulată ca şi cea a lui Rikki şi fusta scurtă din piele de antilopă acoperea numai un sfert din coapsele bronzate.

Era femeia din fotografia cu Hennie Du Preez.

Capitolul XVIII

— Ea este? întrebă cu voce joasă Rikki Lazarus.

— Da.

— Profită de şansă, zise ea cu o undă de gelozie în voce. Am impresia că Mike nu mi-a spus tot adevărul. Nu iubeşte decât animalele.

Bruneta se aplecase un pic prea mult înainte, dezvăluindu-i tânărului ranger sânii. Privirea îi era un pic prea insistentă, iar râsul, forţat. Tânărul nu contenea să umple paharele, stropind din belşug cu vin binecunoscuta friptură de kudu. Focul pierdu din intensitate, în curând rămânând doar jarul. În timp ce majoritatea se pregăteau să meargă la culcare, câţiva se îndreptau spre unicul bar ce avea pereţii acoperiţi cu fotografii extraordinare ale unor animale. Malko şi Rikki îi regăsiră pe soţia lui Du Preez şi pe rangerul său ochi în ochi, despărţiţi doar de un enorm pahar de Cointreau Caipirinha cu un singur pai.

Rikki observă scena, vizibil agasată. Malko crezu că vede în atitudinea ei o renunţare bruscă. După ce terminară de băut, Mike şi soţia lui Du Preez se ridicară şi părăsiră barul. Rikki aproape că îşi muşca buzele. Din fericire pentru aceştia, Mike apăru în scurt timp. Aşezându-se la bar şi comandându-şi o bere. Nu făcuse altceva decât să-şi conducă clienta.

— Aţi putea afla sub ce nume este înregistrată? întrebă Malko. Orice amănunt în ceea ce o priveşte ne-ar putea fi de folos.

Rikki afişă un surâs ironic.

— Nici o problemă, vreau să-l fac pe Mike să se confeseze. Ne întâlnim în bungaloul tău.

*

* *

— Cred că ticălosul ăsta mic a făcut-o!

Ochii lui Rikki luceau de furie. Era o femeie cu zece ani mai mare decât cealaltă. Întinsă pe pat îşi aprinse o ţigară să-şi calmeze furia.

— Se numeşte Magdalena Steyr, spuse. A dat o adresă din Pretoria.

O găsise pe soţia lui Hennie Du Preez, însă cum să ajungă la el? Erau puţine şanse ca ea să-i spună de bunăvoie unde se găsea soţul său. Trebuia să-i întindă o capcană, dar cum?

— În ciuda aparenţelor, am făcut ceva pentru tine, spuse Rikki. L-am spus lui Mike că vă place această femeie. Va face toate demersurile ca mâine dimineaţă să fiţi în aceeaşi maşină. Ai putea face cunoştinţă.

— Formidabil, exclamă Malko.

Rikki nu părea prea entuziasmată. Se ridică şi îşi privi ceasul.

— Trebuie să ne culcăm. Ne vom trezi la cinci şi jumătate. Malko o conduse la uşă.

— Cum aş putea să-ţi mulţumesc? îi aruncă o privire gânditoare.

— Vom vedea.

Când el se aplecă să o sărute nu-şi feri buzele. Ba, dimpotrivă, limba i se uni cu cea a lui Malko într-o scurtă dar violentă sărutare, în timp ce câteva contracţii pubiene îi transmiseră un mesaj scurt, dar foarte elocvent.

— Noapte bună, spuse ea, părăsind camera.

Sânii ei tresăltau cu prea mare energie pentru a putea bănui că va adormi repede.

*

* *

Încă era întuneric, când, ca nişte adevăraţi zombi, candidaţii la foto-safari, abia treziţi, aliniaţi în faţa hotelului, sorbeau câte o ceaşcă de cafea, înainte să se urce în Land Rover. Fiecare ranger ducea câte cinci-şase pasageri aşezaţi pe cele două banchete ale maşinii şi un însoţitor negru, aşezat într-un scaun, fixat în spatele maşinii, destul de sus pentru a putea observa animalele.

Malko era aşezat între soţia lui Du Preez şi Rikki, iar lângă ei era un farmacist. Vecina sa din stânga, îi întinse o mână foarte îngrijită.

— Mă numesc Magdalena Steyr, zise ea în engleză.

— Malko Linge, replică acesta. Sunteţi nemţoaică?

— Cum aţi ghicit?

— Accentul dumneavoastră... Sunt austriac.

— Ah, Austria este o ţară minunată! spuse ea. Şi eu sunt originară din sudul Germaniei.

Land Rover-ul porni, înscriindu-se pe unul din nenumăratele drumuri ce acopereau o suprafaţă de treizeci de mii de hectare de savană. Descoperea o vegetaţie pitică presărată din loc în loc cu arbori uriaşi. Soarele răsărise, însă era destul de frig. Spre dreapta îşi făcu apariţia un grup de girafe. Land Rover-ul se opri. Camerele de luat vederi şi aparatele de fotografiat intrară în

acţiune. Malko şi Magdalena îşi continuară conversaţia. Nici unul, nici celălalt nu făceau fotografii.

— Sunteţi în vacanţă? întrebă ea.

— Da. Locuiesc în Europa. Lucrez la Thomson şi vin des în Africa de Sud. Dar dumneavoastră?

— Ah. Eu locuiesc la Pretoria, spuse ea, e mai liniştit decât Joburg. Profit de faptul că soţul meu călătoreşte mult şi vin aici să admir animalele. Îmi place mult la Mala-Mala. Aici se găsesc cele mai frumoase animale şi se pot vedea cel mai bine.

— Nu te poţi bucura de toate astea singur, remarcă Malko perfid.

Magdalena schiţă un mic zâmbet.

— Dar, sunt foarte atenţi cu mine.

— Adevărat, spuse el, v-am văzut aseară în compania unui tânăr superb.

— Este rangerul meu obişnuit. Astăzi a trebuit să însoţească un grup de olandezi.

Land Rover-ul se puse din nou în mişcare. După un sfert de oră, însoţitorul scoase un strigăt scurt: o haită de lei se ivise pe marginea drumului... Din nou o ploaie de bliţuri. Veni rândul bivolilor cu pielea negricioasă, pe jumătate scufundaţi într-o mlaştină unde înota un mic crocodil. Erau cu zecile, indiferenţi la Land Rover, în timp ce antilopele impala se deplasau în salturi graţioase, împinse parcă de nişte arcuri.

Soţia lui Du Preez sorbea spectacolul din ochi. Era atentă şi la cel mai neînsemnat babuin. Când descoperiră o panteră în timp ce devora rămăşiţele unui pui de impala o urmări îndelung, cu nările dilatate, ca şi când i-ar fi produs o plăcere fizică. Observând-o, Malko ajunse la concluzia că nu există decât un mijloc de a pătrunde în intimitatea ei şi de a fi sigur că nu va vorbi cu soţul ei: să-i devină amant. Pentru a-şi atinge scopul trebuia să înfrângă aspra concurenţă a frumosului ranger. Poate Rikki l-ar fi ajutat. Din gelozie.

Pe la opt se îndreptară spre tabără. Erau flămânzi, arşi de soare şi obosiţi. Sub privirea neagră a lui Rikki Lazarus, Malko îi propuse Magdalenei Steyr să se revadă pe seară. Înainte de micul dejun reuşi să vorbească cu Rikki.

— Ai putea să reînnozi legătura cu Mike? întrebă el. Ea tăcu, privindu-l pe jumătate amuzată.

— Dacă ea vorbeşte cu soţul ei despre prezenţa mea aici, spuse Malko, riscul meu este enorm.

Tânăra femeie suspină fals resemnată.

— Mă voi sacrifica.

Se gândea deja cu plăcere la ideea de a-şi smulge ex-amantul din braţele soţiei colonelului Du Preez.

*

* *

Ziua se scurse cu repeziciune. Malko se perpelise în bungalou până pe la patru. Era o căldură sufocantă şi singurii care înfruntau soarele la piscină erau nişte belgieni şi scandinavi foarte rezistenţi. Animalele dormeau. Nu erau proaste.

Din nou, festivalul animalelor africane: lei, bivoli, elefanţi, până la căderea întunericului; a fost şi un bonus, urmărirea unui bivol tânăr de o haită de lei flămânzi. Spectacol crud din care Magdalena, cu mâna crispată pe mâna lui Malko, nu pierdu nici o secundă. Animalele tratau Land Rover-ul ca făcând parte din peisaj. Treceau la câţiva metri de vehicul, fără să ridice măcar capul. Pentru ele era simplu: turiştii nu reprezentau nici un pericol, nici o posibilitate de a se hrăni, deci nu prezentau interes.

Atmosfera se încinse când Rikki apăru la masa unde erau deja Malko, Mike şi Magdalena. Arăta trăsnet: ochii bogat rimelaţi, gura roşie ca sângele, părul lung, blond căzând pe umeri; pieptul îi tresaltă într-un decolteu adânc. În care ai fi dorit să-ţi plimbi mâinile, iar costumul de baie se mula ca o mănuşă.

Malko observă privirea tânărului ranger fixând-o. Cu un zâmbet, femeia îi întinse o farfurie goală, rugându-l cu o voce şoptită:

— Mike, poţi să mergi să îmi aduci de la bufet puţin somon afumat?

Privirea pătimaşă îl făcu să roşească pe băiat, care se ridică de la masă ca împins de un arc. Malko îşi încercă şi el norocul cu Magdalena. Când Mike reveni. Rikki, ochi în ochi, îi povesti cum a petrecut ziua. Pe fruntea ei scria cu litere de foc: „Sărută-mă!” Magdalena, cu un zâmbet ghicit pe buze, abia dacă gustă ceva. Malko se lipi de ea şi ea se mai relaxa puţin. Cu ochii aţintiţi în cei ai lui Mike, Rikki continuă să se comporte aţâţător. Se întinse după desert, cu riscul de a-i exploda sutienul şi i se adresă lui Mike:

— Aş vrea să revedem împreună programul zilei de mâine, înainte de culcare. Francezii mei sunt foarte exigenţi. Vrei să vii până la bungaloul meu?

Era deja în picioare, cu abdomenul supt şi sânii avântaţi. Surâsul ei l-ar fi făcut şi pe africanerul cel mai bigot să aibă un orgasm instantaneu. Silueta decupată de lumina focului de tabără, deborda de sexualitate Parcă drogat, tânărul o urmă.

Magdalena se întoarse spre Malko şi cu o voce care ar fi îngheţat şi o banchiză spuse:

— Prietena dumneavoastră este fermecătoare.

— Dar nu este prietena mea, protestă Malko. Agenţia de voiaj pe care o reprezintă, mi-a organizat sejurul aici. Cred că cei doi se cunosc dinainte.

Această afirmaţie îmbuna puţin inima Magdalenei. Cu bună ştiinţă Malko încercă să-i redeschidă rana.

— Sunt dezolat că, indirect, datorită mie, aţi rămas fără însoţitorul dumneavoastră privat.

Magdalena se încorda, verde de furie.

— Acesta nu este însoţitorul meu privat! Nu este decât un angajat de la Mala-Mala, de altfel, cam prea întreprinzător. Sunt încântată că am scăpat de el. Se potrivesc foarte bine. Singurul serviciu pe care îl ceream, era să mă însoţească la bungalou. Nu-mi place să traversez tabăra de una singură. Animalele sălbatice hălăduiesc în noapte pentru a-şi căuta hrana sau... Malko încercă să lărgească breşa.

— Aş fi încântat să vă însoţesc.

*

* *

Bungaloul Magdalenei Steyr se găsea la marginea taberei, nu departe de clădirea principală. Aleile de la Mala-Mala erau deja pustii. Epuizaţi de cele opt ore petrecute în maşină şi cu perspectiva de a se trezi la cinci şi jumătate dimineaţa, oamenii nu mai întârziau la bar. Ajunsă în faţa uşii bungaloului său. Soţia colonelului Du Preez se întoarse spre Malko.

— Drăguţ din partea dumneavoastră să mă conduceţi până aici. E târziu şi sunt moartă de somn.

Ochii ei exprimau contrariul. Malko îşi spuse că nu va mai avea o a doua ocazie. O simţea încă fierbând de furie ca urmare a trădării din partea tânărului ei amant. Pentru că se putea spune cu siguranţă că Mike era amantul ei.

— Noapte bună, spuse el, retrăgându-se aproape imperceptibil, atât cât să observe în ochii albaştri o sclipire de neîncredere şi dezamăgire.

Magdalena Steyr nu avu timp să-şi simtă frustrările. Malko o

prinse cu sete în braţe, strivind-o de uşă, muşcându-i buzele şi strecurându-şi o mână sub fusta scurtă. Decisese să nu-i dea timp de gândire. Fără încetare limba sa îi mângâia sânii, degetele furioase îi smulseră slipul, făcându-l să alunece pe un picior, apoi se înfipseră în sexul ei. Cu brutalitate.

Magdalena se clătină ca o femeie beată. Sânii îi palpitau, ori de câte ori Malko îşi întrerupea sărutările pentru a le dirija spre umeri sau gât, iar gura deschisă aspira cu nesaţ aerul umed al nopţii tropicale, li desfăcu nasturii bluzei, eliberându-i sânii. Nu purta nimic pe dedesubt, doar un parfum greu de curtezană. Îi zdrobi sfârcurile sânilor goi. Degetele sale o înnebuniră din nou. Se zbătea şi gemea.

— Opriţi-vă, o să ne vadă! Opriţi-vă!

Fără o vorbă, descuie uşa, o deschise cu o lovitură de picior, o aruncă pe femeie pe pat şi sări şi el. Rămase lungită pe spate, cu fusta ridicată până la şolduri. Nu avu decât să se întindă peste ea şi să o pătrundă. Era larg deschisă şi el se înfipse în ea cu o singură mişcare.

Magdalena scoase un geamăt lung. Malko îşi simţea sângele pulsând în tâmple. Jocul de la început lăsă locul unei adevărate furii, ca şi cum, făcând amor cu soţia lui Hennie Du Preez se răzbuna pe toate frustrările sale şi răscumpăra moartea Charmeelei Bambayi sau a lui Mark Littlefield.

Cu aceeaşi brutalitate o întoarse pe tânăra femeie pe burtă. Se potrivi între fesele ei, jar ea scoase un ţipăt. Cu toate acestea, o simţi fremătând. Înţelese că e gata să juiseze.

Cu o singură mişcare. Magdalena îl făcu să o pătrundă şi mai profund, apoi se prăbuşi cu acelaşi strigăt animalic. Era că moartă.

Mai târziu. Îndepărtându-şi de pe faţă şuviţele de păr ude de transpiraţie, întrebă cu o curiozitate sinceră:

— Ce v-a apucat?

— M-aţi scos din minţi, zise Malko.

Magdalena Steyr fuma o ţigară Lucky Strike, aşezată pe marginea patului. Nu era acoperită cu nimic şi Malko o simţea tulburată. Era ca o fiară la pândă a cărei privire rămâne uneori impenetrabilă. Trăgând cu poftă din ţigară, îl observa pe Malko.

— Unde locuiţi la Joburg? întrebă ea.

— La *Sandton Sun.*

— Rămâneţi acolo mult timp?

— Încă vreo câteva zile. Mă voi întoarce după alegeri. Şi

dumneavoastră?

— Mă întorc la Pretoria mâine dimineaţă. Soţul meu se întoarce din călătorie.

Tăcerea căzu. Malko nu avea mult timp la dispoziţie. Acum trebuia să lovească. O simţea pe Magdalena Steyr tulburată de violenţa cu care o posedase. Trebuia să profite de slăbiciunea ei. Se ridică şi se îmbrăcă.

— Vă las să vă odihniţi.

Femeia dispăru în baie şi se întoarse îmbrăcată cu un halat.

— Nu o să vă mai revăd? o întrebă Malko.

— Veţi fi plecat la safari când voi pleca eu, spuse ea.

— Aş vrea să vă revăd, nu neapărat aici.

— Vă voi contacta. Am numele dumneavoastră.

— Nu pot să vă caut eu? Nu mă găsiţi prea des la hotel. Secundele următoare îi părură lui Malko secole. Apoi tânăra femeie scoase un carnet din rucsac, rupse o pagină şi notă un număr de telefon.

— Este de la Pretoria, spuse ea, formaţi 012 înainte. Dacă răspunde altcineva în afară de mine, închideţi.

Malko îşi puse hârtia în buzunar. La despărţire se salutară scurt. Lângă uşă. Malko găsi slipul de dantelă pe care i-l rupsese şi i-l întinse spunându-i:

— Vă voi contacta foarte curând, spuse el încet.

Femeia îl mai privi din prag cum se îndrepta către bungaloul său şi închise uşa. O dată intrat, Malko se aşeză pe pat. I se părea interesantă comparaţia între personajul aproape monahal al lui Hennie Du Preez şi femeia cu care tocmai făcuse dragoste. În ciuda aparenţelor. Magdalena Du Preez nu îi făcea impresia că este doar o femeie în căutare de aventuri.

Chiar şi când fusese posedată cu sălbăticie, se putea citi în atitudinea ei un fel de detaşare. Se droga prin sex aşa cum alţii o făceau cu heroină, pentru a-şi uita condiţia de femeie abandonată pentru un scop „mai nobil”. Îşi iubea cu certitudine soţul şi suferea să-l vadă îndepărtându-se. Malko privi cele zece cifre scrise de Magdalena Du Preez.

Acest număr de telefon poate îi va putea permite să pună în aplicare planul nebunesc de a se împotrivi apartheidului.

Capitolul XIX

Malko tresări atunci când auzi lovitura uşoară la uşă. Aruncă o privire rapidă la ceasul de la mână: era ora două dimineaţa. Înfăşurându-se într-un prosop, îşi luă Colt-ul şi întredeschise uşa.

Rikki Lazarus. Murdară de machiaj, cu ochii încercănaţi şi un semn roşu pe sânul stâng, intră şi se aruncă pe pat.

— Uită-te la spatele meu! spuse ea.

Îşi ridică fundul şi Malko zări urme roşiatice şi umflate, ca şi cum ar fi fost biciuită! Rikki îşi scoase îmbrăcămintea şi pe sânul drept apăru o formă albăstruie în formă de cruce.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Tânăra îi aruncă o privire întunecată.

— E numai vina ta. Am vrut să mă răzbun pe tâmpitul ăla, ajutându-te pe tine. L-am dus la marginea unui câmp când ai plecat tu cu Magdalena Steyr. Şi când i-am spus că mă întorc, parcă a înnebunit. Am început să fug. M-a prins, m-a pălmuit şi m-a aruncat la pământ. Era nebun de furie şi m-a violat acolo pe câmp timp de o oră! Parcă era o maşină! Nu ştiu cât a durat totul, dar credeam că o să mă omoare.

Malko păli şi întrebă politicos:

— Dar nu te-a omorât, nu?

— Nu, dar mă dor toate cele... Tu?

— Totul este în ordine, o linişti Malko. Dar cred că voi pleca mâine. Magdalena va pleca şi ea imediat.

Rikki îi aruncă o privire tulburată.

— Bun. Măcar văd că a folosit la ceva. Eu mă voi întoarce cu avionul mâine după-amiază. Dacă mai ai nevoie de mine. Ai telefonul meu.

Se ridică şi îl îmbrăţişa pe Malko, strivindu-şi sânii goi de pieptul lui. Pubisul îi fremăta puţin. Oftă şi în cele din urmă spuse:

— Nu sunt chiar aşa de obosită şi mi-ar plăcea să mi-o tragi şi mie puţin. Dar peste trei ore, trebuie să mă trezesc pentru a merge la paradă.

*

* *

Drumul de întoarcere i se păru lui Malko de două ori mai lung. Interminabil. Plecase din Mala-Mala la ora şapte dimineaţa.

Imaginea Magdalenei îi trecu prin faţa ochilor. La începutul misiunii, nu şi-ar fi imaginat nici măcar pentru o secundă că va deveni, fie şi pentru o zi, amantul femeii lui Hennie Du Preez, bărbatul care jurase să-l omoare.

*

* *

— Nu te-a minţit, spuse Kevin Wood, scoţând o fişă albă din carton. Pe numele de fată, soţia lui Hennie Du Preez se numeşte Magdalena Steyr. Născută la Ulm pe 1 iulie 1952.

— Poţi să verifici adresa care corespunde numărului de telefon pe care mi l-a dat?

— Bineînţeles, dar trebuie să pregătesc puţin terenul pentru a nu atrage atenţia. Du-te şi te odihneşte. Oricum, nu voi avea nici un răspuns înainte de mâine dimineaţă.

Malko nu prea avea chef să se întoarcă la *Sandton Sun.* Dar nu avea de ales. Ideea de a merge pentru a suta oară pe M1 îl îngrozea. Kevin Wood probabil că simţi şi el ceva pentru că îi propuse brusc:

— La urma urmei, ar trebui să intri. Ne culcăm şi noi imediat. Mai am încă vreo două lucruri de făcut şi mergem. Waterkloof Ridge e totuşi ceva mai agreabil decât hotelul.

Malko încercă să nu se gândească la Kim. Din fericire, călătoria lui de 1200 de kilometri, lipsa de somn şi Magdalena Steyr nu îl făceau să-şi dorească decât un singur lucru: să doarmă.

*

* *

— Bingo! spuse Kevin Wood închizând telefonul. Doamna Steyr chiar a vrut să te revadă. Telefonul pe care ţi l-a dat este de la apartamentul ei din Friesland Street, numărul 14, undeva în cartierul agricol. Un colţişor liniştit în estul oraşului.

Kevin Wood îşi trecu mâna peste obrazul bolnav, fumându-şi prima ţigară a zilei.

— Cum să facem? întrebă Malko. După tot ceea ce mi-a spus, se află aici.

— Lasă-mă să mă organizez puţin înainte să o suni. Bineînţeles că îi vom „sonoriza” apartamentul, dar vreau să apelez la sursele noastre. Mă duc la birou şi ne întâlnim din nou peste o oră.

*

* *

Atunci când Malko intră în biroul lui Kevin Wood de la ambasada americană, un tânăr cu craniul ras se ridică rapid. Kevin i-l prezentă lui Malko:

— Sergent-major Harris Burns din Corpul Marinei Militare a Statelor Unite. Harris are o mulţime de talente care nu îi sunt folosite în totalitate. A fost şi el unul de-ai noştri. Făcea parte din corpul tehnic.

— M-am gândit la ceva. O voi suna şi dacă e acolo o să-i dau întâlnire în oraş. Asta vă va da vouă timp să-i vizitaţi apartamentul.

Formă numărul cu grijă, cu inima bătându-i puternic. Suna în gol. Mai încercă o dată. Fot nimic.

— Cred că putem să mergem. Voi mai încerca atunci când ajungem în apropiere.

*

* *

Magdalena locuia într-o clădire cu cinci etaje, făcută din cărămidă roşie. Străduţa nu măsura decât vreo sută de metri. Era un cartier liniştit, fără buticuri, dar cu foarte multă verdeaţă.

Malko mai sună o dată. Acelaşi rezultat. Trecură de două ori prin faţa casei. Veniseră cu două maşini pentru că una trebuia să rămână acolo.

Harris Burns coborî cu valiza în mână şi intră în imobil. Îl recuperară la următoarea trecere şi acesta îşi făcu raportul.

— Stă la etajul al doilea. Nu e nici interfon, nici portar. Şi în plus nu e nimeni acasă. Am ascultat la uşă.

Mai dădură o tură. După care Malko propuse:

— Mergeţi voi doi. Eu o cunosc şi dacă apare cumva, vă apelez prin staţie.

Îi privi pe cei doi bărbaţi cum intră în clădire şi. În timp ce supraveghea strada pustie, încerca să se mintă că nu e un ticălos pentru că profită de încrederea unei femei care se abandonase în mâinile lui. Singurul lucru care îl mai liniştea erau spusele lui Bismarck: „Arta informaţiilor e o meserie de seniori” Dar acesta uitase să precizeze că aşa-zişii seniori erau câteodată constrânşi să se comporte ca nişte hoţi.

*

* *

Harry Burs ascultă îndelung cu stetoscopul lipit de uşa apartamentului Magdalenei Steyr. Se ridică cu un zâmbet satisfăcut şi apăsă pe sonerie. Un sunet strident descarcă un val

de adrenalină în arterele lui Kevin Wood. Americanul avea la centură un Beretta 92, cu glonţ pe ţeava. Fiind vorba despre Hennie Du Preez, se temea în fiecare secundă.

După trei minute de umblat la încuietoare se auzi un „clac”. Intrară în apartament. Un living micuţ, camera, bucătăria şi o sală de baie. Asta era tot.

Americanul inspecta repede încăperile, singura mobilă interesantă era o servantă din camera de zi. În timp ce el îşi continua cercetarea, Harris Bums se apucase de treabă. Mai întâi telefonul primi un emiţător micuţ. Apoi prizele apartamentului.

În douăzeci de minute, totul se terminase. Nu le mai rămăsese decât să coboare şi să iasă.

*

* *

Malko oftă de uşurare atunci când îi văzu ieşind pe cei doi bărbaţi.

— Gata! anunţă Kevin Wood.

Harris era în maşina lui pentru a da drumul magnetofonului care urma să înregistreze toate convorbirile de pe telefon şi din apartament. Termină şi li se alătură. Nu era nevoie de prezenţa lui acolo. Era suficient să vină în fiecare zi să schimbe benzile şi maşina. Pentru a nu da prea mult de bănuit.

— Am reuşit acolo unde alţii au eşuat întotdeauna, jubilă el. Am pus microfoane în imediata apropiere a lui Hennie Du Preez!

*

* *

Două zile de frustrare! Telefonul sunase de mai multe ori dar nu răspunsese nimeni. Nici microfonul din apartament nu înregistrase nimic. Magdalena Steyr nu se întorsese acasă. Poate că apartamentul de aici nu era decât un loc în care îşi petrecea foarte puţin timp. Sau poate că Malko se înşelase şi femeia îi vorbise soţului ei despre întâlnirea lor de la Mala-Mala şi colonelul Du Preez renunţase la această ascunzătoare.

În orice caz, nu aveau altceva de făcut decât să aştepte.

Malko începea să fie deprimat. Cei doi poliţişti care îi asigurau protecţia fuseseră retraşi, pentru că se părea că pericolul trecuse. Sunase de mai multe ori la telefonul din Friesland Street. Frumoasa Magdalena îşi bătuse joc de el.

Se pregătea să iasă să-şi cumpere ziarul când telefonul sună. Pulsul îi crescu. Kevin Wood tocmai recuperase înregistrările din ajun şi acum îl chema la el.

— Să ştii că am veşti bune, spuse el.

Caseta era pe birou, cu transcrierea alături. Kevin Wood i-o întinse lui Malko.

— Şi asta nu e totul! Thabo Maleka a început să-mi mănânce din palmă! Vrea să se răzbune pe Joe Nkhomo pentru că l-a privat de o slujbă care i se cuvenea.

Ascultară împreună convorbirea. Era vorba de o discuţie între o femeie – Magdalena Steyr – şi un bărbat pe care îl recunoscură imediat: era soţul ei, colonelul.

O convorbire obişnuită. Mai puţin sfârşitul. Hennie Du Preez întreba:

— Poţi să-mi faci o rezervare pentru mâine după-amiază la *Gramadoelas?* Pe la ora nouă seara?

— Mă ocup îndată de asta, răspunsese Magdalena. Ascultară şi restul casetei fără a mai găsi nimic interesant. Kevin Wood îl privi pe Malko.

— Vom fi acolo, spuse el.

În vocea lui era un amestec de excitare şi de tristeţe. Vizavi de colonelul Hennie Du Preez, nu era posibilă decât o singură soluţie: eliminarea definitivă.

Capitolul XX

În biroul şefului rezidenţei CIA, se instalase o linişte apăsătoare. După câteva secunde. Malko reluă.

— Să recapitulăm! spuse el. Ştim unde va fi colonelul Du Preez peste patruzeci şi opt de ore. Dacă nu-şi schimbă planurile. În mod normal nu va fi păzit, pe deasupra nici nu ştie că avem informaţii despre planurile sale. Ce posibilităţi avem?

Pentru a-şi calm tensiunea interioară. Kevin Wood aprinse o Lucky şi suflă fumul încet.

— Nu sunt foarte numeroase, rezumă. Împotriva lui nu există nici o acuzaţie oficială, doar bănuieli. Cu certitudine, l-aţi văzut ucigându-l pe asasinul lui Mark Littlefield. Cu toate astea, sunteţi străin şi, cu un avocat bun, va ieşi foarte repede. NIS sau poliţia se vor feri să ia măsuri serioase împotriva lui. Singurii care ar fi încântaţi să îl lichideze ar fi partizanii lui Chris Hani, oamenii din partidul comunist sud-african. Aceştia sunt însă anihilaţi datorită alianţei obiective dintre Du Preez şi Joe Nkhomo... Aşadar nu rămânem decât eu şi dumneavoastră.

Un înger trecu rotind o sabie deasupra capului.

Malko se găsea în faţa situaţiei care întotdeauna îi provoca un blocaj: aceea de a ucide cu sânge rece. Asta i se întâmpla chiar dacă Hennie Du Preez era un adversar sângeros, fără scrupule şi gata să provoace un veritabil holocaust.

— Nu ne rămâne decât să tragem la sorţi, care dintre noi va intra în restaurant şi îi va trage două gloanţe în cap, propuse ironic şeful reţelei CIA. Cum el va fi cu siguranţă înarmat, va fi vorba mai degrabă de un duel. Avem totuşi avantajul surprizei. De asemenea, putem să stăm să ne rugăm să nu îi facă felul lui Nelson Mandela.

Malko respinse această ultimă alternativă cu un singur gest.

— Am altă idee, sugeră Malko, după câteva momente de tăcere. E complicată, greu de pus în practică, dar dacă reuşeşte va rezolva două probleme dintr-o dată.

— Vă ascult.

Malko îşi expuse planul. Kevin Wood îşi freca mecanic pielea măcinată a feţei, ochiul albastru plutindu-i în ceaţă. Odată expunerea terminată, scoase un lung suspin.

— E genial, dar la fel de sigur ca şi cum am executa un număr

de jonglerie cu grenade, ale căror cuie au fost deja scoase. Sunt atâtea fiare în scenariul tău, încât am putea deschide o grădină zoologică. Dacă reuşeşte însă, e o minune!

— Partea cu manipularea nu mi-e foarte clară, zise Malko.

— Este fezabilă, afirmă Kevin Wood. O să reactivez un tip care era mielul blând ce sugea la două oi, Shane Ward. Un ziarist de la *Soweian.* Cu el poţi fi sigur că informaţia călătoreşte repede.

— Deci intrăm în joc?

— Încercăm schema, zise americanul. Dacă asta nu merge, ne asumăm responsabilitatea. Vom prelua toate riscurile şi pericolele. Nu ne vom mai întâlni cu o astfel de ocazie. Sunt prea prudenţi. Uite ce reacţie au avut la gafa lui Carl Van Haag: au organizat lichidarea celor doi oameni de ştiinţă în câteva ore şi pe deasupra i-au lăsat pe israelieni cu ochii în soare. Să mergem, numărătoarea inversă a început.

*

* *

Thabo Maleka se simţea rău singur în faţa acestui loc pustiu. Pentru a-i trece de urât se implică în decorarea restaurantului *Gramadoelas,* unul dintre cele mai vechi din Johannesburg. Străinii erau serviţi cu tacâmuri din timpul războiului cu burii, tablouri superbe prezentau scene din savană, buchete mari de flori completau aspectul rustic, oferit de mesele din lemn masiv, scaunele de tec şi feţele de masă în carouri.

Patronul stătea în faţa unei mici tejghele situată în mijlocul sălii, supraveghind totul. Era un bătrân africaner, uscăţiv, cu o figură colţuroasă, care cunoştea cea mai mare parte a clienţilor după numele mic. *Gramadoelas era* un fief africaner. Unul din rarele locuri din oraş unde se putea mânca coadă de crocodil. Kudu, struţ, fudulii de bivol şi chiar şi *boerekos* (un fel de mâncare tradiţională). Situat în lungul străzii Bree, între gară şi bursă, în cartierul Newton, era singura oază de viaţă într-un cartier în care, mai ales noaptea, era sinistru. Aşezat în spatele lui Market Theater, îşi culegea în fiecare seară clienţii dintre obişnuiţii acestuia şi de aceea închidea mult mai târziu decât celelalte localuri din Johannesburg.

Până de curând, *Gramadoelas* era rezervat albilor. Poate de asta, Thabo Maleka nu se simţea în largul lui. În afară de el, nu mai era decât o masă ocupata de negri: trei fete superbe, într-o ţinută foarte sexi, în compania unui tip ce purta o şapcă şi care părea tulburat de compania lor. Cu siguranţă fetele erau

fotomodele.

Fostul vicepreşedinte al ANC-ului îşi privi ceasul pentru *a* douăzecea oară. Îl aştepta pe Kevin Wood cu care avea întâlnire să ia masa împreună. Îi telefonase la trei pentru a se scuza că întârzie. Thabo Maleka era la al doilea whisky şi euforia punea încet stăpânire pe el, făcându-l să se simtă mai sigur şi îşi spuse că va încerca crocodilul. Cu toate că era african, nu gustase niciodată mâncarea care făcuse cunoscut localul.

Venise singur la această întâlnire, la volanul BMW-ului ce se odihnea acum în marea parcare din faţa restaurantului. Avusese impresia că este urmărit de altă maşină, dar putea fi şi efectul stresului ce pusese stăpânire pe el după debarcarea din al treilea post ca importanţă din partidul viitorului preşedinte.

*

* *

Ascunşi într-un Buick cu geamuri fumurii luat din parcul auto al CÂA, Malko şi Kevin Wood nu scoteau nici o vorbă. Maşina staţiona în parcarea din faţa restaurantului *Gramadoelas,* permiţând supravegherea intrării principale. Trebuia să te apropii foarte mult de vehicul, pentru a-ţi da seama că e cineva acolo.

La sosire, Kevin Wood le dăduse cinci ranzi tinerilor negri care lâncezeau în parcare, pentru a „păzi" maşinile. Din acest punct de vedere îşi asiguraseră liniştea.

Pentru a nu-şi asuma nici un risc, sosiseră la opt şi jumătate, iar acum ceasul arăta nouă şi cinci. Tensiunea făcea ca timpul să se scurgă foarte greu. Amândoi erau înarmaţi. Malko avea Coltul, americanul, obişnuitul său Uzi. Sub haine purtau veste antiglonţ de kevlar.

— Iată-i, spuse cu voce joasă Kevin Wood.

Un Volkswagen – vehiculul preferat al ANC-ului, venea de-a lungul străzii Bree, cu viteză mică. Întoarse, staţiona un timp în faţa intrării de la *Gramadoelas* şi apoi opri puţin mai sus, cu luminile stinse, la zece metri de restaurant. Un negru ieşi din intrarea ce ducea la galeria dinspre teatru şi, ajuns în dreptul maşinii, schimbă câteva cuvinte cu şoferul acesteia înainte de a-şi relua postul de observator.

Din nou linişte. Maşinile de poliţie veneau rar în acest cartier unde locuiau foarte puţini oameni. Puştii din parcare, aşezaţi pe jos, jucau un joc misterios fumând dagga.

— A mers! zise Kevin.

Reuşise să transmită mesajul serviciului de securitate al ANC-

ului. Thabo Maleka prinsese curaj cu americanii şi trebuia să cineze la *Gramadoelas* cu reprezentantul CIA la Pretoria pentru a-i da informaţii despre MK. În mod normal, Joe Nkhomo nu putea scăpa o asemenea ocazie. Nemaiavând nici o funcţie în ANC, decât cea de vechi militant, Thabo Maleka putea să dispară brutal, dar fără să facă valuri. De asemenea, moartea unui membru CIA nu era un lucru rău, putea demonstra că lucrurile s-au schimbat.

„Manipularea" funcţionase: ocupanţii maşinii-combi erau acolo pentru a-l doborî pe Thabo când acesta ar fi ieşit din restaurant împreună cu şeful reţelei CIA.

Primul element din planul lui Malko era realizat.

Abia oprise maşina-combi, că o Honda gri parcă în spatele lor, la cinci metri de Buick. Din ea coborî, neînsoţită, Magdalena Du Preez. Arăta superb, într-o rochie albastru electric, machiată, plină de bijuterii şi cu ciorapi negri. Aruncă nişte monede puştilor din parcare şi se îndreptă cu paşi repezi spre restaurant.

— Vrea să se asigure că totul este în ordine, concluziona Malko.

Soţia colonelului Du Preez dispăruse în interiorul restaurantului *Gramadoelas.*

Se scurseseră aproximativ zece minute. O maşină albă. Un Mitsubishi 4x4, sosi dinspre strada West, străbătu parcarea şi se opri în faţa intrării de la *Gramadoelas.* Când portiera din faţă se deschise, pulsul lui Malko atinsese deja o sută cincizeci de bătăi pe minut. De neconfundat, cu părul său negru, aranjat cu cărare pe o parte, colonelul Du Preez sări sprinten pe trotuar. Avea pe umăr o geantă de piele, ca aceea pe care o poartă ofiţerii.

Mitsubishi demară, făcu o jumătate de întoarcere şi se opri lă intersecţia străzilor West cu Bree.

Malko şi Kevin Wood se priviră. Toţi actorii îşi ocupaseră locurile. Prima parte a planului fusese o reuşită. Rămânea partea cea mai delicată: declanşarea operaţiunii. Americanul îşi şterse palmele transpirate pe pantaloni. În câteva minute va fi iadul pe pământ. Trebuia doar să mai aibă puţină răbdare.

Douăzeci de minute mai târziu, Kevin Wood îşi privi ceasul şi spuse:

— Mă duc!

Nu trebuia să-l scape pe Thabo Maleka. Dacă ar fi plecat prea repede, ar fi riscat ca manipularea să nu se realizeze.

*

* *

Hennie Du Preez mânca o porţie de struţ cu multă poftă. Iubitor de carne, dar în acelaşi timp preocupat de sănătatea sa. Adoptase de mult carnea de struţ, lipsită de colesterol. Era bucuros să-şi întâlnească soţia, lucru care-l făcea destul de rar. Chiar dacă legătura lor amoroasă slăbise, făceau dragoste cu regularitate, iar în seara asta o găsea foarte sexi pe soţia lui. Iubea acest restaurant, unde se simţea ca acasă. Patronul îl salută discret, trimiţându-i apoi la masă o sticlă din cel mai bun vin din zona Capului.

Lângă el, pe banchetă, îşi aşezase geanta care conţinea un telefon mobil şi două arme: un Makarov şi un Scorpiei, cu un încărcător de treizeci şi două de cartuşe. Mai avea şi o grenadă defensivă.

Terminându-şi friptura, puse cu drag o mână pe coapsele Magdalenei. Aceasta îi răspunse cu o privire adâncă şi albastră. Era şi ea fericită.

— Totul e bine?

— Foarte bine, o asigură el.

Tresări la vederea lui Thabo Makela aşezat la o masă în apropierea intrării. Ce făcea acolo ex-vicepreşedintele ANC-ului? Cu siguranţă aştepta pe cineva, dar pe cine? Binecunoscut pentru escapadele sale amoroase, auzise că întâlnise o femeie care îl făcuse să-şi piardă minţile.

Maleka păruse că l-a recunoscut, dar nu întorsese capul niciodată în direcţia lui.

Din cauză că patronul refuzase să instaleze aparate de aer condiţionat. În restaurant era foarte cald. Du Preez îşi desfăcu cravata.

— Doamna Steyr este căutată la telefon.

Era numele sub care era făcută rezervarea. Magdalena Du Preez schimbă o privire surprinsă cu soţul său, apoi se ridică, îndreptându-se spre cabina telefonică.

— Doamna Steyr?

— Da. Cine este acolo?

Era o voce necunoscută, cu un uşor accent american.

— Un prieten. Ce vreau să vă spun este foarte important. Oamenii din ANC – în special Joe Nkhomo au hotărât să scape de soţul dumneavoastră. Asasinii plătiţi sunt la ieşirea din restaurant. Aveţi grijă.

— Dar cine…

Necunoscutul închise telefonul. Magdalena Du Preez se întoarse la masă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă colonelul, observându-i privirea neliniştită.

Îi spuse. Faţa lui Hennie Du Preez nu trăda nici o emoţie.

— Nu e grav, răspunse el. Dacă este adevărat, Chappie e afară cu ceilalţi şi vreau să-l previn.

Îşi deschise telefonul celular, formă numărul şefului gărzilor sale de corp şi avu cu acesta o scurtă convorbire.

*

* *

Kevin Wood intră în restaurant aproape în fugă îndreptându-se spre masa lui Thabo Maleka. Negrul, mort de foame, terminase deja langustinele.

— Sunt absolut dezolat, se scuză americanul. Am avut întâlniri foarte importante în seara aceasta, tipii au întârziat şi…

Ex-vicepreşedintele ANC era atât de bucuros că nu mai era singur, încât acceptă cu multă uşurinţă scuzele. Un chelner se apropie de american cu un meniu, dar acesta îl opri.

— Nu mai pot să mănânc nimic! Am mâncat sandvişuri toată seara. Vă voi ţine companie la desert.

Cu o mişcare naturală mătură sala cu privirea şi-l observă, undeva în spate, pe colonelul Du Preez. Acesta se oprise din mâncat şi pălise. Telefonul pe care îl primise soţia sa şi pe deasupra sosirea şefului celulei CIA era prea mult. Era ceva putred şi nu înţelegea ce se întâmplă cu adevărat. Puse servieta pe masă şi se întoarse spre Magdalena.

— Trebuie să plec. Tipul de acolo este şeful CIA de aici. Ne vom întâlni acolo unde am stabilit. Aşteaptă câteva minute.

Trebuia să-şi petreacă noaptea la un simpatizant de-al lui, posesorul unei superbe vile în Corlett Street la Honghtow.

— Ai grijă, îl rugă Magdalena. Seara începuse bine…

Hennie Du Preez puse banii pe masă, îşi trecu peste umăr cureaua genţii, o deschise pentru a ajunge mai uşor la pistol şi printre mese se îndreptă spre ieşire.

*

* *

Supraveghindu-l cu coada ochiului pe colonelul Du Preez care tocmai punea banii pe masă, Kevin Wood îi spuse la ureche lui Thabo.

— Cred că trebuie să plecăm. Am avut un motiv serios când

am întârziat: am fost cu unul din informatorii mei. Mi-a spus că nişte asasini plătiţi ai ANC-ului urmează să vă omoare în această seară. Nu ştiu cum au aflat că vom cina aici. Împreună.

Într-o secundă, Thabo Maleka se făcu cenuşiu.

— Adevărat? Ce avem de făcut?

— Să fim vigilenţi, îl sfătui americanul, nu am văzut nimic suspect pe drum, dar este mai bine să nu ne forţăm norocul.

Negrul era deja în picioare. Kevin Wood terminase de achitat nota când colonelul Du Preez ajunse în dreptul lor. Americanul îl împinse pe Maleka spre uşă în aşa fel încât acesta să treacă înaintea sud-africanului.

*

* *

Totul se petrecu foarte repede. Maleka ieşi primul, urmat de Kevin Wood. Acesta se opri puţin, privi strada pustie şi scoase un strigăt răguşit când văzu portiera Volkswagenului deschizându-se şi cinci oameni înarmaţi ieşind în stradă.

În acest moment, Hennie Du Preez deschisese şi el uşa restaurantului.

*

* *

Chappie. Şeful gărzilor de corp ale colonelului, scoase o înjurătură cumplită văzându-i pe cei cinci asasini ieşind în stradă. După ce şeful său îl avertizase, ţinuse sub observaţie maşina-combi. Ticăloşii aceştia de keffirs voiau cu adevărat să-l asasineze pe Du Preez.

— Haideţi, ordonă el.

Cei patru bărbaţi – poliţişti în civil – porniră în acelaşi timp. Trei dintre ei erau înarmaţi cu Uzi. Iar Chappie avea o puşcă scurtă. Fără să ezite, traseră înspre oamenii ANC-ului rafale precise. Trei dintre ei căzură. Doi se adăpostiră în spatele maşinii-combi.

Când Du Preez apăru în faţa restaurantului nu avu timp nici măcar să-şi scoată arma. Joe Nkhomo, ascuns în interiorul maşinii, nici nu stătu pe gânduri. Trei dintre oamenii săi fuseseră doborâţi de cei ai colonelului. Era o provocare. Niciodată oamenii lui Du Preez nu trăseseră asupra alor săi fără un ordin de la şeful lor. Îndreptă ţeava Kalaşnikovului înspre portieră şi trase o lungă rafală către colonel. Mai multe gloanţe îl loviră pe Hennie Du Preez în piept.

Cu o secundă mai înainte ca Joe Nkhomo să deschidă focul,

Kevin Wood îl împinse pe Thabo în spatele unei coloane. Acesta ripostă trăgând cu Beretta 92.

Văzându-l căzând pe Du Preez. Chappie scoase un urlet de furie. Porni în fugă spre maşina-combi, trăgând glonţ după glonţ. Primele trei făcură să zboare geamurile maşinii în mii de cioburi. Nkhomo muri pe loc, practic decapitat.

Cei doi asasini ai ANC-ului rămaşi în viaţă fugiră. Fură loviţi de tirurile lui Chappie şi culcaţi la pământ. Bărbatul se grăbi spre corpul căzut al şefului său. Hennie Du Preez respira încă. Cu privirea înceţoşată, era însă pe moarte datorită unei hemoragii interne, masive. Apăru şi Magdalena Du Preez, care îngenunche lângă corpul soţului ei.

Patronul restaurantului ieşi înarmat cu o puşcă pe care o lăsă jos, îngenunchind şi el lângă corpul colonelului. Puştii din parcare se împrăştiaseră ca un stol de vrăbii.

Malko se apropie cu un Uzi în mână. Copleşit de durere, Chappie nici nu-l băgă în seamă. Kevin Wood îi luă pe Malko şi pe Maleka şi se îndepărtară. Nu-şi imaginase că s-a putut întâlni cu Magdalena Du Preez. Prefera ca aceasta să nu ştie partea lui de vină pentru moartea soţului ei.

Capcana funcţionase perfect. Cele două tabere se masacraseră reciproc, fără să-şi dea seama că fuseseră manipulate. Kevin Wood îl bătu cu putere cu palma peste umăr pe Malko.

— Well done!

Jubila. Nu şi Malko. Rareori îi plăcea ceea ce făcea. Simpatia sa se îndrepta în secret spre Hennie Du Preez. Chiar dacă acesta devenise aproape nebun. Se simţea fericit că nu fusese nevoit să tragă el asupra lui, dar în acelaşi timp era şi puţin necăjit. Parcă vedea titlurile de mâine dimineaţă din ziare: Un comando al ANC a ucis un fost colonel bănuit că aparţine organizaţiei „A Treia Forţă”.

Nimeni nu-l regreta pe Joe Nkhomo.

Unii albi îl vor regreta pe colonelul Du Preez, pentru că fără el nu vor mai avea forţă să se mobilizeze. Acum ţara se îndrepta spre alegeri. Nelson Mandela va fi ales preşedinte. ANC-ul va obţine o largă majoritate. Apoi…

În timp ce rula pe M1, pustie, o voce îi şopti lui Malko că poate ar fi fost mai bine să ia avionul cu cincisprezece zile mai devreme. Sunt şi victorii cu gust de cenuşă.

— Sfârşit —

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....17
Capitolul III.....28
Capitolul IV.....35
Capitolul V.....41
Capitolul VI.....48
Capitolul VII.....58
Capitolul VIII.....68
Capitolul IX.....78
Capitolul X.....87
Capitolul XI.....97
Capitolul XII.....104
Capitolul XIII.....117
Capitolul XIV.....122
Capitolul XV.....129
Capitolul XVI.....141
Capitolul XVII.....147
Capitolul XVIII.....157
Capitolul XIX.....164

Capitolul XX.....169
Cuprins.....177

NOU!
Găsiți „Justițiarul"
și în România !

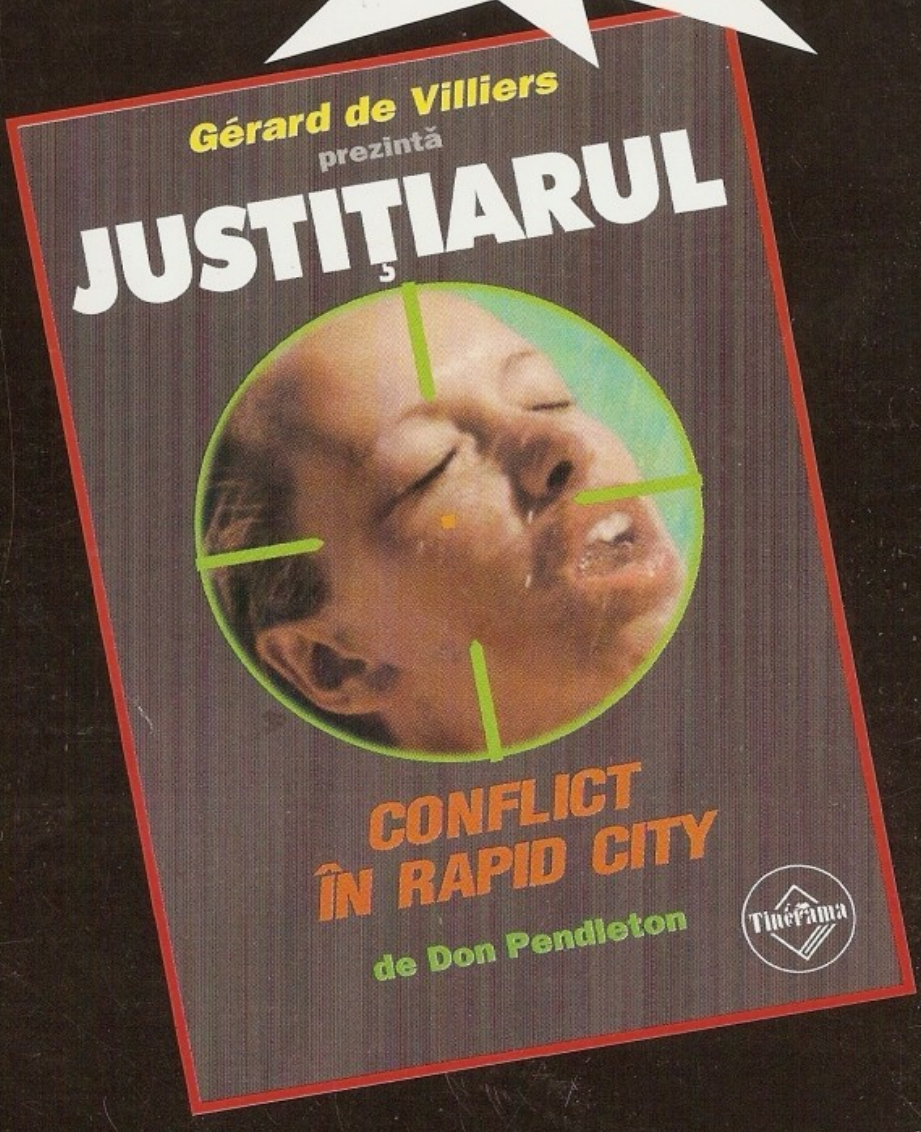

PREȚ 20 000 lei

ISBN 973-597-175-5